BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar 132 ► Kasım / Gelêrezan 2000 ► 250.000 TL.

Yeni Ekimler için ileri!

içindekiler

3 **HERŞEYE RAĞMEN...**
EMPERYALİST BARBARLIĞIN
TEK ALTERNATİFİ VAR: SOSYALİZM!
İNSANLIĞIN GELECEĞİ YENİ EKİMLERDE!

10 **"Doğu ve Güneydoğu eylem planı"!**

13 **ABD-TC hattında Ermeni soykırımı...**

16 **KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN**
— Kadınların geleceği
komünist kadın hareketiyle değişecektir!

18 **Propaganda & Ajitasyon**

24 **"Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin**
6. Uluslararası Konferansı" üzerine

31 **BİLDİRİLER • HABERLER**
— Yoksulluğun kaynağı ücretli bir
kölelik sistemi olan kapitalizmdir!
Onu ortadan kaldırmanın tek yolu devrimdir!
— Faşist Türk devleti, devrimcileri F tipi denilen
tabutluklarda tecrit etmeye yöneliyor!
KARŞI ÇIK, HESAP SOR!

34 **Di herêma navnetewî de û**
li Kurdistana Bakur-Tirkiyê rews û tezên
li ser babetên erkên me...

Değerli okurlar; Artık BOLŞEVİK PARTİZAN'a İnternet üzerinden de ulaşabilir; her yeni sayı BOLŞEVİK PARTİZAN'ı İnternet üzerinden de okuyabilirsiniz. İnternet adresimiz:

http://perso.wanadoo.fr/bolshevik-partisan

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JI BO SAZBÛNA PARTIYA BOLŞEVÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

V.i.S.d.P & Yazışma Adresi: **K. İnan • 33 Rue du Marais Vert, 67000 France**
İnternet Adresi: **http://perso.wanadoo.fr/bolshevik-partisan**
E-Mail Adresi: **h.inan@wanadoo.fr**
Tel. & Fax: **0033 / 388 32 57 97**
Fiyatı: **250.000 TL, 5 DM, 15 FF, 40 ÖS, £ 1.50**

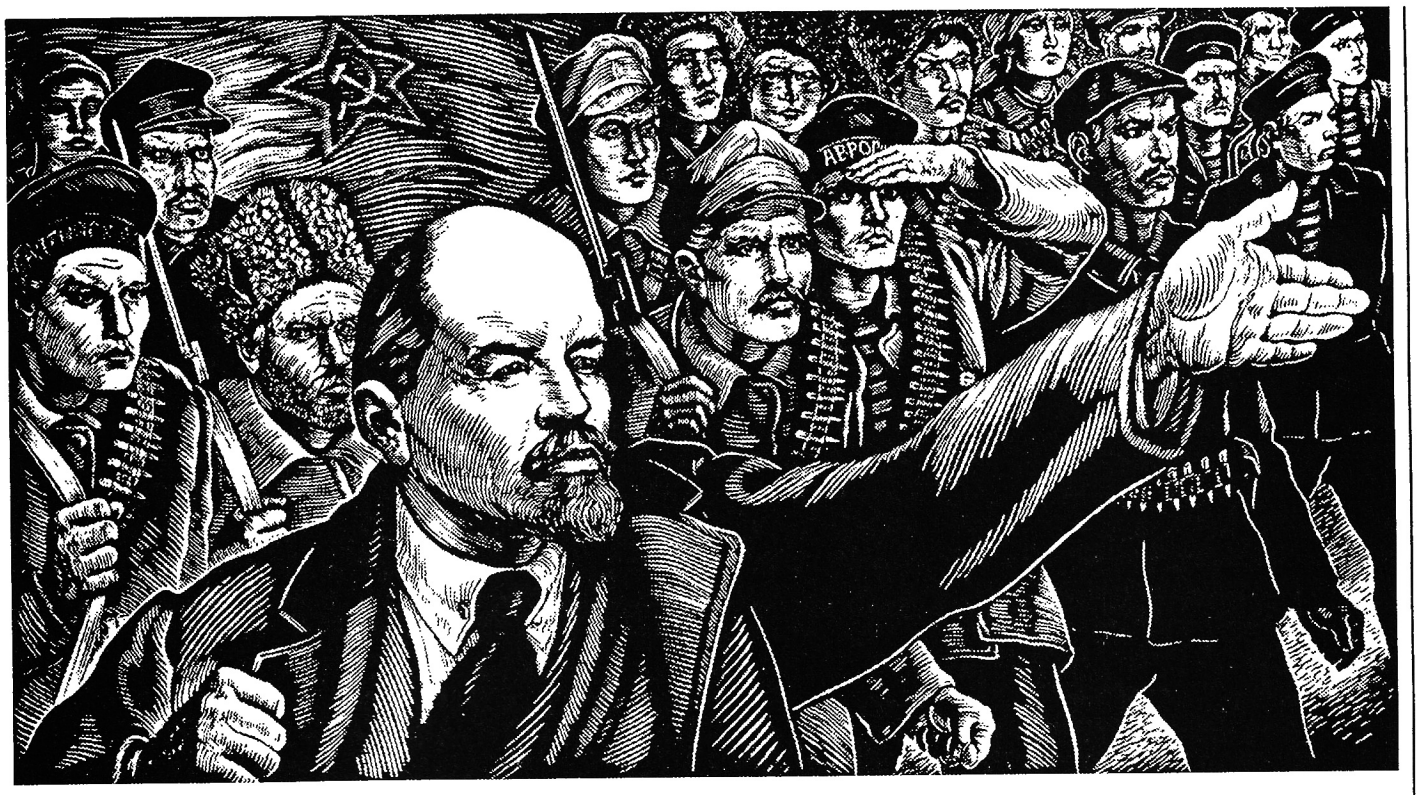

Her şeye rağmen... Emperyalist barbarlığın tek alternatifi var: Sosyalizm! İnsanlığın geleceği yeni Ekimlerde!

ÇANLAR KİMİN İÇİN ÇALIYOR?

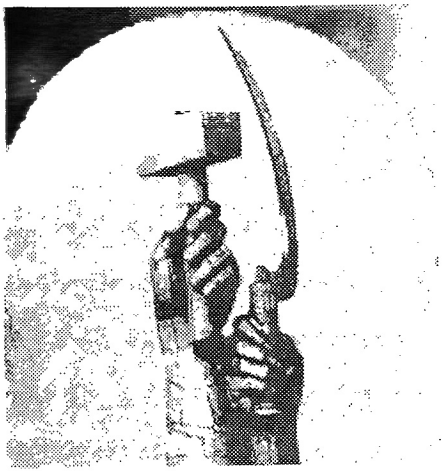

Burjuvazi şimdi on yıldır komünizmin "ölümünü" kutlayıp duruyor. Çanlar çalınıyor güya komünizmin cenazesi için... Her gün, her saat, her dakika medyanın çeşitli bölümleri işçilerin, emekçilerin kafasına bir temel düşünceyi yerleştirmeye çalışıyor: Kapitalizm insanın doğasına uygun olan sistemdir... Kapitalizmin siyasal üstyapısı olan burjuva demokrasisinin, "özgürlükçü, demokratik" sistemin alternatifi yoktur... Onun bütün alternatifleri bireysel özgürlükleri yok etmeye yönelik sistemlerdir... Kapitalizmin alternatifi olarak ortaya atılan komünizm pratikte iflas etmiştir; onun pratikte yürüdüğü, "yaşayan sosyalizm" ülkeleri, alternatifi olduğu iddiasındaki kapitalist ülkelere göre, bireysel özgürlüklerin daha sınırlı olduğu, "herkes için geçerli kural ve yasalar", "hukuk'un üstünlüğü" vb. yerine keyfiliğin daha fazla olduğu, halkın refahının daha geri olduğu ülkeler olmuş, sonunda bu ülkelerin halkları fırsatını bulduklarında tercihlerini kapitalizm lehinde yapmış, cebire dayalı "sosyalist rejimler" yıkılmıştır.

BOLŞEVİK PARTİZAN 132 2000

Teoride belki kulağa hoş gelen "eşitlik"in pratikte işlemediği, eşitlik adına yola çıkan Marksizmin pratikte "totaliter" rejimleri ortaya çıkardığı, sonunda çöktüğü görülmüştür. İnsan doğası gereği, bireycidir. Toplumsal zenginlik sonuçta bireylerin tümünün bireysel çıkar dürtüsünün sonucu ortaya çıkar ve toplumsal zenginliğin paylaşılması da bu toplumsal zenginliğe bireysel katkı ölçüsünde olur. Zenginlerin zenginliği, yoksulların yoksulluğu pazar ilişkileri üzerinden hakkaniyetle ayarlanır ve hep olacaktır. Akıllı ve açıkgöz olanların, diğerlerine göre daha girişimci olanların, daha çok çalışanların vb. zengin olması söz konusudur. Eğer birileri bireysel özgürlüklerini zengin olmak için kullanamıyorsa, suçlu olan odur. Doğada da güçlüler daha zayıf olanların aleyhine varlıklarını sürdürmektedir. İnsan toplumunda da bu böyledir. İnsan düşünen ve bencil bir hayvandır, bireycidir. Her kişi kendini düşünür ve düşünmelidir. Hal böyle olduğu için de "kollektif mülkiyet" düşüncesi üzerine kurulu komünizm insan doğasına aykırıdır. Yürümez. Yürümeyeceği de görülmüştür vb. vs.

Yüzbinlerce insan; bilim adamı/kadını, profesör, "filozof", yazar... bu düşünceleri üreterek "hayatını kazanıyor". Yüzbinlerce "sanatçı" bu düşünceleri estetik biçimler içine sokup öykü, şiir, roman, tiyatro oyunu, film, tv oyunu, resim, heykel vb. haline getirerek "hayatını kazanıyor". Yüzbinlerce medya çalışanı bu düşünceleri her gün basılı, duysal, görsel medya araçları üzerinden milyarlarca insana ulaştırarak "hayatını kazanıyor".

80'li yılların sonu, 90'lı yılların başında kendine sosyalist diyen, bütün dünyada da burjuvazinin sosyalist/komünist diye adlandırdığı "Doğu Bloku"nun çökmesini burjuvazinin ideoloji üreticileri, teorisyenleri, propogandacıları "komünizmin sonu", "komünizmin çöküşü", "kapitalizmin komünizm üzerinde nihai zaferi" vb. olarak ilan ettiler. Küba gibi, Çin Halk Cumhuriyeti gibi, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti (Kuzey Kore) gibi hâlâ sosyalist olduğunu söyleyen rejimlerin varlığı, devasa "Doğu Bloku"nun çöküşü ile karşılaştırıldığında devede kulak kalıyor, kapitalizmin "nihai" zaferi açısından önemsiz ve süreç içinde zaten yine kapitalizm lehine çözülecek soruncuklar olarak görülüyordu. O zamandan bu yana zil çalıp oynuyor, kutlamaları sürdürüyor dünyanın her yanında burjuvazi. Burjuvazi komünizmi 20. yüzyılın geçici bir hevesi olarak görüp göstermeye özel önem veriyor. Kuzey Kürdistan-Türkiye'de de burjuvazi açısından komünizm –şimdilik– en acil tehdit ve tehlikeler sıralamasında, "dinci gericiliğin" ve etnik "bölücülüğün" ardından üçüncü sıraya düştü. 1970'li yıllarda –artık nasıl olacaksa– "komünizmi bir gece ansızın gelebilecek" bir öcü olarak görüp gösterenlerin sözcüleri şimdi onunla ince ince gırgırlarını bile geçebiliyorlar.

Dönek tanıkların tanıklıklarının dayanılmaz hafifliği...

Bunu yapanların başında da kendi gençliklerinde, devrimci dalganın kabarık olduğu bir dönemde, nasılsa bir heveslenip "solculuğa" takılanlar geliyor. 68 kuşağının şimdi burjuvazinin akıl hocalığı sayesinde köşeyi dönüp egemenlerin parçası haline gelmiş kesimi, komünizme karşı en güvenilir-dayanılır tanıklar olarak ortalıkta dolanıyor... Bir zamanların hızlı Maocularından (Maoculuğun kötü anlamında; Maoculuğu, lafta Marksizm-Leninizmin "en üst aşaması" olarak görüp, Çin devriminin ona özgü kimi özelliklerini genelleştirip, örneğin Avrupa'da Halk Savaşı vermeye çağrı yapma anlamında; Mao'nun sözlerini her derde deva sayıp olur olmaz yerde tekrarlama vb. anlamında; Mao'nun doğru görüşlerinin karikatürleştirilmesi anlamında Maoculuk) bay Stephane Courtois gibileri, "Komünizmin Kara Kitabı - Baskı Cürüm ve Terör" ile uluslararası alanda çanak yalayıcısı oldukları burjuvazinin baş tanıkları. Ülkemizde –kuşkusuz çapları ülkemize uygun olarak bir kaç gömlek aşağıda olmak kaydıyla– Nurettin Çolakoğulları, Cengiz Çandarlar, Hadi Uluenginler, Zülfü Livaneliler, Şahin Alpaylar vb. vs.ler, uluslararası alanda Courtois'ların yaptığını yapıyor, komünizmin imkânsızlığını –hem de bir zamanlar nasılsa, hasbelkader komünizme "bulaşmış", onu güya içten tanıyan insanların "otorite"sinin dayanılmaz hafifliğiyle, anlatıyorlar. Hâlâ komünizmi savunanlara bu işlerin sonu olmadığı nasihatlarını verip onları da bu "geçici hevesten", bu "yanlıştan" dönüp, kendi kervanlarına katılmaya, düzen içinde yer edinmeye çağırıyorlar!

Ve diğer bazıları...

Bir yandan onlar, bir yandan da hâlâ sosyalizm adına konuşan ve fakat gerçekte sosyalizmden başka bir şeyler savunanlar, sosyalizme vurup duruyorlar. Bu ikinciler içinde ülkelerimiz somutunda önce kaba milliyetçiliği sosyalizm adına savunanlar geliyor. Ezen ulus milliyetçiliğini çıkış noktası alıp bunu sosyalizm diye savunanların başında kemalist İP geliyor! Bunlar, emperyalizme karşı, gericiliğe karşı mücadele adına, kemalizm bayrağına sıkıca sarılıyor, fakat sosyalist oldukları iddiasından da vazgeçmiyorlar. Bunların, Türk milliyetçiliği ve "antigâvurluk" olarak kavradıkları "antiemperyalist" çizgileri, kendine sosyalist diyen kimi başka akımları da etkiliyor. Örneğin EMEP; örneğin son dönemde en "yurtsever"lik konusunda burjuvazi ile yarışa giren ve burjuvaziye karşı temel itirazını onun "vatan haini" olduğu noktasında yoğunlaştıran DHKP...

Bu noktada diğer uçta ezilen ulus milliyetçiliğini çıkış noktası alıp bunu sosyalizm diye tanıtan PKK var. Bugün burjuvazinin elinde tutsak olan ve dışa çıkan her mesajı burjuvazinin denetiminden geçen; bu böyle olduğu halde hâlâ her lafında keramet aranan ve PKK'nin çizgisini bugün de belirleyen Abdullah Öcalan'ın, Türk devleti içinde, tanınacak kimi haklar karşılığı, TC'nin bir gücü olma talebinde konaklayan açık reformist ve milliyetçi çizgisi, sosyalizmin geliştirilmesi olarak sunuluyor!

Bunlar dışında, burjuvazinin 90'larda çökenin komünizm olduğu yalanına "sol"dan destek verenler, çökenin "yine de", "her şeye rağmen" bugünkünden daha sosyal, daha iyi olduğunu; birazcık hatalar da yapılmış da olsa, yine de sosyalizm olduğunu savunagelenler var. Yine de "herkese iş vardı", "herkes için sağlık hizmeti vardı", "kiralar, toplu taşımacılık vb. bedava denecek kadar ucuzdu", "fuhuş bugünkü kadar yaygın değildi", "mafya egemenliği yoktu" vb. diyorlar. Söyledik-

leri doğru, fakat eksik ve var olanın her şeye rağmen sosyalizm olduğunu söyledikleri noktada yanlış. Bunları sayanlar, sözkonusu ülkelerde, yönetimi elinde bulunduran bürokrat kesimin onları halktan ayıran büyük imtiyazlara sahip olduğunu, onların bunu tepe tepe kullandığını; bunların sosyalist inşa döneminin kazanımlarını har vurup harman savurduğunu, tekelci rahatlık içinde ekonominin çökertildiğini vb. unutuyorlar. İçte halk yığınları üzerinde geniş çapta gammazlığa da dayalı bir korku rejimi kurulduğu, egemen çizgiye eleştiri getirenlerin psikiyatri kliniklerine tıkıldığını vb. atlıyorlar. Dışta da dünya hegemonyası için batılı emperyalist güçlerle tam bir yarışa girildiği gerçeklerini atlıyorlar vs. Bunlar geçmişte sosyalemperyalist Sovyetler Birliği'ni, sosyalist diye, ordaki bürokratik kokuşmuş, sosyalfaşist düzeni "proletarya diktatörlüğü"nün bir biçimi diye savunanlar. Kuşkusuz bu değişik güçleri birbirinden kesin hatları ile ayırmak mümkün değil; bir çok durumda değişik savunular ve savunanlar içiçe giriyor. Fakat bunların hepsinin ortak bir özelliği var: Savundukları ve –küçük çapta da olsa kendi somutlarında uyguladıkları– "sosyalizm"in gerçekten de burjuvazinin "sosyalizm budur" dediğinden fazla farkı yok!!! Geniş kitleler açısından, "Sosyalizm buysa bir kenarda dursun!" dedirten cinsten sosyalizm bunlarınki! Ve ne yazık ki bugün geniş kitlelerin kafasındaki sosyalizm resmi, esas olarak doğrudan burjuvazinin propogandistleri; tali olarak da sosyalizm adına sosyalizmin karikatürünü savunanlar tarafından belirleniyor.

Sahibinin sesinin "yoldaş"lığı...

Böyle bir ortamda Ertuğrul Özkök gibi bir 68'li eskisi, şimdinin "kamuoyu yapıcılarının" başta gelenlerinden biri, ABD'nin revizyonist Komünist Partisi'nin Başkanı Gus Hall'in ölümünden yola çıkarak komünizm yergisi ve kapitalizm övgüsü yapabiliyor. 19 Ekim 2000 tarihli Hürriyet'te "Politika" başlıklı köşesinde Ertuğrul Özkök "Yoldaş Gus Hall'in ölümü" başlığını atmış. Bizzat başlığın kendisi bir provokasyon. Geçmişte böyle bir başlık "komünizm propogandası" nedeniyle yazarını mahkeme kapılarına düşürürdü. Bu sözleri söyleyenlere; "Nasıl oluyor da sen bir komüniste yoldaş diyorsun? Söyle bakalım senin bu komünistle ne ilişkin var?" vb. vs. diye sorarlardı! Antikomünist dalganın yüksek olduğu dönemde, "kızıl kaşkol" taşıyanların komünizm propogandasından tutuklandığı, "Larousse"un, "La rus" olarak okunduğu, içinde "rus" geçtiği için de "tehlikeli kitap" olarak "gözetim altına alındığı" bir ülkenin çocuklarıyız biz! Şimdi artık "yoldaş" kavramı burjuvazinin gazete başlıklarında kullanılabiliyor. Öyle ya artık "komünizm öldüğü" için, artık onun "kuzeyden bir gece ansızın gelme" tehlikesi ortadan kalktığı için, "kuzey komşumuz" artık başdüşman olmaktan çıkıp "stratejik işbirliği" ve ortaklık için pazarlıklar yürütülen bir güç haline gelmiş olduğu için, yoldaş lafının bu biçimde kullanılmasında bir sakınca yok!!! Yoldaş artık zararsız, bir çok halde bir alay sözcüğü!

Gerçek "Kızıl Ekim" Kırmızı bonbon mu(ş)?!

Ertuğrul Özkök, Gus Hall'in ölümü bağlamında yazdığı yazıda, Rusya'da, Gus Hall'in ölüm haberini veren gazete olan "Moscow Times"ın aynı sayısında Rusya'da halkın en beğendiği ürün markaları hakkında da bir haber olduğunu belirtiyor. Ardından şunları yazıyor:

"Kazanan markalardan birinin adı "Krasni Oktyabar".

Türkçesi "Kızıl Ekim."

Yani 1917 Bolşevik İhtilali'nin simgesi.

Sovyetler Birliği döneminde her yıl Kızıl Meydan'da Sovyet askeri ve ekonomik gücünü gösteren törenler yapılırdı. (...)

Bu törenler artık yapılmıyor. Sadece üç beş komünizm nostaljiği kutlamalarına devam ediyor.

Krasni Oktyabar artık yok, ama adı bir ürün markası olarak yaşıyor.

Hangi ürün mü?

Kırmızı renkli bonbon şekeri. (...)

"Krasni Oktyabar", Bolşevik ihtilalinin sembolü idi. Aynı zamanda İkinci Dünya Savaşı'ndan beri bonbon üreten fabrikanın adıydı.

İhtilal tarihin çöplüğünde kaybolup gitti, gerçek Krasni Oktyabar ise insanların hayatını tatlandırmaya devam ediyor."

İşte, burjuvazinin Kızıl Ekim'e bakışı. Kızıl Ekim, Bolşevik ihtilalinin sembolü olarak "tarihin çöplüğünde kaybolup gitti." Gerçek Kızıl Ekim - ise –kırmızı renkli bir bonbon markası olarak– kapitalist dünyada, "insanların hayatını tatlandırmaya devam ediyor."

2 PERŞEMBE, 19 Ekim 2000

YOLDAŞ GUS HALL'İN ÖLÜMÜ

POLİTİKA

Ertuğrul ÖZKÖK

Moskova

DÜN sabah Moskova'nın Metropol Oteli'nde kahvemi içerken **"Moscow Times"** Gazetesi'ni okuyorum.

Gazetenin manşeti: **"Amerika'nın bir numaralı komünisti öldü."**

Gözümden kaçmış. Amerikan Komünist Partisi Başkanı **Gus Hall** geçen cuma günü hayata veda etmiş.

İtiraf edeyim, **Gus Hall**'in hayatı hakkında çok şey bilmiyorum.

Merak ettiğim tek şey, insanın Amerika gibi bir ülkede nasıl komünist olabileceğiydi.

Gazetede hayatı hakkında çok ilginç ayrıntılar vardı.

beş komünizm nostaljiği kutlamalarına devam ediyor.

Krasni Oktyabar artık yok, ama adı bir ürün markası olarak yaşıyor.

Hangi ürün mü?

Kırmızı renkli bonbon şekeri.

★ ★ ★

Evet. Rus halkının en sevdiği bonbon şekeri markası **"Krasni Oktyabar"**.

Ama 250 milyonluk Amerika'da alabildiği en yüksek oy sayısı 58 bin 992 olmuş.

Yani bizim özgürlükler ve aşkın partisinden bile az.

New York'un ekonomik başkenti sayılan Manhattan'daki odası bir tarih müzesi gibi.

Odasında **Brejnev**'in hediye ettiği bir **Lenin** portresi. **Castro**'dan gelmiş bir ağaç heykel ve **Erich Honeker**'in hediye ettiği, üzerinde **Karl Marx** desenı bulunan

yatının en büyük düş kırıklığı olmuş.

1991 yılında bir basın toplantısı düzenleyerek yeni bir **"cadı avının" "McCarthy'cilik"** dalgasının geldiğ dikkat çekmiş.

Ama bu defa Amerika'da değil, Rusy komünist avının başladığını söylemiş.

Yoldaş **Gus Hall**'in artık dünyada nabileceği bir tek Stalinist ada kalmış, zey Kore.

★ ★ ★

Ölümünden kısa süre önce Ame halkına bir çağrı yaparak şu mesajı ver **"Eğer güzel bir tatil geçirme yorsanız, Kuzey Kore'ye gidin.**

New York'un zengin banliyölerir rinde oturuyormuş. Ev kendisine aitr

Çünkü hiçbir ev sahibi, müseccel müniste ev kiralamak istemiyormuş.

Sofórlü bi

Korkuyorlar, korkacaklar, korksunlar...

Eğer gerçek bu ise, "Kızıl Ekim üzerine, komünizmin öldüğü üzerine vb. vb. bunca yazıp çizmenin, bunca teori üretmenin nedeni ne?!" diye sormadan edemiyor insan... Madem ki, Kızıl Ekim "tarihin çöplüğünde kaybolup gitti", o zaman burjuvazi her yanda komünizm için mücadele edenlere neden azgınca saldırıyor? Neden örneğin ülkemizde gerçek anlamda bir komünist partisinin legal olarak kurulması yasak? Bu soruların cevabında aslında burjuvazinin "komünizm öldü", "Kızıl Oktyabar tarihin çöplüğünde kayboldu" yollu propoganda masallarına kendinin inanmamasından, palavranın, yalanın ve korkunun "ecele faydası olmaması" gerçeğini bilmesinden kaynaklanan korku yatıyor.

Gerçekte dün olduğu gibi bugün de burjuvazi, kapitalizmin tek bir gerçek alternatifi olduğunu, onun da sosyalizm, komünizm olduğunu adı gibi biliyor. Ve dün olduğu gibi, bugün de burjuvazi, bir yandan komünist örgütlere ve kişilere azgınca saldırıp komünist örgütlerin güçlenmesini karşıdevrimci şiddetle engellemeye çalışırken, bir yandan da yalanla, demagojiyle komünizmin emekçi yığınlar içinde yayılmasını, kök salmasını imkânsız kılmaya çalışıyor.

Burjuvazi kendisi için gerçek bir öcü olan komünizmi –o onun için gerçek bir öcüdür, çünkü komünizm burjuvazinin sınıf olarak varlığına son verecek, onun el koyduğu toplum değerlerini, yine topluma verecektir– emekçi yığınlar için de öcü olarak göstermek için her türlü sahtekârlığı yapmaktadır.

Bu sahtekârlıkta ne yazık ki, sosyalizm adına konuşan fakat savunduklarının sosyalizmle ilgisi olmayan bir dizi revizyonist ve oportunist de burjuvaziye –kimi bilerek, kimi bilmeyerek– yardımcı olmaktadır.

Burjuvazi dün olduğu gibi, bugün de –tersini hergün ilan etse de– komünizmden öcü gibi korkuyor. Bu bağlamda burjuvazinin "komünizm öldü", "bitti", "gitti", "tarihin çöplüğüne karıştı" vb. çığlıkları, –emekçileri kandırma yanında– korkuyu yenmek için mezarlıkta ıslık çalmanın işlevini de görüyor!

Komünizm değil, çöken, yıkılan, ölen...

Neden ölmedi komünizm, neden ölmez? Neden haklıdır burjuvazinin komünizmden korkusu?

Komünizm, gerçekte kapitalizmin bağrında bulunan çelişmelerin gidiş yönünün toplumun bilimsel bir çözümlenmesi temelinde ortaya konmasının adıdır. Komünizm, sömürücü, kapitalist toplumda, sınıflar arasındaki zıtlıktan doğan sınıf savaşımının, kaçınılmaz olarak "mülksüzleştirenlerin, mülksüzleştirilmesi"ne, toplumun zenginliğinin topluma geri verilmesine götüreceği bilimsel öngörüsünün adıdır.

Sömürü ortadan kaldırılmadıkça, bir yanda bir avuç asalak sömürücü, diğer yanda emeklerinin ürünlerine "sermaye sahipleri" tarafından el konulan milyonlarca yoksul emekçi olduğu sürece, komünizm ölmez!

Dünyanın haline bir bakın, komünizmin neden ölmediğini ve ölmeyeceğini anlarsınız!

Bizzat emperyalist dünyanın Birleşmiş Milletler, Dünya Bankası vb. kurumları, bir yandan zenginlik olağanüstü boyutlarda artarken, diğer yanda bu zenginliğin paylaşımındaki adaletsizliğin de görülmemiş boyutlarda arttığını tespit ediyor. Dünya önce kendi içinde, emperyalist zengin metropoller ve yoksul bağımlı ülkeler biçiminde ayrılıyor ve zenginlerle yoksullar arasındaki uçurum giderek büyüyor! Yoksullar içinde bir bölümünün –ki bunlar dünya nüfusunun çoğunluğunu oluşturuyor– hali, kelimenin tam anlamıyla içler acısı. Açlıkla, ölüm arasında gidip gelen yüzmilyonlarca insan var. Bütün ülkelerde, en zenginleri de dahil olmak üzere, adaletsiz gelir dağılımı gündemde. Komünizm bu hastalığın ilacı, geleceğin umudu... Onun için ölmez!

Amerika'da komünist olmak...

Ertuğrul Özkök, sözünü ettiğimiz "Yoldaş Gus Hall'in ölümü" başlıklı makalesinde *"Merak ettiğim tek şey, insanın Amerika gibi bir ülkede nasıl komünist olabileceğiydi"* diye soruyor!

Bu soruyu ancak tuzu kuru olanlar, aptallar ya da ar damarı çatlamış olanlar sorabilir.

Evet, kapitalist dünyanın örnek ülkesi ABD'de de komünist olmak için binlerce sebep vardır.

En baş sebep bizzat kapitalizmin kendisidir. İnsanın insanı sömürmesi üzerine kurulu; temel dürtüsü hep daha fazla kâr olan, merkezinde insanın değil kârın durduğu bir sistemdir ABD'de –ve bütün dünyada– hüküm süren.

Bu sistem, üretim araçları üzerinde mülkiyete sahip olanların, üretim aracı üzerinde mülkiyet sahibi olmayanları sömürmesi üzerine kuruludur. Bunun sonucunda toplumda yaratılan tüm değerlerin –zenginliklerin gerçek sahibi, üretim araçları üzerinde mülkiyete sahip küçük bir azınlıktır. Büyük çoğunluğuna ise "ölmeye fazla, yaşamaya az" bir pay düşer toplumun zenginliğinden. Sürekli zenginleşen, zenginliğine zenginlik katan küçük bir azınlık; küçük azınlığı zenginleştiren, bu arada zar zor geçinen ve zenginlik kırıntılarından kendisi de pay almaya çalışan büyük emekçi çoğunluk. Kapitalist dünyanın, bu arada ABD'nin de temel gerçekliği budur. ABD'deki zenginlik, bütün emperyalist ülkelerde olduğu gibi, yalnızca ABD'deki işçi sınıfının ve emekçilerin sömürüsü üzerinde değil, aynı zamanda ABD'nin kolunun yetiştiği bütün ülkelerdeki işçilerin ve emekçilerin, bütün ülkelerin yeraltı ve yerüstü zenginliklerinin sömürülmesinden, talan edilmesinden elde edilen değerlerin üzerinde de yükselir. Bu, zenginliği daha da artırır ve ABD emperyalizmine, kendi ülkesindeki işçi sınıfının en üst kesimini satın alma imkânını verir. Bütün bu zenginlik içinde bugün ABD'de de toplumun üçte biri –ki bunun büyük çoğunluğunu ırk olarak siyahlar, cins olarak kadınlar oluşturur– açlık sınırında yaşamaktadır.

Dünyanın bu en zengin ülkelerinden birinde, kapitalizmin bu örnek ülkesinde, bu "sınırsız imkânlar" ülkesinde, toplumun üçte biri "sosyal yardım" adı verilen sadakaya muhtaç bir durumda yaşamaktadır. Kışın sokaklarda karton kutular içinde yaşamaya çalışırken donup ölmelerin; çöplükten yiyecek toplamaların vb. nin de de ülkesidir ABD!

Devlet okullarında "eğitim"in hiç bir işe yaramadığı, parası olmayan için yeterli bir eğitim imkânının, dolayısıyla toplumda "yükselme" şansının sıfır

olduğu bir ülkedir ABD!

İdeolojik alanda, ırkçılığın her türünün kol gezdiği; siyasi alanda, demokrasi denen şeyin, gerçekte "lobi"cilerin yönlendirmesiyle işleyen bir çıkarlar sistemi olduğu; parası olanın düdüğünün çaldığı bir ülkedir ABD!

Kapitalizmin bu örnek ülkesinde, birkaç yüz en zenginin geliri, 200 milyon Amerikalının gelirine eşittir!

Böyle bir ülkede nasıl olup da komünist olunabildiğini merak ediyor Ertuğrul Özkök!

Soru tersten sorulmalı aslında: Nasıl olur da, böyle bir ABD'de ve dünyada –dünyanın durumu kapitalist dünyanın örnek ülkesi ABD'den çok daha berbattır– komünist olunmaz?!

Komünizm hayvanlar aleminin biraz üzerine çıkmayı, insanlaşmayı, gerçek anlamda uygarlaşmayı gerektirir...

İnsanlığı, biraz hayvanlar aleminden ayrılmak olarak kavrayan, yalnızca anda kendi çıplak çıkarını düşünmenin biraz ötesine geçebilen —ki insanı insan yapan da bu olsa gerektir. Sonuç olarak hayvanlar içgüdüleri ile kendi anlık çıkarları doğrultusunda hareket ediyorlar: bu anlık çıkarlara bir de kendi türünü sürdürme içgüdüsünün gerektirdiği adımlar ekleniyor, ki bunlar birbirinin tamamlayıcısı oluyor— İNSAN, kapitalizmin insanlığa ve doğaya karşı bir saldırı olduğunu kavrar. İnsanlığın, gelinen yerde salt türünü sürdürebilmek için bile olsa kapitalizme son vermek zorunda olduğunu, doğayla uyum içinde üretecek, herkesin yeteneği ölçüsünde katkıda bulunacağı ve herkesin ihtiyacı ölçüsünde alacağı bir toplum düzeninin mümkün ve tek çare olduğunu; bütün çelişmelerin bu toplum düzenini zorladığını kavrar ve ona uygun hareket eder. Hayvanlık aleminin biraz üzerine çıkmış bir İNSAN bugün –her zamankinden daha çok– komünist olmak zorundadır! Komünizm insanlık açısından bugün her zamankinden daha mümkün, daha yakın ve daha gerekli ve zorunludur. Daha mümkün ve yakındır çünkü, komünizmin objektif şartı olan bütün kaynakların gürül gürül aktığı "zenginlik toplumunun" maddi temelleri –dünyanın bütünü açısından– bugün her zamankinden daha hazırdır. Üretim araçları, bugün bütün dünyada yaşayan bütün insanları –kaynaklar ve üretim araçları insanı temel alan bir ekonomik sistem içinde akılcı olarak kullanıldığında– bolluk içinde yaşatacak seviyede gelişmiş durumdadır. Her zamankinden daha gerekli ve zorunludur, çünkü çıkış noktası ve amacı "maksimum kâr" olan kapitalist sistem, doğal kaynakların ve emeğin hoyratça kullanılması yoluyla, dünyayı yaşanamaz hale getirme yönünde hızla ilerlemekte, dünyayı ve insanlığı barbarlığa sürüklemektedir.

Hal böyledir... İki adım önünü görebilen her insan, hayvanlık dünyasının biraz üzerine çıkabilmiş her insan komünist olmak zorundadır. Komünizm Bertold Brecht'in "Komünizme Övgü" isimli şiirinde dediği gibi *"akılcıdır, ve kolaydır o, herkesçe anlaşılabilir / Sömürücü olmayanlar kavrayabilir onu."*

Egemen düşünce, sömürücülerin düşüncesi... Sömürülenlerin bilinci işgal altında...

Hal böyleyken, nasıl oluyor da, komünistler bugün bütün toplum içinde küçücük bir azınlığı oluşturuyorlar? Neden birileri çıkıp "Amerika'da nasıl komünist olunabilir merak ediyorum" diyebiliyor göğsünü gere gere ve kendine hak veren büyük bir çoğunluk bulabiliyor?

Bunun çeşitli nedenleri var. En baştaki nedeni şu: Sınıflı bir toplumda yaşıyoruz. Bu toplumda her düşünce ve tavır bir sınıfın damgasını taşıyor. Bu toplumda toplumun küçük bir azınlığını oluşturan ve fakat "sermayenin gücü" ile topluma egemen olan sömürücü sınıf ve katmanlar var. Bunların kendi varlıklarına son verecek olan komünizmden yana olmaları (sınıf olarak –onların içinden tek tek bireylerin komünizmden yana tavır takınabilmesi sorunun özünü değiştirmez!) beklenemez. Bunlar sınıf çıkarları gereği komünizme karşı tavır takınırlar, onu kötülerler, aşağılarlar, onun imkânsız olduğunu söylerler, ellerindeki tüm imkânları kullanarak komünizmin yayılmasını, yagınlaşmasını engellemeye çalışırlar. Brecht'in "Komünizme Övgü"sünde sözünü ettiği:

"komünizme aptalca diyen
aptallar,
ona pis diyen,
pislik içinde yüzenler" dir bunlar.

Komünizme *"bu cürümdür diyen sömürücüler"* bunu sınıf çıkarları gereği yapıyorlar. Ve onlar adına, kendileri sermaye sahibi olmadığı halde sermaye sahibi sınıfın satın aldığı, kaderini sermaye sahibi sınıfın varlığına ve düzeninin varlığına bağlamış yüzbinlerce düşünce üreticisi ve taşıyıcısı var! Düzenin bekçiliğini yapan ordusu, polisi vb. var! Yargısı, siyasetçisi var!

Fakat sadece bunlar değil komünizme düşman olanlar... Aslında komünizmin gerçek sınıf çıkarlarını savunduğu emekçi yığınların da büyük çoğunluğu bugün komünizme karşı! Komünizmi egemen sınıfların bakış açısıyla tanıyor ve onu egemen sınıfların bakış açısıyla lanetliyor! Bu da anlaşılır birşey... Çünkü, toplumda egemen olan düşünceler, –toplumun büyük çoğunluğunu oluşturan işçi sınıfı ve diğer emekçiler içinde de egemen olan düşünceler– egemen sınıfın, sermaye sahiplerinin düşünceleri! İşçi sınıfı ve emekçi yığınlar, kendilerine egemen sınıflar tarafından taşınan ve egemen sınıfların sınıf çıkarlarının gereği olan düşünceleri, kendi düşünceleri olarak görüp savunuyor. Onlar böylece kendi sınıf çıkarlarına ters düşünceleri savunuyorlar. Kendi sınıf çıkarlarını dile getiren –ve bir bütün olarak insanlığın geleceğinin de düşünceleri olan– komünist görüşler, işçi sınıfının günlük hayatının ayrılmaz parçası değil. Bu görüşler egemen sınıfların bilinç bombardımanı ile karşılaştırıldığında, işçi sınıfının çok küçük bir bölümüne çok düzensiz olarak erişebilme durumunda; etki alanı çok sınırlı. Ancak egemen sınıfların bilinç karartıcı bombardımanı ile yarışabilecek seviyede bir komünist ajitasyon ve propoganda, işçilerin, emekçilerin somut pratiğiyle birleşen, onun somut ihtiyaçlarına cevap verme yanında, yarınki çıkarlarını da gösteren bir komünist ajitasyon ve propoganda, komünist düşünceleri "kitlelerin malı" haline getirebilir ve ancak o zaman "teori" "maddi güç" haline dönüşür. Komünist düşünceye, işçilerin-emekçilerin kendiliğinden

ulaşacağını beklemek, onların kendiliğinden kapitalizmin bilinç saptırmalarından korunabileceğini, kurtulabileceğini sanmak, boş işle uğraşmaktır. İşçi sınıfının, kendi sınıf bilincine varabilmesi, ancak sosyalizm-komünizm biliminin işçi sınıfı içine o bilimi kavrayan komünistler tarafından, onların örgütü tarafından, bolşevik partiler tarafından taşınmasıyla olacaktır. "Komünizmle işçi sınıfı hareketinin" gerçek anlamda birleşmesi, kapitalizmin sonu olacaktır. Ve bu mutlaka, mutlaka olacaktır! Güya ölmüş olan komünizme bunca küfür edilmesinin nedeni, tam da bu gerçeğin bilinmesinden, komünizmden gerçek korkudan kaynaklanmaktadır.

Yeni Ekim'ler gelecek!!! "Yapılması güç olan basit" gerçekleşecek!

Kuşkusuz 1917 Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'ne gelene dek (1871'deki 72 günlük Paris Komünü deneyi dışta tutulursa) bütün "uygar" yazılı tarih boyunca sömürü toplumlarının çeşitli biçimleri dışında bir toplum yaşamamış, görmemiş olan insanlık açısından, sosyalist-komünist bir topluma geçiş kolay olamazdı. Yine Brecht'in "Komünizme Övgü"sünde söylediği gibi, komünizm basitti, fakat yapılması güçtü!

En başta, onu inşa edecek olan insanlar, içinden çıkıp geldikleri sömürücü toplum içinde şekillenmiş insanlardı; sömürücü toplumun bir dizi düşüncesini kurulmaya çalışılan yeni topluma yansıtmaları kaçınılmazdı. Geleneğin gücü, Lenin'in dediği gibi "en korkunç güç"tü.

Bunun yanında, devrilmiş, ellerinden imtiyazları ve sermayeleri alınmış eski egemen burjuvazinin, elindeki tüm imkânlarla iktidarını yeniden ele geçirmek için her türlü yola başvurması kaçınılmazdı.

Devrimin bir ülkede zafer kazanması, devrimin zafer kazandığı ülkenin kapitalist-emperyalist bir kuşatma altında olması; devrimin zafer kazandığı ülkenin (somut olarak Sovyetler Birliği'nin) ekonomik açıdan oldukça geri bir ülke olması, savaştan yeni çıkmış olması, ekonomisinin önemli ölçüde yıkıntıya uğramış olması vb. büyük dezavantajlardı.

Fakat bütün bunlar, en büyük eserlerin de bir başlangıcı olduğunun, yolu bitirmek için, yola koyulmak, "başlamak" gerekliliğinin bilincinde olanlar için engel değildi.

Rusya'da 1917 Ekim Devrimi'yle, Rusya Bolşevikleri önderliğinde işçi sınıfı ve emekçiler "buzu kırdılar", Paris Komünü'nden sonra ilk kez, ve bu kez Rusya gibi, dünyanın 6'da birini kapsayan devasa bir ülkede işçi sınıfı ve emekçiler merkezi iktidarı ele geçirdiler! Ve onlar bütün zorluklara rağmen bu iktidarı, toplumu işçi sınıfı ve emekçiler lehine dönüştürmek için kullandılar. Başlangıçta, batıdaki sınıf kardeşlerinin, kendi devrimleriyle, Rusya'daki devrimin yardımına koşmasını bekliyorlardı. Umutluydular. Olmadı. Burjuvazi batıda en derin krizlerinden birini, devrilmeden atlatmayı başardı. Bunda kuşkusuz komünistlerin hata ve eksiklikleri, en başta bolşevizmin işçi sınıfı içinde Rusya'daki genişlik ve derinlikte bir örgütlenmeye sahip olmaması da rol oynadı. Rusya komünistlerinin ve işçi sınıfının emekçilerinin önünde bu durumda iki yol vardı. Ya "olmadı" deyip iktidarı burjuvaziye teslim edip geri çekilmek, Rusya'da kapitalizmin daha da gelişmesini, bu arada batıda devrimleri beklemek; ya da Rusya'daki işçi sınıfı iktidarını her şeye rağmen yaşatıp Rusya'yı dünya devriminin bir üs alanı olarak geliştirip, güçlendirmek. Rusya'da Bolşevikler, doğru olanı, ikinciyi yapmaya koyuldular. Ve bu yolda dıştan ve içten tüm saldırılara rağmen, muazzam başarılar elde ettiler. Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği, dünya işçi sınıfı için bir övünç ve öykünme kaynağı, burjuvazi açısından ise mutlaka yıkılması gereken en ölümcül tehdit ve tehlike haline geldi. Burjuvazi uluslararası alanda komünizmin gelişmesine karşı faşist iktidarları gündeme getirdi. Nazi Almanyası Sovyet Rusya üzerine saldırtılmak üzere ayakları üzerine dikildi, dişine tırnağına kadar silahlandırıldı. Fakat bu oyun da püskürtüldü. İkinci Dünya Savaşı'ndan, komünizm, sosyalizm davası güçlenerek çıktı. Bir çok ülkede komünist partilerinin öncülük ettiği veya içinde yer aldığı iktidarlar kuruldu. Dıştan saldırılarla yıkılmayan, tersine gittikçe güçlenen ve emperyalizmin bağrında ölümcül yaralar açan sosyalizmi içten yıkmak için bütün imkânlar seferber edildi.

* Savaşta komünist partilerinin çok büyük sayıda yetişmiş kadroları yitirmiş olması;

* Onların yerinin yeni kadorlarla doldurulamamış olması;

* Komünist partilerinin iktidarda olduğu ülkelerde bu partilere yalnızca gerçek komünistlerin değil, aynı zamanda iktidar nimetlerinden yararlanmak isteyen bir dizi kişinin katılmış olması;

* Bir zamanlar komünizm davası için büyük yararlılıkları olmuş fakat süreç içinde iktidar olmanın verdiği avantajları kendisi, ailesi vb. için kullananların ortaya çıkması;

* Bir dizi komünistin kazanılan muazzam başarılar karşısında "yenilmezlik" düşüncelerine kapılması ve sınıf düşmanlarına karşı uyanıklığı elden bırakması;

* İkinci Dünya Savaşı sırasında burjuvazinin değişik kesimleri ile girilmek zorunda kalınan ittifakların yarattığı kimi yanlış düşüncelerin yarattığı tahribatlar vb. şartlar, komünist partiler içinde revizyonizmin gelişmesinin ve egemen hale gelmesinin kimi şartlarını oluşturdu. Komünistlerin kimi hataları da bu şartlarla birleşince, kale "içten fethedildi".

1956'da dünyada sosyalizm bayrağının göndere çekilmesine önderlik eden parti olan SBKP'de revizyonizmin kesin egemenliği gerçekleşti. Revizyonistlerin egemenliğinde Rusya ve onun etrafında "Doğu Bloku" adı altında toplanan ülkeler, emperyalist sistem karşısında, sosyalizm adını kullanan, içte sosyalfaşist, dışta sosyalemperyalist bir sistem oluşturdular. Bu blokun sosyalizmle bağı yalnızca geçmişte sosyalizm adına atılan ve geri çekilmesi zaman alacak olan bazı adımların sonuçlarının bir süre daha varlığını sürdürmesi ve sosyalizm adının kullanılmaya devam edilmesi idi. Çin Komünist Partisi ve Arnavutluk Emek Partisi 1960'lı yıllarda kendilerini bu kamptan ayırmaya çalıştılar. Revizyonizme, devrimci Marksizm pozisyonlarından esasta doğru eleştiriler getirdiler. Ancak revizyonizm ile ideolojik hesaplaşmada kendileri de bir dizi hataya düştüler. 1990'lı yılların başında çöken bu yüzden hiç bir şekilde burjuvazinin iddia ettiği gibi "sosyalizm", "komünizm" değildi. Onun bir karikatürü, revizyonist çar-

pıtması idi. Rusya'da ve Doğu Bloku'nda revizyonizmin zaferi; bu ülkelerin sonunda açık kapitalist sistemin bağrına geri dönmeleri, Çin'de ve Arnavutluk'ta revizyonizmin zaferi ve bu ülkelerin de emperyalist sistem içine yeniden dahil olmaları hiç bir şekilde "sosyalizmin", "komünizmin" imkânsızlığını vb. ispatlamaz. Aynı şekilde bu "geri dönüş"ler hiç bir şekilde bu ülkelerde komünistlerin önderliğinde işçi sınıfı ve emekçi yığınlar için kazanılmış muazzam başarıları ortadan kaldırmaz. Bunlar yalnızca bir şeyi gösterir: Sosyalist emekçi hareketinin 20. yüzyıldaki birinci büyük dalgasında, örgütlü işçi sınıfının iktidarı ele geçirebileceği ve iktidarın doğru sosyalist bir tarzda kullanılması halinde işçi sınıfı ve emekçiler lehine büyük kazanımlar elde edebileceği görülmüştür. İnsanlık tarihi açısından göz açıp kapayana kadar geçen bir zaman dilimi olan 20-25 yıllık bir "inşa dönemi"nde elde edilen başarılar muazzamdır. Şimdi burjuvazinin 70 yıllık sosyalist iktidar dönemi diye adlandırdığı dönemin, 1956'dan 1990'lara kadar olan 35 yıllık dönemi, revizyonizmin açık iktidar dönemidir. 1917-1921 arası dönem, emperyalist müdahele ve iç savaş dönemidir. 1935'den itibaren dönem savaşa hazırlık, 1941-45 arası sıcak savaş dönemidir. Sonuçta sosyalist inşa için kullanabilen dönemler 1921-1935 arası ve 1946-1954-55 arası dönemlerdir. Yani toplam 23-24 yıllık bir "sosyalist inşa" dönemi sözkonusudur. Ve bu inşa büyük ölçüde emperyalist abluka altında gerçekleştirilmiştir. Bir insan ömrü için bile fazla uzun olmayan bu dönem içinde, burjuvazinin yüzlerce yıllık iktidarı şartlarında elde edilemeyen derinlikte değişiklikler gerçekleştirilmiştir. Kuşkusuz toplumun geneli açısından "yeni insan" yaratmada fazla ilerlenilmesi mümkün değildi. Maddi temeller önemli ölçüde yaratıldı. Kültürel alanda büyük atılımlar gerçekleştirildi. Yollar açıldı. Fakat kapitalizmden gelen kuşakların düşüncelerinin bu kadar kısa bir sürede aşılması "sosyalist bir çevre içinde yetişen sosyalist yeni insan"ın Sovyet toplumunun büyük çoğunluğunu oluşturmasını sağlamak bu kadar kısa süre içinde mümkün değildi. Sosyalizmin kazanımları içinde doğup büyüyen yeni kuşak onların önüne sunulan olanakların hangi mücadeleler sonucu kazanılmış olduğunu bizzat yaşamamıştı. Bu faktörler sosyalizm adına ortaya çıkan yeni burjuvazinin işini kolaylaştırdı. Bütün dünyada burjuvazinin şimdi bütün bu gerçekleri atlayarak, "70 yıllık sosyalizm deneyimi"nin "sosyalizmin imkânsızlığını" gösterdiği iddiası; Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun çöküşünün, komünizmin insan doğasına aykırı olduğunu gösterdiği iddiası vb. yalanlar üzerine kurulu demagojilerdir. İnsanın doğasının sosyalizme uygun olmadığı iddiası, düşünen, sağduyu sahibi bir canlı olan insana yapılabilir en büyük hakarettir. Bugün de –komünist haraketin en güçsüz olduğu bir dönemde– komünistlerin varlığı, bu sosyaldarvinist iddianın boşluğunun kanıtıdır. Büyük Sosyalist Ekim Devrimi, "Krasny Oktyabar" burjuvazinin iktidarının devrilebileceğini, işçilerin-emekçilerin iktidarının kurulabileceğini göstermiştir. "Krasny Oktyabar" sömürünün "kader" olmadığını, sömürü imparatorluğunun yıkılmaz olmadığını göstermiştir. "Krasny Oktyabar" sömürü imparatorluğunun yıkılmasının biricik yolunu da göstermiştir: Kendi sınıf partisinin önderliğinde örgütlenmiş bir işçi sınıfı, onun başta yoksul köylülük olmak üzere tüm emekçilerle ittifakı, ve burjuvazinin devletinin karşı devrimci şiddetinin, emekçi kitlelerin devrimci şiddetiyle ezilmesi!

Krasny Oktyabar'ın yalnızca bir bonbon markası olmasını burjuvazi kuşkusuz çok istiyor; gerçek Krasny Oktyabar'ın ise bir daha ortaya çıkmamacasına tarihin çöplüğünde unutulması bütün dünyada burjuvazinin en büyük hayali! Fakat bu boş bir hayal! Kızıl Ekim her zaman olduğu gibi bugün de dünya işçi sınıfının yolunu aydınlatan bir fener; yarın da öyle olacaktır!

Kızıl Ekim'i bugün hatırlayanların, onun derslerine sıkıca sarılarak işçi sınıfı ve emekçiler içinde uyandırma ve örgütleme çalışması yürütenlerin, yeni Kızıl Ekimleri hazırlayanların, yani Bolşeviklerin sayısının bugün az olması, işçi sınıfı içinde etkilerinin olağanüstü sınırlı olması, Kızıl Ekim'in buzu kıran yolu açan devrim olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Kızıl Ekim'in derslerinin, Bolşevizmin er geç kitleleri kucaklayacağı gerçeğini, bunun insanlığın geleceği için tek yol, tek çözüm olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Biz Rusya'da da Bolşeviklerin işin başında bir avuç olduklarını, devrimci dalganın kabardığı bir dönemde, Şubat Devrimi ile Ekim Devrimi arasındaki 8 aylık dönemde kitlelerin gerçek önderi bir parti haline geldiklerini biliyoruz. Devrim dönemlerinde bir ayın, bir haftanın, bazen bir günün karşıdevrimin egemen ve saldırıda olduğu zorlu evrim dönemlerindeki yıllara eşit olduğunu biliyoruz. Bütün bunları bildiğimiz için de önümüzde duran muazzam görevlerle karşılaştırıldığında görünen ve bilinen görece güçsüzlüğümüz bizi korkutmuyor, yıldırmıyor. İnsanlığın geleceğinin komünizmde olduğunu biliyoruz. Bu bir inanç değil, bilimsel bir gerçekliğin ifadesi.

Bugün dünyanın hali ortada... Barış dediklerinin ne olduğunu Filistin'de görüyor, yaşıyoruz. İnsan hakları dediklerinin ne olduğunu, 153 ülkede işkence olduğunu tespit eden İnsan Hakları raporundan biliyoruz. Eşitlik dediklerinin ne olduğunu, açlıktan ölen yüzbinlerin varlığından biliyoruz. Demokrasi dediklerinin ne olduğunu, kendi ülkemizden biliyoruz, burjuvazinin iktidarını tehdit altında gördüğü zaman neler yapabileceğini Nazi imparatorluğu döneminden biliyoruz. Önümüzdeki alternatif ya bunu kabul etmek, burjuvazinin yalanlarına inanmak, bu durumun değişmezliğini kabullenmek; ya da insan olarak bu duruma isyan etmek, yeni Kızıl Ekimleri yaratmak için çalışmaktır!

Yeni Kızıl Ekimler, kuşkusuz eskisinin tekrarı olmayacak, kuşkusuz yeni Ekimler, geçmişin tüm olumlu olumsuz deneyimlerinin de değerlendirilmesi temelinde, açılmış yolda yeni mesafeler katedecektir.

Kuşkusuz yeni Ekimlerin hazırlanması, 1917 Ekiminin hazırlanmasına göre daha zorlu, daha meşakkatli olacaktır. Fakat birinci kez 72 gün iktidarda kalan, ikincisinde 25 yıla yakın bir "inşa dönemi" yaşayabilen proletaryanın iktidarının yıkılması bu kez çok daha zor olacaktır. Bunu hatta imkânsız kılmak da mümkündür. Yeter ki Kızıl Ekim'in dersleri doğru kavranılsın!

Burjuvazinin çanak yalayıcıları bu arada kırmızı bonbonla kendilerini avutmaya devam etsinler...

Gerçek Kızıl Ekimler mutlaka gelecek, Bolşevizm yenecektir!

24 Ekim 2000 ▲

"Doğu ve Güneydoğu Eylem Planı"

MGK'nın "Doğu ve Güneydoğu Eylem Planı" adıyla bir "bölgesel kalkınma planı" hazırlattığı ve bu planın aylar önce yürürlüğe konduğu Eylül ayı ortalarında kamuoyuna yansıdı.

Burjuva medyanın aktardığı bilgilere göre sözkonusu bu plan, 1999 Aralık ayında yapılan MGK toplantısında alınan "tavsiye" kararıyla, Kuzey Kürdistan'da yapılan "durum tespiti" araştırması sonrasında, MGK'nın Şubat 2000 toplantısında hazırlanmış ve hükümet yetkilileri tarafından bazı değişiklikler yapıldıktan sonra 7 Mayıs 2000 tarihinde Başbakan Ecevit tarafından imzalanarak yürürlüğe konmuştur.

Dört aydan fazla bir süreyle kamuoyundan gizlenen bu planın, "durum saptaması" ve "öneriler" olmak üzere iki bölümden ve toplam 107 maddeden oluştuğu da verilen bilgilerden ortaya çıkmaktadır. Bu 107 maddenin 47'si ekonomiyle, 30'u kamu yönetimiyle, 17'si eğitim alanıyla ve 13'ü de sağlık alanıyla ilgilidir. Planın tümü yayınlanmadığı için tek tek maddelerin neler içerdiği, hâlâ MGK ve planı tanıyan diğer devlet yetkililerinin gizidir.

Planın varlığının bu kadar süre kamuoyundan gizlenmesi ve 107 maddenin somut neleri içerdiğinin hâlâ açıklanmamış olması burjuva medya tarafından bile eleştirildi. Fakat buna rağmen plan, devletin "Doğu ve Güneydoğu" sorununu (siz Kürt ulusal sorununu diye okuyun!) kapsamlı biçimde ele aldığını ve çözmeye çalıştığı biçiminde kitlelere empoze edilmektedir.

Peki ama bir yandan devlet ve hükümet yetkilileri tarafından kamuoyundan gizlenen ve ortaya çıktığında da "bölgeler arasındaki sosyal ve ekonomik eşitsizliğin" ortadan kaldırılması için bir "çözüm" planı olarak sunulan bu plan, neyin nesidir? Devlet bu planla neyi amaçlamaktadır?

Son sekiz yıllık süreçte kurulan hükümetler tarafından bölgeye 10'dan fazla "kalkınma paketi" götürüldü ve her seferinde paketlerin gerçekte şişirilmiş birer balon oldukları çok kısa sürede ortaya çıktı. Peşpeşe fos çıkan paketlerin, bölge insanının gözünde en başta sözkonusu hükümetlerin ve aynı zamanda devletin de itibarını düşürdüğünü gözönüne almış olacaklar ki, bu sefer paket götürme yerine "gizli eylem planı" hayata geçirilmiştir. Bu, daha önceki planlardan farklı olan bir durumdur.

Önceki paketlerden, ya da "kalkınma" planlarından farklı bir nokta da, planın belli zaman çerçevesinde uygulanması için uygulama tarihlerinin belirlenmesidir. Andaki koalisyon hükümeti, daha önceki planların yaşama geçirilmesinin "terör nedeniyle" gerçekleştirilemediğini savunacak durumda değildir. MGK, bu sefer işi baştan sıkı tutmakta ve "asker görevini yaptı, sıra sivillerde" görüşünü uygulatmakta kararlı görünmektedir.

MGK bir yandan hükümete planını uygulatırken, diğer yandan da eğer uygulayamazsa andaki koalisyon hükümetinin şahsında "devletin yüksek çıkarlarının" zarar görmemesi için "eylem planı"nı kamuoyundan gizleyerek uygulatma yolunu seçmiştir.

Fakat bu gizlilik de fazla sürmemiştir. Ve bu planın varlığının kamuoyuna yansıtılmasının arkasında da değişik senaryoların var olduğu burjuva medyaya yansımaktadır. Senaryolardan biri, planı uygulaması için kamuoyunun da baskısıyla hükümetin zorlanmasıdır.

Genelkurmay ya da diğer askeri kurumlar tarafından Kuzey Kürdistan'a yapılan "basın turlarında" verilen mesajlar da gözönüne alındığında, Türkiye'de iktidarın gerçek sahibi askerlerin hükümetin bölgedeki icraatlarından pek de memnun olmadıkları ortaya çıkmaktadır.

Basına yansıdığı kadarıyla "Doğu ve Güneydoğu Eylem Planı"nın önceki paketlerden özde bir farklılığı yoktur. Bu olgu, Başbakan Ecevit'in basın karşısında planın varlığını onayladığı 15 Eylül tarihindeki konuşmasına şu biçimde yansımaktadır:

"Ayrıca 1998'de bölgede yatırımları canlandırmak için özel teşvik tedbirlerini hazırlamıştık. Ancak, terör sürmesi nedeniyle uygulama imkânımız olmamıştı." (Hürriyet, 16 Eylül 2000)

Yapılan açıklamalara göre 1998'deki tedbirler, şimdi biraz daha genişletilerek uygulanacaktır. Sözkonusu tedbirlerin uygulanabilmesinin esas nedeni ise PKK'nin Abdullah Öcalan'ın yakalanması sonrasında silahlı mücadeleyi bırakması, devlet-PKK çatışmasından devletin galip gelmesi ve Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaşın durmuş olmasıdır. Durum ve gidişata bakıldığında sözkonusu planın uygulanma şansının son yıllara göre daha fazla olduğu söylenebilir. Fakat bu planın uygulanma şansının daha fazla olması, planın uygulanacağının ve amaçlarına ulaşacağının garantisi değildir.

107 madde olduğu söylenen planın –tek tek maddelerin içeriği açıklanmasa da– ele aldığı alanların, ekonomi, kamu yönetimi, eğitim ve sağlık alanları olduğu kabul edilmiştir. Bunların gerçekte, "olağanüstü" ya da "kapsamlı plan" olarak gösterilen planların işi olmadığı, devlet yönetiminin en doğal görevleri olduğu bazı burjuva kalemşorları tarafından da dile getirildi.

Kısacası, sözkonusu plan, devletin sivil kurumlarının, öncelikle de hükümetin normal devlet işleyişine göre yerine getirilmesi gereken görevlerin sıralandığı bir plan niteliğindedir. Bu bağlamda aslında sorulması gereken esas soru, planın "durum tespiti" bölümünde ortaya konan durumun, yani "Doğu ve Güneydoğu bölgesi" diye adlandırılan bölgelerin diğer bölgelerden geri kalmış olmasının nedeninin ne olduğudur.

Sağlık alanında Türkiye genelinde bir uzman hekime düşen hasta sayısı 2141 iken, neden "Güneydoğu"da bu sayı 7600'dür? Yine Türkiye ortalamasında bir diş hekimine 5400 kişi düşerken, "Güneydoğu"da bu sayı neden 21.000'dir.

Eğitim alanında, Kürt ulusunun ya da azınlık milliyetlerin kendi dillerinde eğitimin yasak olduğu (bu noktada Lozan'da azınlık olarak kabul gören Ermeni ve Rumların durumu biraz farklıdır) ve Türk ulusu dışındaki ulus ve milliyetlerden insanların Türkleştirilmeye çalışıldığı gerçeğini bilinçte tutarak; neden, "Güneydoğu"da yine resmi verilere göre 1998-1999 öğretim yılında 12.000, 1999-2000 öğretim yılında 7453 öğretmen açığı vardır? Binlerce okul neden kapalıdır?

Neden, bölgede yüzbinlerce "güvenlik gücü" var da, yönetici olarak gösterilen kamu yönetiminin kadro boşluğu % 40 ile % 70 arası değişen boyutlardadır ve neden varolanların da % 50'si vekâletendir?

Ya da yatırım teşviklerinin neden sadece % 8'i "Güneydoğu"ya ve % 2'si de "Doğu Anadolu"ya yapılmıştır?

(Tüm bu veriler sözkonusu planın "durum tespiti" olarak adlandırılan bölümün kamuoyuna yansıyan verilerinden aktarılmıştır. Ayrıca rakam olarak karşılaştırmalar sözkonusu planda, Türkiye'nin en gelişmiş illeriyle yapılmamıştır. Böyle yapılması durumunda aradaki farkın daha büyük olacağı bilindiğinde, durumu olduğundan iyi göstermek için karşılaştırma Türkiye geneli ile yapılmıştır.)

Bu sorulara verilecek doğru cevaplar, Türk hakim sınıflarının her türlü aracı, yol ve yöntemi kullanarak gizlemeye çalıştığı şu gerçeği ortaya koyar: Kürt ulusunun ulus olarak varlığının inkârını, Kürt ulusu üzerindeki ulusal baskıyı, Kuzey Kürdistan'ın geri bıraktırılmışlığını, bölgede yaşayan insanların, insan yerine bile konmadığını vb. vb.

Bırakın planda Kürt ulusunun ulusal varlığının kabul edilmesini, Kürtlerin "kültürel" hakları, somutta da Kürtçe eğitim ve Kürtçe TV gibi konular bile dışta tutulmuştur.

Bu gerçeğe rağmen plan, Türk devletinin "bölge halkına çok değer verdiğini" göstermenin ve böylece devleti halka şirin göstermenin bir aracı olarak kullanılmaktadır.

PLANIN GERÇEK YÜZÜ

Türk hakim sınıfları, Kuzey Kürdistan'da verilen mücadelenin ulusal baskıya karşı verilen bir mücadele olduğu gerçeğinin üstünü örtmek için sürekli olarak sorunu Türkiye'de bir *"Kürt sorunu yoktur, terörle mücadele sorunu vardır"* biçiminde ortaya koymaktadırlar. "Terörün kaynağı" olarak da bölgenin geri kalmışlığını, feodal yapının varlığını sürdürmesini vb. nedenleri göstermişlerdir.

Bu yaklaşımla ortaya konan planın temeli de, Kürt ulusunun ulus olarak varlığının inkâr edilmesi ve PKK önderliğinde 15 yıl verilen mücadelenin temelinin ulusal sorun olduğunun üstü örtülerek ulusal sorunun bir "ekonomik ve sosyal geri kalmışlık" sorunu olarak gösterilmeye çalışılmasıdır.

Planın "durum tespiti" bölümünde Kuzey Kürdistan'daki sorunun teşhisi şöyle yapılmaktadır:

"1- Doğu ve Güneydoğu'da karşılaşılan sorun, 'sosyal' nitelikli bir sorundur.

Sosyal nitelik arz eden bu sorunun kaynakları ise şöyle özetlenebilir:

a) Terör olayları bölgede geniş ölçüde bir güvenlik sorunu yaratmıştır.

b) Kamu yönetimindeki eksik ve aksaklıklar, sorunu beslemektedir.

c) Ekonomik sorun çok önemli bir ağırlık oluşturmaktadır.

d) Eğitim sorunu, büyük boyuttadır.

e) Sağlık temel sorunlardan biridir." (Milliyet, 14 Eylül 2000)

Sorunun böyle "teşhis" edilmesi, devletin Kürt ulusal sorununa yaklaşımının inkârcı yaklaşım olduğunu yeniden ortaya koymaktadır. Sosyal sorun olarak gösterilen "Doğu ve Güneydoğu'da karşılaşılan sorun", faşist Türk devletinin Kürt ulusu üzerinde uyguladığı ulusal baskı, zulüm vb. ve buna karşı Kürtlerin ulusal hakları için mücadele ettiği bir ulusal sorundur.

Kuşkusuz bölgede TC açısından kamu yönetiminde sorunlar vardır. Halkın ise ekonomik, eğitim ve sağlık sorunları vardır. Fakat Türk devletine karşı 15 sene yürüyen silahlı mücadelenin temel kaynağı bu konular değil, ulusal baskı olmuştur. Kürt halkının belli bir bölümünün PKK önderliğindeki mücadeleye katılmasında ve yüzbinlerce insanın bu mücadeleye destek vermesinde temel birleştirici öğe, ulusal sorun olmuştur.

Sorunun teşhisinde TC'nin Kürt ulusunun ulusal varlığını inkar etme tavrını ortaya koyan planda, "bölgede bir kimlik duygusu"nun uyandırılmaya çalışıldığı fakat kimlik duygusunun "yaygın ve temel bir sorun olarak" gözlenmediği tespit edilmektedir. Bu tespite bağlı olarak da Kürt ulusunun bu "kimlik duygusundan" uzaklaştırılması için önlemler düşünülmektedir.

Basına yansıdığı biçimiyle planın amacı: *"Bölge insanının kalkınmasının, doğu ve batı arasındaki sosyal ve ekonomik farkların giderilmesinin ve böylece, PKK ile mücadelede arada kalan bölge insanının kazanılmasının sağlanması"*dır. *(Sabah, 14 Eylül 2000)*

Bu, halihazırda devlet yanlısı olanlar dışındaki Kürtlerin büyük bölümünü devlet yanlısı konuma getirme amacıdır, planıdır. Planın "durum tespiti" bölümünde bölge halkının sınıflandırılması burjuva basının verdiği bilgiye göre şöyle yapılmaktadır:

"a) Bir grup PKK sempatizanı olarak görülmekte,

b) Bir grup protestocu niteliği taşıyor,

c) Bir grup ise PKK kimliği taşımaktadır..

Her üç grubun toplamı bölge halkı içinde çok yüksek bir yer tutmamaktadır. İlk iki gruptaki vatandaşların ekonomik ve sosyal sorunları ön plandadır. Bu sorunların çözülmesiyle bu gruptaki vatandaşların PKK etkisinden kurtarılmaları mümkündür. Üçüncü gruptakiler ise bilinçli PKK kimliği taşımaktadır." (Milliyet, 14 Eylül 2000)

Her ne kadar PKK TC ile barışmaya çalışsa da, gruplandırmada Türk hakim sınıflarının devlete kazanabilme ihtimalini varsaydıkları kesim, bu gruplandırmanın ilk iki kesimidir. Devlet ilk etapta protestocu grupla, PKK'ye sempati duyan grubu kazanmaya, gerçekte ise Türkleştirmeye çalışmaktadır. Kürtleri "kimlik duygusundan" uzak tutmak ya da belli ölçülerde bu "duyguya" sahip olanları bundan koparmak için alınmaya çalışılan önlemlerin esas amacı da Kürtleri Türkleştirmektir. Planın esas amacı da budur.

Bu amacın en açık görüldüğü nokta ise eğitim alanıdır. Bu konuda öğretmen açığı, sayısız okulun kapalı olması, yapılan Yatılı İlköğretim Bölge Okulları'nın (YİBO) 10.000 kişilik öğrenci kapasitesinin kullanılmaması ve açık olan okulların büyük bölümünün birleştirilmiş sınıflar olması (Türkiye'nin birleştirilmiş sınıf oranını % 50'sinin "Güneydoğu"da olduğu tespit edilmektedir) vb. konularda devletin sorunları vardır.

Fakat eğitimde esas sorun, Türkçe eğitimle Kürtlerin Türkleştirilmeye çalışılmasıdır. Kürtleri kendi ulusal kimliğinden uzaklaştırmada devletin ilk sırada hedef aldığı kitlelerden birisi Kürt kadınlarıdır. Burjuva medyaya yansıdığı biçimiyle planın bu bağlamdaki hedef alanı şöyledir:

"Eylem planının bir diğer önemli hedef alanını bölgedeki eğitim hizmetleri oluşturuyor. Burada izlenecek stratejide hedef kitlelerden biri çocuklar üzerindeki etkileri dikkate alınan kadınlar alacak. Bölgede okuma yazma bilmeyen ya da hiç Türkçe bilmeyen kadınların oranı yüzde 62 olarak saptandı." (Hürriyet, 14 Eylül 2000)

Hakim sınıfların "bölgedeki halka uygarlığın nimetlerini" taşıdıkları vb. propagandalarının arkasında yatan gerçek, Türkleştirme siyasetidir. Planın gerçek yüzünü, hakim sınıflar tarafından "bataklığın kurutulması" olarak da gösterilen bu siyaset belirlemektedir.

Devletle "bataklığın kurutulması" noktasında birleşen bazı burjuva kalemşorlar, "bataklığın kurutulması"nın sözkonusu planda ortaya konan önlemlerle mümkün olmadığı görüşünde olduğu için, sorunu *"Kültürel boyutu var. Demokrasi ve insan hakları boyutu var. Kimlik konusu var." (Hasan Cemal, Milliyet)* diye ortaya koymakta ve devletin bu konulara da el atması gerektiği konusunda soruna dikkat çekmektedir.

Benzeri bir yaklaşım da Meclis'te bulunan ANAP, DSP, FP ve DYP'den 20 Kürt kökenli milletvekilinin oluşturdukları "Demokratik Temas Grubu" (DTG) tarafından sergilendi. DTG, MGK planının askeri plan olduğunun bilinciyle kendi planlarına "Sivil Güneydoğu Planı" adını verdiler. Bu planın MGK'nın planından farklı yanı, *"Güneydoğu'da yaşanan sorunun sadece ekonomik bir sorun olmadığı, kültürel bir sorun olarak da karşımıza çıktığını"* tespit etmek ve bu "kültürel soruna" da el atılmasını istemektir. Bu tavır MGK'nın planına göre daha "demokratik" bir tavır olarak görünse de, askeri kanatla liberal sivil kanat arasındaki tartışmalarda sivil kanadın da Kürt ulusunun ulusal varlığını inkâr ettiği, soruna sadece etnik, kültürel bir sorun olarak yaklaştığı açıktır.

MGK'nın "Doğu ve Güneydoğu Eylem Planı" da, DTG'nin "Sivil Güneydoğu Planı" da Kürt ulusal sorununa çözüm getirmekten uzaktır. Bu, sistemin savunuculuğunun doğal bir sonucudur. Zaten yanlış olan, Kürt ulusal sorununa, bu sömürgeci faşist devletten ve ortaya konan planlarından çözüm beklemektir.

Faşist Türk devletinin varlığını sürdürdüğü koşullarda, ulusal baskının ve zulmün devam edeceği, Türkleştirme siyasetinin biçimi değiştirilse de sürdürüleceği, kısacası ulusal baskıdan kurtuluş olmayacağı gerçeği işçi ve emekçilerin beyinlerine yerleştirilene kadar tekrar tekrar vurgulanmak zorundadır.

Kürt ulusal sorununun da gerçek çözümü devrimledir, gerisi hamhayaldir!

16 Ekim 2000 ▲

ABD-TC hattında Ermeni soykırımı...

Türk hakim sınıfları ve bir bütün olarak faşist Türk devleti bir yerlerde Ermeni soykırımından bahsedildiğini duyduğu andan itibaren, kuyruğuna basılmış gibi panik içinde saldırıya geçmekte ve Türk şovenizmi ağusunu ortaya dökmektedir. Türk hakim sınıflarının ırkçılığı ve tarih çarpıtıcılığı Ermeni soykırımı konusunda çok açık görülmektedir.

Cumhurbaşkanından genelkurmayına, başbakanından milletvekillerine, medyadan tüm düzen partilerine, işadamlarından Türk-İş'e ve İşçi Partisi gibi "sol" kemalistlere kadar herkes, Ermeni soykırımı tespitine karşı birleşmekte ve Kuzey Kürdistan-Türkiye işçi ve emekçilerini Türk şovenizmi ve Ermeni düşmanlığı temelinde harekete geçirmeye çalışmaktadırlar.

Dünyanın şu ya da bu ülkesinde Ermeni soykırımıyla ilgili etkinliklere, parlamentolara karar tasarılarının sunulmasına karşı yürütülen kampanyalar, soykırımcıların mirasçılarının da soykırım zihniyetinden kopmadıklarını açıkça göstermektedir.

Böylesi, ırkçı, şoven kampanyalarda ortaya çıkan soykırımcı zihniyet, ne yazık ki sadece devletin ve devlet yöneticilerinin zihniyeti değildir. Ermeni düşmanlığının körüklenmesinde hakim sınıflar, milyonlarca işçi ve emekçinin beynini Türk şovenizmiyle, Ermeni düşmanlığıyla doldurmuştur. Bu bağlamda soykırımcı zihniyet işçi ve emekçilerin çoğunluğunun da zihniyeti haline getirilmiş ve hakim sınıflar bu konuda başarılı da olmuşlardır.

ABD Temsilciler Meclisi'nde gündeme gelen "Ermeni karar tasarısı"na karşı yaşananlar da Türkiye'de Ermeni düşmanlığının işçi ve emekçileri –özellikle de Türk ulusundan işçi ve emekçileri– sınıf mücadelesi temelinde birleştirmenin önündeki önemli engellerden biri olduğunu, bir kez daha açıkça gösterdi. Tüm bu yaşananlar, biz Bolşeviklerin yıllar önce tespit ettiği ve tutarlı biçimde savunageldiği görüşleri de bir kez daha onayladı.

Ermeni soykırımı, sınıf mücadelesinin gelişmesinin önünde engel olmayan tarzda bir tarihi haksızlık değildir. Çünkü ideolojik olarak Ermeni düşmanlığı, Türk hakim sınıfları tarafından Türk emekçi sınıflarını düzene bağlamanın en önemli araçlarından biri olarak bugün de kullanılmaktadır.

ABD Temsilciler Meclisi'nde gündeme gelen "Ermeni karar tasarısı"na karşı yoğun bir kampanya sürdürüldü. Karar tasarısının gündeme getirilmesi; emperyalist dünyanın Türklere, Türk devletine karşı bir oyunu olduğu; daha önce Türklerin Kürt meselesiyle köşeye sıkıştırılmaya çalışıldığı; Türk devletinin PKK şahsında Kürtleri yenmesiyle şimdi de Ermeni meselesinin gündeme getirildiği vb. vb. biçimde anlatıldı ve "Türkün Türkten başka dostu yoktur" vb. Türk şovenizmi anlayışı temelinde Ermeni düşmanlığı körüklendi.

KAMPANYADAN BAZI GÖRÜNTÜLER

Karar tasarısı aylar önce meclise sunulmuş ve Temsilciler Meclisi Uluslararası İlişkiler Komitesi'ne bağlı bir alt komitede bekletiliyordu. Eylül ayı başlarında New York'ta yapılan Birleşmiş Milletler (BM) Milenyum Zirvesi'ne katılan Cumhurbaşkanı Sezer, bu durumun bilincinde olduğu için Clinton'la yaptığı görüşmede karar tasarısı hakkında Türkiye'nin görüşünü aktarmış; bu kararın meclisten geçmemesi için Clinton'dan yardım talep etmişti. Bu arada Sezer, ABD'deki Yahudi lobisine Ermenilere karşı elele verme önerisinde de bulundu. Bu ana kadar Türkiye'de özel bir kampanya henüz sözkonusu değildi.

Ermenistan Cumhurbaşkanı Koçaryan'ın BM Milenyum Zirvesi'ndeki konuşmasında Ermeni soykırımına atıfta bulunup Türkiye'nin soykırımı kabul edip özür dilemesini istemesi; ve bunun ardında Türkiye Cumhurbaşkanı Sezer'in *"Tarih, tarihçiler tarafından değerlendirilmelidir"* diye tavır takınması sonrasında Türkiye medyasında tartışmalar başladı.

Sezer, aslında Türk tarafının son yıllarda hep dile getirdiği görüşü açıklamıştı. Fakat, ırkçı medyanın kimi kalemşorları; *"Ya o tarihçiler pek yakında **'Evet doğrudur, siz soykırım yaptınız'** derlerse ne olur?"* diyerek, sorunun tarihçilere bırakılmaması düşüncesini gündeme getirdiler.

Koçaryan ve Sezer'in tavırlarının tartışıldığı ortamda, sözkonusu karar tasarısı, ABD Temsilciler Meclisi Uluslararası İlişkiler Komitesi'nin Uluslararası Operasyonlar ve İnsan Hakları Alt Komitesinde gündeme getirildi.

Bununla birlikte Türk tarafı bir yandan tasarının kabul edilmesi durumunda ABD ile ilişkilerin bozulacağını açıklayıp ABD'ye yarımağız tehditler savururken, diğer yandan ama esas olarak Ermeni düşmanlığını körükleme temelinde Ermenistan'a tehditler yağdırmaya başladı.

Karar tasarısı alt komitede oy çokluğuyla onaylanıp Temsilciler Meclisi Uluslararası İlişkiler Komitesi'ne sevk edildikten sonra Ermeni düşmanlığı kampanyası daha da yoğunlaştırıldı.

Herşeyden önce Ermeni soykırımı konusunda Türk hakim sınıflarının bilinen inkâr politikası ve argümanları yaygın biçimde kitlelere empoze edilmeye çalışıldı. Buna göre tarihte katiyen bir Ermeni soykırımı yoktu. Soykırımdan bahsedilecekse eğer, o zaman Ermenilerin Türklere soykırım yaptığı söylenmeliydi. Katledildiği söylenen 1.5 milyon civarındaki Ermeni'nin öldürülmesinin zaten mümkün olmadığı, çünkü 1915'de Türkiye'de yaşayan Ermenilerin sayısının bu rakamın çok altında olduğu; savaş döneminde karşılıklı öldürmeler, acılı durumların yaşandığı vb. vb. görüşler ısıtılıp ısıtılıp kamuoyuna sunuldu.

Türk hakim sınıfları ABD ile olan ilişkilerin bozulacağını ve misillemeye gidileceğini açıklasalar da, mızrağın sivri ucunu ABD'ye değil, Ermeni soykırımı karar tasarılarının arkasındaki gücün Ermenistan olduğunu söyleyerek Ermenistan'a ve Ermenilere yönelttiler.

29 Eylül'de yapılan MGK toplantısında karar tasarısına karşı bir "karşı eylem planı" onaylandı. Ve yaptırımların adım adım devreye sokulacağı açıklandı. ABD'ye karşı; "Siz de Kızılderilileri soykırımdan geçirdiniz", İncirlik Üssü'nü kullandırmayacağız, Saddam'a karşı olan ve Irak'a uygulanan ambargoyu deleriz, ABD firmalarını ihalelerden dıştalarız, almak istediğimiz askeri

araç ve silahları almayız!" vb. uyarılarda bulunuldu. Tüm bunlar yapılırken devletin başındakiler ABD yönetiminden soruna müdahale edilmesini ve tasarının meclisten geçmemesini sağlamalarını bir kez daha istediler. Diplomaside telefon ve mektup trafiği yoğunlaştı. TBMM beş kişilik bir heyeti ABD'ye gönderdi.

4 Ekim'de tasarı Uluslararası İlişkiler Komitesi'nde de çoğunlukla onaylandı ve tasarı Temsilciler Meclisi Genel Kurulu'na devredildi.

Buna ilk tepki Genelkurmay Başkanı'nın ABD'ye yapacağı gezinin ertelenmesiyle verildi. Cumhurbaşkanı, Başbakan ve TBMM'de yer alan tüm partiler birleşerek ortak tavır takınıp protestolarını ilan ettiler...

Hatta o kadar ileri gidildi ki, Çiller Türkiye'de 30 bin Ermenistan vatandaşının bulunduğunu ve bunların hemen sınırdışı edilmesini talep etti. Burjuva medyanın kalemşorlarından açık ırkçı kesimi, Ermenistan'a karşı savaş çığlıkları attı. "Caydırıcı önlemler" adı altında, Ermenilere vize verilmemesinden, Erivan-İstanbul, Erivan-Şam hava yolunun kapatılmasına, Ermenistan sınırına askeri güçlerin yığılmasından Ortadoğu'daki kargaşa içinde Ermenistan'a askeri müdahalede bulunulmasına kadar birçok talepte bulunuldu.

Bu arada Turgut Özal'ın söylemiş olduğu iddia edilen; *"Ermenistan sınırında bir tatbikat yapılsa ve birkaç mermi de kazara Ermenistan'a düşse ne olur?"* tavrının savunuculuğu da açık açık yapıldı. Bu ırkçılık ve Ermeni düşmanlığı o kadar açık yapıldı ki, Ermeni soykırımı konusunda Türk tezinin savunuculuğunda aynı görüşü paylaşan burjuva medyanın liberal kalemşorlarından bazılarının bile tepkisini çekti. Örneğin Hürriyet gazetesinin köşe yazarı İsmet Berkan şöyle tepki gösterdi:

"Yasaya Türk basınında da ciddi tepkiler var. Eline kalemi alan konuyla ilgili bir yazı yazıyor. Bu yazıların bazılarını dehşet içinde kalarak okuyorum. Çünkü çoğu yazar, tasarının yanlış olduğunu anlatayım derken açıkça, kaba ırkçılık yapıyor. (...) Irkçılık öyle bir şey ki, sanki hepimizin derisinin altına işlemiş." (Hürriyet, 26 Eylül 2000)

Faşist Türk devletinin açık savunucularından İsmet Berkan'ın bile sözkonusu yazıları dehşetle okuduğunu teslim etmesi, gerçekte Ermeni düşmanlığının, Türk şovenizminin yoğunluğuna işaret etmektedir. Berkan, gerçekten de ırkçılığın, Türk şovenizminin Türk hakim sınıflarının ve kalemşorlarının derisinin altına işlemiş olduğu gerçeğini bir türlü kabul etmek istemiyor ve "sanki" kavramını kullanıyor. Fakat gerçek durum, tam da Berkan'ın kabullenmek istemediği gibidir. Böyle olduğu içindir ki, Erivan yönetiminin cezalandırılması gündeme getirilmekte ve ***"Gönderelim iki tugay bitirelim bu işi"*** vb. görüşler açıkça savunulabilmektedir.

Bu ırkçı kampanyanın bir yanı da "içe" yönelik yürütüldü. Türk medyasında "bozuk ses" olarak tanımlanan ve Ermeni soykırımının varlığını savunup Türkiye'nin özür dilemesini talep edenler, hatta soykırımın olabileceğini soru işareti halinde dile getirenler açıkça "vatan haini" olarak damgalandılar.

"İçimizdeki hain", "Asıl ihanet içimizde", "Bizi içimizden vuranlar" vb. başlıklarla yürütülen bu kampanyanın ilk kurbanı, Diyarbakır'daki Süryani Kadim Cemaati Lideri ve Meryem Ana Kilisesi Papazı Yusuf Akbulut oldu. Akbulut, kendisiyle görüşen medya temsilcisine, Ermenileri desteklemediğini, ama bir din adamı olarak doğruyu söyleyeceğini açıkladığı konuşmasında, Ermeni soykırımının varlığını savundu. Bunun yanısıra Hristiyan oldukları için Süryanilerin de soykırıma uğratıldığını dile getirdi. Bu tavır, Türkiye şartlarında gerçekten korkusuzca takınılan bir tavırdır... Doğruyu söylemeye cüret ettiği için Papaz Yusuf "içimizdeki hain" olarak devletin kolluk güçleri tarafından gözaltına alındı!

Kampanyada hedef tahtasına konanlar, Sabancı Üniversitesi'nde tarih dersi veren Prof. Halil Berktay, Murat Belge, Taner Akçam, İHD Başkanı Hüsnü Öndül ve İHD Başkan Yardımcısı Akın Birdal gibi tanınmış insanlar oldu. Hürriyet gazetesinden Emin Çölaşan, Türkiye gazetesinden Altemur Kılıç gibi ırkçıların başını çektiği küfürname kampanyası da, Ermeni soykırımının varlığının Türkiye'de açıkça savunulmasının ancak hapse tıkılma, faili meçhule kurban gitme riskinin gözönüne alınarak mümkün olduğunu göstermektedir.

Emin Çölaşan'ın Sabancı Üniversitesi'nde hocalık yapan Halil Berktay'a karşı Sabancılara uyarıda(!) bulunması sonrasında Berktay'ın işini kaybedip kaybetmeyeceğini de önümüzdeki dönemde göreceğiz.

Tüm bu kampanyaya sebep olarak gösterilen ABD Temsilciler Meclisi'nde gündeme gelen karar tasarısıdır. Ve bu tasarı, 20 Ekim'de Temsilciler Meclisi Genel Kurulu'nda ele alınıp oylanma aşamasında, ABD yönetiminin dayatması sonucu şimdilik geri çekildi. Türk hakim sınıfları "Türkiye'nin gücünü dosta düşmana gösterdik" diyerek bir "zaferi" daha kutladı...

Türk hakim sınıfları ve medyası karar tasarısının şimdilik geri çekilmesini "Türkiye büyük devlet", "Türkiye gücünü gösterdi" vb. biçimde göstererek de gerçek durumu kitlelerden gizlemektedir. Durum şöyle ki; nasıl ki öncelikle iç siyaset bağlamında, somutta da seçimler bağlamında karar tasarısının gündeme getirilmesinin arkasında bazı siyasetçilerin çıkarı olmuşsa; karar tasarısının şimdilik geri çekilmesinin arka planında da ABD emperyalizminin andaki "ulusal çıkarları" rol oynamıştır. Bu olgu, gerek Clinton'un tavrında, gerekse de karar tasarısını geri çeken

Temsilciler Meclisi Başkanı Dennis Hastert'in tavrında açıkça ifade edilmektedir. Clinton'un tavrının bir bölümü şöyledir:

"Tasarının bu sırada ele alınmasının ABD için çok olumsuz sonuçları olacağına ilişkin derin endişelerim bulunuyor. Dünyanın bu sıkıntılı bölgesinde çok önemli çıkarlarımız var." (Hürriyet, 21 Ekim 2000)

Hastert'in tavrı ise şöyledir:

"Çünkü Clinton, ulusal güvenlik endişelerini ifade ederek Temsilciler Meclisi'nin (H Res 596) sayılı Ermeni tasarısının oylanmamasını talep etti. Ben de bu isteğe uydum. Ben bu tasarıyı destekliyorum, tasarının Temsilciler Meclisi Genel Kurulu'na gelmesini de destekledim. Ermeni halkının bu tarihi trajediden zarar gördüğüne inanıyorum ve bu tasarının bu olayların kınanmasına uygun olduğunu düşünüyorum. Ancak Başkan Clinton ve Genelkurmay Başkanı Henry Shelton, tasarının Genel Kurul'a getirilmemesini istedi." (aynı yerden)

Bu tavırlardan da görüleceği gibi ABD emperyalizminin temsilcileri için sorun, ABD'nin "ulusal çıkarları"dır. Bunların karar tasarısını şimdilik geri çekmeleri zamanlama meselesidir. İşlerine geldiğinde yine gündeme getirilecektir. Karar tasarısını çıkarları gerektirdiği için şimdilik geri çekmeleri, soykırımın olmadığı anlayışı temelinde de olmamışır. Yani ABD emperyalizminin temsilcilerine göre soykırım olmuştur. Ama bunu bugün gündeme getirmek çıkarlarına uygun değildir. Bu bağlamda da aslında Türk hakim sınıflarının "sevinmelerinin" temeli yoktur.

KARAR TASARISI NEYİN NESİ?

Türk hakim sınıflarının ve medyasının Ermeni düşmanlığını yoğun olarak körüklemesinin gerekçesi olarak gösterilen karar tasarısı, gerçekte neyin nesidir, neden şimdi gündeme getirilmiştir?

Sözkonusu edilen "Ermeni tasarısı" basına yansıyan bilgilere göre 1999 sonunda Temsilciler Meclisi'ne sunulmuş ve yukarıda da belirttiğimiz gibi bir alt komitede bekletilmiştir.

Bu karar tasarısının Eylül ayında gündeme getirilmesinin arkasındaki gerçek, 7 Kasım'da yapılacak seçimlerdir. ABD'de seçimler bağlamında Cumhuriyetçilerle Demokratlar arasındaki iktidar dalaşı başabaş gitmektedir. Bu durumda ABD'de bulunan diaspora Ermenilerinin ulusal azınlık olarak 300 bin civarında bir oy potansiyeli vardır. Ve bu, ABD seçimlerine katılım oranının gayet düşük olduğu bilindiğinde seçimin kimin kazanacağı konusunda önemli bir sayıdır. İşte bu durumda egemen sınıfların partileri bu oyları kendi taraflarına çekmek için güya Ermenilerin haklarını savunma pozlarına büründüler. Böylesi durumlar hemen her seçim öncesi dönemde yaşanıyor da. Olan şey öncelikle iç siyaset kaygılarıyla bir takım siyasetçilerin bunu Temsilciler Meclisi'nde gündeme getirmesidir.

Karar tasarısının Temsilciler Meclisi'nde gündeme getirilmiş olması, ABD devletinin Türkiye'ye karşı siyasetinde herhangi bir değişiklik olduğu anlamına gelmiyor. Bu yüzden de Türk hakim sınıflarının Türkiye'nin Ermeni meselesi üzerinde köşeye sıkıştırılmak istendiği vb. gibi tespitleri gerçekleri tersyüz eden tespitlerdir. Türk hakim sınıfları bu tespitleriyle esasta Türk şovenizminin daha da yaygınlaştırılmasını hedeflemekte ve başarılı da olmaktadırlar.

"Ermeni tasarısı" hakkında herşeyden önce vurgulanması gereken olgu; bu tasarının sadece bir karar tasarısı olduğu, yasalaştırılması istenen bir yasa tasarısı vb. olmadığıdır. ABD devletinin işleyişi gözönüne alındığında, Temsilciler Meclisi Genel Kurulu'nda onaylanıp geçse bile bu karar tasarısının herhangi bir bağlayıcılığı ve yaptırım gücü yoktur. En iyi ifadeyle, bir "dilek" kararıdır bu karar tasarısı. Tasarının ne senatoya, ne de başkana sunulması sözkonusudur.

Karar tasarısının onaylanması durumunda Temsilciler Meclisi'nin Ermeni soykırımıyla ilgili görüşü olarak ele alınması ve tasarının içeriği de, bunun bir "dilek" kararı olduğunu ortaya koymaktadır. Tasarıda öne sürülen taleplerden biri, ABD Dışişleri Bakanı'nın ABD diplomatlarını Ermeni soykırımı konusunda eğitilmesiyle ilgilidir. Bu talep, tasarı Temsilciler Meclisi Genel Kurulu'na gelmeden tasarıdan çıkarıldı. Tasarıda yapılan bir değişiklik de Jön Türklerle ilgilidir. Buna göre soykırımdan sorumlu olan "Osmanlı hükümeti"dir. Tasarının gerekçe bölümünde ise, Türkiye'den tazminat talep edilmeyeceği savunulmaktadır. Sonuçta tasarıda, ABD Başkanı'ndan, Ermeni soykırımının Amerikan kayıtlarına geçirilmesi, (ABD'deki 24 eyalet meclisi ya da eyalet parlamentosu soykırımı zaten resmen tanımış durumdadır!) her 24 Nisan'da soykırımla ilgili mesajda soykırım kavramının kullanılması dileklerinden ve soykırımdan sorumlunun TC olmadığı, Osmanlı İmparatorluğu olduğu görüşleri dışında fazla birşey kalmamaktadır.

Temsilciler Meclisi'nin onaylaması durumunda alınan kararın siyaset belirlemede bağlayıcı ve yaptırım gücünün olmadığını Türk devleti de bilmektedir. Bunu bilmelerine rağmen, Ermeni düşmanlığını körükleyip çığırtkanlık yapıyorlar. Çünkü kuyruk acıları var, suçlular! Evet her Ermeni soykırımından bahsedildiği yerde, suçlular kuyruklarına basılmışcasına ayağa kalkıyorlar! Soykırımcılıklarını, suçlarının üzerini örtmek istiyorlar. 85 yıl soykırımın üzerini örtmeyi başarmışlar, bundan sonra da soykırımın üzerini örtmek istiyorlar.

Fakat çabaları boşuna! Korkunun ecele faydası yok!

ABD Temsilciler Meclisi'nde gündeme gelen ve ABD yönetiminin, –Başkanından Pentagon'a kadar– işe karışmasıyla şimdilik geri çekilen karar tasarısına karşı takınılan tavırlar, Ermeni ulusal sorunu, soykırımı bağlamında sorununun burjuvazinin iktidarı şartlarında çözülemeyeceğini açıkça göstermektedir. ABD'de iç siyaset, oy hesaplarıyla kullanılan Ermeniler, Türkiye'de baş düşman ilan edilmektedir. Türk hakim sınıfları, Ermeni soykırımının şu ya da bu ülkede, şu ya da bu biçimde sözkonusu edildiği her seferinde, Ermeni düşmanlığını daha fazla körüklemektedir.

Bu seferki gelişmeler de ne ilktir, ne de son olacaktır. Türk hakim sınıflarının ve bir bütün olarak emperyalistlerin Ermeni soykırımı üzerindeki hesaplarını boşa çıkarmak; Ermeni ulusal sorununa, soykırım bağlamında da çözüm getirmek ancak işçilerin ve emekçilerin iktidarı şartlarında mümkündür.

Faşist Türk devletinin varlığına, Osmanlı/Türk devletinin soykırımcı zihniyetine son vermek, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliğini sağlayabilmek için, Türkiyeli işçi ve emekçilerin Ermeni düşmanlığından uzaklaştırılması ve proleter enternasyonalizmi bayrağı altında birleştirilmesi zorunlu bir görevdir.

Diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme ve ayrılma hakkını savunacak ve garanti altına alabilecek tek iktidar, işçi sınıfı önderliğindeki devrimci demokratik iktidardır.

Değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi temelinde faşist Türk devleti yerlebir edilecek, işçilerin-köylülerin iktidarı kurulacak ve Ermeni soykırımının hesabı da devrimle sorulacaktır!

Kadınların geleceği komünist kadın hareketiyle değişecektir!

14 Ekim'de 2000 Dünya Kadın Yürüyüşü'nün Avrupa merkezi olarak seçilen Brüksel'de çeşitli ülkelerden 50 bin civarında kadının katıldığı büyük yürüyüş gerçekleşti. Bunun üç gün ertesinde de 2000 Dünya Kadın Yürüyüşü İnisiyatifi'nin kapanış eylemi olarak New York'ta yürüyüş ve miting düzenlendi ve 4 milyon 600 bin imzalı kartpostal Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Kofi Annan'a verildi.

Aynı inisiyatif çerçevesinde 8 Ekim'de de Ankara'da bir yürüyüş düzenlenmişti. Egemen basın ve medya bütün bu yürüyüşleri küçücük bir haber bile yapmadı! Ankara'da binlerce kadın yürüdü. Televizyon'da başlıca haber programlarında buna yer verilmedi. Brüksel'de yaklaşık 50 bin kadın yürüdü ve medya genelde haberlerinde bu yürüyüşe hemen hiç değinmedi! Aynı şekilde New York'taki eylem de dünya kamuoyuna televizyon ve gazeteler üzerinden hemen hiç yansıtılmadı.

Reformist içerikli olmasını bir yana bırakırsak, dünya çapında kadınlar bir yıllık bir hazırlıkla (yeterli olmasa da) binlerce kadını bir eyleme/eylemlere seferber ediyor, fakat bu kamuoyuna duyurulacak kadar değerli görülmüyor. Diğer taraftan ama. Birleşmiş Milletler vb. sözümona dünya kadınlarını yoksulluktan ve eşitsizlikten kurtarmak için dünya konferansları, zirveler vb. düzenliyor ve tabii ki kendi emirlerindeki medyayla dünyanın en ücra köşelerine dek duyuruluyor. İşte bugünün dünyasında "habercilik" daha doğrusu "kamuoyu yapıcılık" böyle işliyor!

Brüksel yürüyüşünün geneli hakkında tespitimiz, eylem öncesinde yapmış olduğumuz değerlendirmenin doğru çıkmış olmasıdır. Yürüyüş reformistlerin önderliğinde ve hakimiyetinde gerçekleşmiş, genel yansıması da buna uygun olmuştur. Aşağıda yürüyüşe katılan bir kadın yoldaşımızın yazdığı mektubu yayınlıyoruz. Bu yoldaşımız da yürüyüşte gördüğü eksikliği, onun militan/devrimci ruhtan uzak olması olarak değerlendiriyor. Aynı yürüyüş bağlamında ama başka "sol" grupların da değerlendirmeleri var... Elimize ilk geçen değerlendirmelerden biri olarak örneğin Almanya'dan MLPD'yi alalım. MLPD yayın organı Kızıl Bayrak'ta büyük bir övgü ve coşkuyla bahsediyor bu yürüyüşten. Bir tek eleştirileri var "küçük-burjuva feminizmine", o noktada da kendileri esasta yanlış pozisyondalar! Feminizme karşı mücadele edeceğiz derken, sınıflı toplumun aynı zamanda da erkek egemen toplum olduğu gerçeğini reddediyorlar.

Bunun ötesinde bol bol çeşitli ülkelerden kadınların "ulusal giysileriyle" vb. biraraya gelmelerine, "dil engellerini ve görüş ayrılıklarını aşarak birliktelik duygusu"na hayranlık var! Neymiş, "elleri ve ayaklarıyla İngilizce ve Fransızca konuşmuş"lar! (Kimileri tabii ki çok becerikli... Elleri ve ayaklarıyla bile yabancı dil konuşuyorlar...) Ve tabii ki, başka türlüsü beklenmezdi, "Almanya Kadın Hareketinin canlı bloğu"nun (Courage bloğunu kastediyorlar!) yürüyüş boyunca çok dikkat çektiğini yazıyorlar. Sözümona çok canlı ve mücadeleci bir ruhla sosyalizm propagandası yapılmış... MLPD ve Courage'ı tanımasak ve yürüyüşe katılmış olan yoldaşlarımızın tanıklıkları olmasaydı belki inanabilirdik bu kadar palavraya...

Esas üzücü olan, elbette ki gerçek devrimci ve komünist kadın hareketinin son derece güçsüz olmasıdır. Biz bunun bilincindeyiz ve bu durum tespitinin bize yüklediği görevlerin de farkındayız. Bu nedenle abartılı değerlendirmeleri vb. yer vermeden bugün yapabileceğimizin en fazlasını yapmaya çalışıyor, görevlerimize sarılıyoruz.

Kadınların geleceği komünist kadın hareketiyle değişecektir!

Ekim 2000 ▲

14 Ekim 2000 tarihinde Brüksel'de yapılan "Avrupa Kadın Yürüyüşü" üzerine...

Bu yürüyüşe katılmak üzere saat 10.30'da yürüyüşün yapılacağı alana gittik. Alana vardığımızda yürüyüş başlamak üzereydi. Elimizde bulunan Türkçe, Almanca, İngilizce ve Fransızca bildirileri dağıtmaya başladık. İki arkadaş ise üzerinde Almanca, Fransızca, Kürtçe ve Türkçe olarak "2000'li yıllarda komünist kadın hareketinin bayrağı yükselecek. 2000'li yıllar bizim olacak!" yazılı pankartımızı alana açtı.

Yürüyüşçüler yürümeye başladıktan sonra pankartımızı toplayıp yürüyüşün başına kadar koştuk; pankartımızı bankların üzerine çıkıp tuttuk. Böylece yürüyen herkesin bizim pankartı okuması sağlandı.

Pankarta ilgi büyüktü. En fazla fotoğrafı çekilen pankart olduğunu söylersek herhalde abartmış olmayız. Birçok kişi pankartın fotoğrafını çekti. Hatta bazı kadınlar pankartın önünde oturup "hatıra fotoğrafları" bile çektirdiler. Pankartın önünden geçen bir çok kadın alkışlarla ya da kendi dillerinde attıkları sloganlarla pankartımıza olan ilgilerini gösterdiler. Yürüyüş bittikten sonra pankart miting alanına asıldı. Daha sonra orada kimse kalmayınca yayın ve yiyecek standlarının bulunduğu büyük alanda herkesin geçtiği kalabalık bir yerde pankartımızı çimenlerin üzerine serdik. Pankartın üzerinde imza olmadığı için bir çok kadın gelip "kim olduğumuzu" sordu. (Pankart'ın üzerinde imza olmaması önemli bir eksiklikti!)

Yürüyüşün başlamasından yaklaşık bir saat sonra elimizde Fransızca bildiri kalmadı. İngilizce bildiriler de kısa sürede bitti. Almanca ve Türkçe bildiriler ise yeterliydi.

Elimizde Fransızca, İngilizce, Almanca ve Türkçe dillerinde hazırlanmış kuşlamalar da vardı. Yürüyüşün kalabalık olduğu yerde kuşlama yapmaya başladık. Ancak kadınlar bunları yere atmamamızı; kendilerine vermemizi istediler. Bunun üzerine elimizde bulunan İngilizce ve Fransızca kuşlamaları yürüyüşün sonlarına doğru bildiri gibi tek tek yürüyenlere verdik. Bildiri yerine iki dilde kuşlama dağıttık!

Miting alanında çeşitli kuruluşlar stand açmışlardı. Ayrıca çadırlar kurulmuştu. Bu çadırlarda çeşitli konular üzerine toplantılar/söyleşiler yapılıyordu. Bunlardan bazıları; göçmen kadınların sorunları, şiddete maruz kalan kadınlar vs... Bunun dışında büyük bir kaç çadır daha vardı. Bu çadırlarda da daha önce hazırlanmış programlar uygulanıyordu: Çeşitli ülkelerden müzik, belli konular hakkında konuşmalar... Ayrıca alanda kurulan sahnede de program yapılıyordu.

Yürüyüşe katılım tahminimize göre 50 bin civarındaydı. Bazı bloklar çeşitli kostümlerle, bazıları "ulusal kıyafetleriyle" (örneğin PKK'lı kadınlar – ki Medya TV üzerinden PKK'li kadınlara yürüyüşe "ulusal giysilerle" katılmaları istenmişti!) katılmışlardı. Yürüyüşün hemen hemen ilk başlarında kadınlara karşı şiddeti kınayan pankart vardı ve bu pankartın arkasında siyah uzun elbiseler içinde kadınlar yürüdü. Ancak yürüyüşün atmosferi yürüyüşçülerin bir bölümünün sanki karnavala geldikleri izlenimi veriyordu, mücadeleci görünmüyordu. Fakat bazı gruplar gerçekten yürüyüş boyunca canlı bir şekilde sloganlar atıyorlardı. Yürüyüşün genelinde ama devrimci, mücadeleci ruh eksikti.

19 Ekim 2000

Yürüyüşe katılan bir Bolşevik kadın

PROPAGANDA & AJİTASYON

Kapitalist toplumda işçi ve emekçilerin sosyal yaşantıdaki durumları, kültürel, siyasi bilinç düzeylerinin farklılığı, komünist partinin yapacağı aydınlatma, bilinçlendirme çalışmasının da farklı biçimlerde yapılmasını beraberinde getirmektedir. Bu bağlamda propaganda ve ajitasyon komünist partisinin yaptığı bilinçlendirme çalışmasının farklı iki yolu, yöntemi ve aracıdırlar.

Propaganda ve ajitasyon, genel olarak ele alındığında şu ya da bu görüşün, görüşlerin yaygınlaştırılması çabasını, çalışmasını ifade eden kavramlardır.

Kapitalist-emperyalist toplumda egemen sömürücü sınıflar üretim araçlarına sahiptir. Onlar üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetleri sayesinde, işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıfların emeğini sömürür. Onlar aynı zamanda en önemli propaganda, ajitasyon araçlarının, medyanın da mülkiyetine sahiptir ve böylece kitlelerin bilinci üzerinde de tekellerini kurmuşlardır. Bu egemenlik, ezilen, sömürülen kitleler üzerinde burjuva düşüncelerin egemenliği, burjuva ideolojisinin egemenliği demektir.

Kapitalist bir toplumda işçi ve emekçilerin bilincini belirleyen sosyal yaşantı, işçilerin yaşamak için işgüçlerini sattığı, üretim araçları üzerinde denetiminin olmadığı, işçilerin her an değiştirilebilir olduğu, işçiler arasında rekabetin kışkırtıldığı bir sosyal yaşantıdır.

İnsanların bilincini belirleyenin toplumsal yaşantı olduğu bilindiğinde, kapitalist bir toplumda, işçilerin büyük bir kesimi açısından, onların kendiliğinden bu toplum düzenini yıkma, değiştirme bilincine varmasını, bunun mümkünlüğünü ve nasılını kavramasını beklemek abestir. Sosyalist bilinç, evet sınıf mücadelesi tarihinin diyalektik materyalist çözümlenmesi sonucu doğmuştur, bir anlamda sınıf mücadelesinin ürünüdür. Fakat bu, onun işçi sınıfı tarafından sınıf mücadelesi içinde –genel olarak ele alındığında– kendiliğinden kavranacağı anlamına gelmiyor. Sosyalist bilinç işçi sınıfına bu bilinci kavrayanlar tarafından taşınmak zorundadır.

İşçilere, emekçilere sosyalist bilinç taşıma görevi, proletaryanın kurtuluşunun bilimi olan Marksizm-Leninizmi inceleyerek, komünizmi bilimsel bir öğreti olarak kavrayan; işçi sınıfının kurtuluşunun gerekliliğini, mümkünlüğünü ve bu kurtuluşun yolunu kavrayan az sayıdaki insanın, komünistlerin görevidir. Tek cümleyle ifade edilirse, bu görev, komünist partinin görevidir.

Sistemli ve sürekli bir propaganda ve ajitasyon çalışması, işçi ve emekçi-

leri bilinçlendirme, örgütleme ve yönlendirmenin olmazsa olmaz önkoşuludur.

Bu açıdan bakıldığında komünistler açısından propaganda ve ajitasyon kavramları –bu kavramların kendi aralarındaki farklılığa rağmen–, birbirinden bağımsız olmayan, bir madalyanın iki yüzü olarak da tanımlanabilecek olan, **işçi ve emekçileri sosyalist bilinç temelinde aydınlatma, bilinçlendirme eylemini** ifade eden kavramlardır.

Kapitalist toplumda işçi ve emekçilerin sosyal yaşantıdaki durumları, kültürel, siyasi bilinç düzeylerinin farklılığı, komünist partinin yapacağı aydınlatma, bilinçlendirme çalışmasının da farklı biçimlerde yapılmasını beraberinde getirmektedir. Bu bağlamda propaganda ve ajitasyon komünist partisinin yaptığı bilinçlendirme çalışmasının farklı iki yolu, yöntemi ve aracıdırlar.

PROPAGANDA İLE AJİTASYON ARASINDAKİ FARKLILIK NEDİR?

Lenin, "Ne Yapmalı?" adlı eserinde "Trade-unionist politika" ile polemik içinde propagandistin görevi ile ajitatörün görevini ortaya koyarken propaganda ile ajitasyon arasındaki farklılığı da ortaya koymaktadır. Lenin'in bu konuda şöyledir:

"Şimdiye kadar (Plehanov ve [illegible]arası işçi hareketinin diğer ön[illegible]le birlikte) biz, örneğin işsizlik [illegible]ele alan propagandistin, bu[illegible]kapitalist niteliğini açıkla[illegible]toplumda bu bunalımla[illegible]ğının nedenini göster[illegible]toplumun sosyalist bir toplu[illegible]dönüştürülmesi zorunluluğunu vs. anlatması gerektiğini düşünüyorduk. Tek sözcükle propagandist, 'birçok düşünce' vermelidir, öyle çok ki, tüm bu düşünceler bütünlükleri içinde ve bir kerede, ancak (nispeten) az sayıda kişi tarafından anlaşılır. Oysa aynı sorunu ele alan ajitatör, kendisini dinleyenlerin en çok bildikleri ve en göze batıcı bir örneği –örneğin işsiz bir işçi ailesinin kıtlıktan ölmesi, sefaletin artması vs.– ele alacak ve tüm çabalarını, herkesçe bilinen bu olgular temelinde 'kitle'ye ***bir tek düşünceyi*** *vermek üzerine yoğunlaşacaktır: zenginliğin artmasıyla sefaletin artması arasındaki çelişkinin saçmalığı düşüncesi; bu çarpıcı haksızlığa karşı kitlede hoşnutsuzluk ve öfke* ***uyandırmaya*** *uğraşacaktır, bu çelişkinin kökeninin açıklanmasını ise propagandiste bırakacaktır. Bu nedenle propagandist esas olarak* ***yazarak****, ajitatör ise* ***konuşarak*** *görev yapar." (Lenin, Seçme Eserler Cilt 2, sayfa 93, İnter Yayınları)*

Lenin'in bu tavrı, genel olarak propagandanın, birbiriyle bağıntı içinde **bir çok düşüncenin** aktarılması, ajitasyonun ise, kitlelerin bildiği somut olgulardan yararlanılarak kitlelere **bir tek düşüncenin** aktarılması olduğunu ortaya koymaktadır. Ayrıca burada Lenin, propagandanın **esas olarak yazılarak**, ajitasyonun ise **esas olarak konuşularak** yapıldığını da tespit etmektedir.

Bu tespitlerin birbiriyle bağıntısını, propaganda ile ajitasyonun birbiriyle ilişkisini açıklamaya geçmeden önce, sorunun bütünlük içinde anlaşılması için, Lenin'in *"Rus Sosyal-Demokratlarının Görevleri"* adlı makalesinde, Rus Sosyal-Demokratlarının sosyalist faaliyetinin biçimleri hakkındaki tavrını da aktarmak gerekiyor. Lenin'in sözkonusu tavrı şöyledir:

"Rus Sosyal-Demokratlarının sosyalist çalışması, bilimsel sosyalizmin öğretilerinin ***propagandasını yapmaktan****, mevcut toplumsal ve ekonomik düzen, onun temelleri ve gelişimi, Rus toplumunun çeşitli* ***sınıfları****, bunların karşılıklı ilişkileri, bu sınıfların kendi aralarındaki mücadeleler hakkında, bu mücadelede işçi sınıfının rolü, işçi sınıfının yokolan ve yükselen sınıflara karşı tavrı hakkında, kapitalizmin geçmişi ve geleceği, uluslararası sosyal-demokrasinin ve Rus işçi sınıfının tarihsel rolü hakkında işçiler arasında doğru anlayışları yaymaktan ibarettir. Rusya'da mevcut politik koşullar altında ve işçi kitlelerinin verili gelişme aşamasında doğal olarak önplâna çıkan* ***ajitasyon****, propagandayla ayrılmaz bir bağ içindedir. İşçiler arasında ajitasyon, Sosyal-Demokratların, işçi sınıfı mücadelesinin bütün elementer ifadelerine, işçilerin işsaati, ücret, çalışma koşulları vs. nedeniyle kapitalistlerle tüm çatışmalarına katılmalarından ibarettir. Görevimiz, faaliyetimizi işçi yaşamının güncel pratik sorunlarıyla birleştirmek, işçilere, bu sorunlar içinde yönlerini saptayabilmelerine yardımcı olmak, dikkatlerini en kaba suistimallere yöneltmek, işverene taleplerini daha eksiksiz ve daha amaca uygun formüle etmeleri için yardım etmek, işçiler içinde dayanışma duygusunu, dünya proleter ordusunun bir parçası olan birleşik bir işçi sınıfı olarak bütün Rus işçilerinin ortak çıkar ve ortak dava bilincini geliştirmektir. İşçi çevrelerinin örgütlenmesi, bunlarla Sosyal-Demokratların merkez grubu arasında düzenli konspiratif bağların yaratılması, işçi literatürünün basılması ve dağıtılması, işçi hareketinin bütün odaklarından rapor verilmesinin örgütlenmesi, ajitasyon amaçlı bildiri ve çağrıların basılması ve dağıtılması, deneyimli bir ajitatörler kadrosunun eğitilmesi –genel hatlarıyla, Rus sosyal-demokrasisinin sosyalist faaliyetinin biçimleri bunlardır." (Lenin, Seçme Eserler Cilt 1, sayfa 482, İnter yayınları)*

Bu alıntıda tartışılan konu somut olarak 20. yüzyılın başında Rus sosyal-demokratlarının sosyalist faaliyetinin biçimleri ve görevi olsa da; Lenin burada genelde propaganda ve ajitasyon faaliyetlerinin ne olduğunu da tanımlamaktadır. Bu tavırda da propaganda ve ajitasyon arasındaki farklılık ortaya çıkmaktadır.

Lenin tarafından propaganda, mevcut toplumsal ve ekonomik düzenin temellerinin ve gelişiminin, çeşitli sınıfların birbirleriyle ilişkilerinin, gelişmekte ve yokolmakta olan sınıflara karşı tavrın vb. ortaya konması; ajitasyon ise işçilerin iş saatleri, ücret, çalışma koşullarının iyileştirilmesi için işçilerin kapitalistlerle çatışmalarına komünistlerin katılması ve sözkonusu somut, güncel pratik sorunlarda doğru yolu göstermeye çalışmak olarak ortaya konmaktadır. Ve bunların kavranması, Lenin'in "Ne Yapmalı?" eserinde ortaya koyduğu görüşün kavranması için de önemlidir.

Dikkat çekilmesi gereken bir nokta da propagandistin esas olarak yazarak, ajitatörün de esas olarak konuşarak görev yaptığı tespitidir. Lenin'in bu tespiti, propaganda **sadece yazılı**, ajitasyon da **sadece konuşularak** yapılır biçiminde anlaşılırsa büyük bir **yanlış**

yapılmış olur. Propaganda sözlü olabileceği gibi, ajitasyon da yazılı olabilir. Sorunun özü, sözkonusu konuşmada, ya da yazı veya bildiride ortaya konanın ne olduğu ve nasıl ortaya konduğudur.

Örneğin, anlatılan konuya hakim olan biri, konuşması içinde birçok düşünceyi bütünlük ve birbiriyle bağıntı içinde ortaya koyuyorsa, mevcut toplumsal ve ekonomik sistemin şu ya da bu yanını, şu ya da bu sorununu ortaya koyuyorsa, o zaman konuşularak ortaya konduğu için bu propaganda olmaktan çıkıp ajitasyon olmaz. Yapılan şey propagandadır.

Ya da herhangi bir makalede veya bildiride çoğu insanın bildiği olgulardan yararlanarak tek bir düşünce aktarılıyorsa bu ajitasyondur; yazılı yapıldığı için bu propaganda olmaz. Örneğin bir makale veya bildiride; depremde, devletin, depremzedelere yardım etme yerine, depremzedelere gelen yardımlardan depremzâdeler yarattığı, depremzedelerden su, elektrik parası, deprem vergisi vb. aldığı; devletin halka düşman olduğu düşüncesi aktarılıyorsa, o zaman yazılı yapıldığı için bu ajitasyondan çıkıp propaganda olmaz. Yapılan şey ajitasyondur.

PROPAGANDA İLE AJİTASYON İLİŞKİSİ

Propaganda ile ajitasyonun ilişkisi, yazımızın girişinde de ortaya koyduğumuz gibi, her iki çalışma biçiminin bir madalyonun iki yüzü olduğu ya da işçileri, emekçileri aydınlatma, bilinçlendirme eyleminin iki değişik yolu, yöntemi olma ilişkisi olarak kavranmalıdır. Bu her ikisi de sürekli ve sistemli bir biçimde ve birbirini tamamlayan çalışma biçimleri olarak kavranıp uygulanmak zorundadır.

Komünist Partisi içinde bulunulan koşullara, öne çıkan görevlere bağlı olarak propagandanın mı, ajitasyonun mu öne çıktığını tespit etmek ve ona uygun davranmak zorundadır. Yani belli bir dönem yalnızca propaganda, ya da yalnızca ajitasyon yapılmaz. Fakat, içinde bulunulan duruma ve görevlere göre biri, öne çıkar, çıkabilir. Ama her zaman ikisinin de yapılması ve birbirini tamamlaması gerektiği gerçeği komünist partinin, komünistlerin bilinçte tutması gereken bir temel yaklaşımdır.

Propaganda ve ajitasyon, genel olarak bütün dönemler için aydınlatma, bilinçlendirme rolüne sahip olsa da, her dönem içinde bulunulan koşullara, sınıf mücadelesinin, komünist partisinin durumuna ve anda öne çıkan temel görevlerin değişmesine bağlı olarak da değişiklik gösterir.

Propagandanın, birçok düşüncenin bütünlük içinde ve birbiriyle bağıntı içinde ortaya konması olduğu kabul edildiğinde ve bunun başta, nispeten az sayıda insan tarafından anlaşılabileceği de gözönüne alındığında, propagandanın hedeflediği kitlenin dar bir kesim olduğu da açığa çıkmaktadır. Bu temelde de geniş kitlelerin kazanılması görevinin gündemde olmadığı; işçi sınıfının öncü kesiminin Komünist Parti'ye kazanılması görevinin kendisini dayattığı bir dönemde propaganda çalışmanın esas biçimi olarak öne çıkar.

Bu dönemde yürütülen ajitasyon çalışmasının da –ajitasyon genelde geniş kitlelere yönelik olsa da– bu dönemde işçi sınıfının öncüsünün kazanılması görevine hizmet etmesi gerektiği bilinciyle yürütülmesi gerekir.

Fakat görevin, milyonlarca kitleyi harekete geçirmek ve devrimci mevzilere yerleştirmek olduğu dönemde, kapitalist sisteme karşı kitlelerde hoşnutsuzluk ve öfke uyandırmak için somut güncel sorunlara ve ajitasyona ağırlık vermek gerekecektir. Bu dönemde yapılan propaganda da sözkonusu ajitasyonu tamamlama, kitlelerde uyanan öfke ve hoşnutsuzluğu bilince dönüştürme amacına hizmet etme, ajitasyonu tamamlamak zorundadır. Yani hangisi öne çıkarsa çıksın, her ikisi de birbirini tamamlamak zorundadır.

Propaganda ve ajitasyonun amacı da değişik koşullarda değişir. Örneğin, yukarıda Lenin'den aktardığımız alıntıda Lenin ajitatörün haksızlığa karşı kitlelerde hoşnutsuzluk ve öfke uyandırmaya çalışması gerektiğini tespit etmektedir. Bu tespit, kapitalist sistemin varlığı şartlarında, sömürücü sınıfların iktidarına karşı mücadelede ne yapılması gerektiğini doğru olarak ortaya koymaktadır. Fakat bu, örneğin sosyalist bir iktidarın kurulduğu bir dönem için geçerli değildir. Proletarya iktidarının kurulduğu koşullarda, artık hem propagandanın, hem de ajitasyonun amacı değişir. Ülke içinde sosyalizmin inşası, komünizme varmak için örneğin kitlelerde hoşnutsuzluk ve öfke yaratmak için değil, kitleleri sosyalist inşaya katmak, onlarda mücadele ve çalışma azmini güçlendirmek, komünizme varmak için bilincini daha da geliştirmek için çalışılır. Propaganda ve ajitasyon da bu amaca hizmet edecek biçimde yapılır.

Bu bağlamda kapitalist toplum şartlarında propaganda ve ajitasyon işçileri, emekçileri kapitalist sistemi yıkma mücadelesine kazanmak için yapılmaya çalışılırken, sosyalist sistemde sosyalizmin inşasının zaferi ve komünizme varmak için yapılır.

PROPAGANDA VE AJİTASYONDA BİZİM DURUMUMUZ NEDİR?

Sorunun doğru biçimde kavranması için parti olarak içinde bulunduğumuz aşamanın, parti inşasının birinci aşaması olduğu gerçeği bilinçte tutulmak zorundadır. Ortaya çıktığımız günden bu yana belli değişiklikler, gelişmeler olsa da, işçi sınıfının öncüsünün partiye kazanıldığını tespit edecek durumda değiliz.

Bu durumda, parti inşası açısından temel görevde herhangi bir değişiklik yoktur: Öncünün kazanılmasının sözkonusu olduğu bir dönemdeyiz ve bu, genel olarak gözönüne alındığında bizim için hâlâ esas çalışma biçiminin propaganda olduğu anlamına gelir.

Esas çalışma biçiminin propaganda olması, ajitasyon çalışmasını yapmadığımız, yapmayacağımız anlamına gelmez. Pratik olarak da durumumuz sadece propaganda çalışması yapmak değildir.

Partimiz, gücü oranında, özellikle de örgütleme çalışması yürüten kadroları tarafından, yerel çalışmalarda vb. ajitasyon yapmaktadır. Kitlelerin kendiliğinden eylemleri içine girip eylemlerin doğru yöne çekilmesi için çaba göstermektedir.

Partimizin yaptığı propaganda ve

ajitasyon çalışmasının boyutu, gerek partinin durumuna, gerekse de sınıf mücadelesinin boyutuna, işçi ve emekçilerin kendiliğinden hareketinin boyutlarına da bağlı olarak sınırlı bir çalışma durumundadır.

Bu çalışmada propaganda açısından esasta sorun yoktur. Fakat ajitasyon çalışmasında geçmişe göre yoğunluk- ve kapsamda iyi gelişmeler olsa da; ajitasyonun somut sorunları ele alan ve kitlelere bir tek düşüncenin aktarılması olduğu gerçeğine uygun davranma konusunda hâlâ zorluklar yaşanmaktadır. Birçok durumda ajitasyon yaparken bile propaganda yapılma durumunda kalınmaktadır. Özelle genelin birleştirilmesi gerektiği doğru düşüncesinden yola çıkılsa da, özel yerine esas olarak anlatılan genel olmaktadır. Kuşkusuz eksiklikler, yanlışlar mücadele içinde aşılabilir ve aşılacaktır da.

Bu bilinçle ajitasyon çalışmasında gözönüne alınması gereken ve eksikliklerimizi bilinçli bir biçimde ve mümkün olan kısa sürede aşabilmek için bazı noktalara dikkat çekmeye çalışacağız.

AJİTASYON ÜZERİNE BİRAZ DAHA...

Lenin, "Rus Sosyal-Demokratlarının Görevleri" adlı makalesinde yukarıda da aktardığımız alıntıda sosyalist faaliyet ve biçimlerini aktardıktan sonra, Rus Sosyal-Demokratlarının demokratik görevlerini ve demokratik çalışmalarının neler olduğunu ortaya koymaktadır.

Lenin, Rus Sosyal-Demokratlarının esas çalışmasının bilimsel sosyalizmin propagandası ve ajitasyonu olduğunu tespit etmesine rağmen, demokratik düşüncelerin propagandası ve ajitasyonunun yapılmasının da komünistlerin bir görevi olduğunu tespit eder.

Devamında Lenin, ajitasyonun iki biçimine değinir: Ekonomik ve politik ajitasyon. Daha sonraki dönemde "Ne Yapmalı?" adlı eserinde "Trade-unionist" siyaseti eleştirirken, kendilerini sadece ekonomik ajitasyon ile sınırlayanları da eleştiren Lenin, ekonomik ve politik ajitasyonun bir madalyonun iki yüzü olduğunu ve komünistlerin her iki ajitasyonu da birleştirmeleri gerektiğini savunur.

Komünistlerin kendilerini ekonomik ajitasyonla sınırlamaması, ekonomik ajitasyon ile politik ajitasyonun birleştirilmesi gerektiği düşüncesi, proleter sınıf mücadelesinin kavranması ve mücadelenin ekonomist bir mücadeleye hapsedilmemesi için tayin edici bir düşüncedir.

Ajitasyonun somut olması gerektiği düşüncesi, komünistlerin işçi sınıfı içinde çalışması, fabrika ve işletmelerin komünistlerin kaleleri haline getirilmesi gerektiği düşüncesiyle birleştirildiğinde; işçilerin iş saatlerinin azaltılması, ücret artışı ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi için mücadele edilmesi ve ekonomik ajitasyon da yapılması anlaşılırdır.

Fakat ajitasyon kendisini sadece işçilerin işgüçlerini daha uygun koşullarda satmak, çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirmek için verilen mücadeleyle sınırlarsa, bu, ekonomist bir mücadeleden öteye geçmez. Komünistlerin gerek ekonomik ajitasyon, gerekse de politik ajitasyon ile hedefledikleri şey, işçi ve emekçilerin sosyalizm için mücadele bilincini, sosyalist bilincini geliştirmek olduğuna göre. komünistler kendilerini sadece ekonomik ajitasyonla sınırlayamazlar. Tersine, ekonomik ajitasyonda da sorunu politik ajitasyonla birleştirme görevine sahiptirler. İşte bu iki ajitasyon türünün ilişkisi bağlamında Lenin şunları söylemektedir:

"Sosyal-Demokratlar, doğrudan ***ekonomik*** *talepler temelinde işçiler arasındaki* ***ajitasyon****larıyla, işçi sınıfının doğrudan politik gereksinimleri, sıkıntıları ve talepleri temelinde ajitasyonu da ayrılmaz biçimde birleştirirler: her grevde, işçilerle kapitalistler arasındaki her çatışmada ortaya çıkan polis baskısına karşı ajitasyon; genelde Rus vatandaşı olarak ve özelde en çok ezilen ve haklardan yoksun sınıf olarak işçilerin haklarının kısıtlanmasına karşı ajitasyon; işçilerle yakın temas içinde bulunan ve bu arada işçi sınıfına politik köleleştirilmesini açıkça gösteren otokrasinin öne çıkan her temsilcisi ve uşağına karşı ajitasyon. Eğer işçilerin yaşamında, ekonomik ajitasyon için kullanılamayacak tek bir ekonomik sorun yoksa, politik alanda da, politik ajitasyon konusu olarak hizmet edemeyecek hiçbir sorun yoktur. Sosyal-Demokratların çalışmasında ajitasyonun bu iki türü, bir madalyonun iki yüzü gibi, ayrılmaz biçimde birbirine bağlıdır. Gerek ekonomik gerekse de politik ajitasyon, proletaryanın sınıf bilincinin gelişimi için aynı şekilde vazgeçilmezdir; Rus işçisinin sınıf mücadelesinin rehberi olarak ikisi de aynı şekilde vazgeçilmezdir, çünkü her sınıf mücadelesi politik bir mücadeledir." (Lenin, Seçme Eserler Cilt 1, sayfa 485, İnter Yayınları)*

Ekonomik ajitasyon ile politik ajitasyon ilişkisi açısından bilince çıkarılması gereken noktalardan biri, bu ilişkinin yani ekonomik ajitasyon ile politik ajitasyon ilişkisinin reform-devrim ilişkisine benzerliğidir. Komünistler nasıl ki, reformlar için mücadeleyi devrim mücadelesine bağlı ele alıyorsa, ekonomik ajitasyonla yürütülen mücadeleyi de politik ajitasyonla yürütülen mücadeleye bağlı ele alır, onunla birleştirirler.

Daha iyi anlaşılması için ücret artışları için mücadeleyi örnek olarak ele alalım. İşçilerin daha fazla ücret alması için patronlara karşı verdiği mücadelede komünistler, mücadelenin en ön saflarında yer alır. Onlar her mücadelenin işçiler için bir okul olduğunun bilincindedir. Fakat komünistler bir yandan ücret mücadelelerinin en ön saflarında yer alırken, aynı zamanda işçilere, daha fazla ücret almakla sömürünün ortadan kalkmayacağını, asıl sorunun ücretli emek köleliğinin ortadan kaldırılması olduğunu; bunun da ancak kapitalist sistemin ortadan kaldırılmasıyla ve sosyalizmin kurulmasıyla mümkün olduğu bilincini taşımakla yükümlüdür. Bu bağlamda bir yandan sınırlı ekonomik bir talep için mücadele edilirken, diğer yandan ama esas olarak işçilere bilimsel sosyalist bilinç taşınır.

Lenin'in alıntısından öne çıkarıp vurgulamak istediğimiz bir şey de, hem ekonomik hem politik ajitasyon için alanın çok geniş olduğu ve ajitasyon için kullanılacak malzemeden sıkıntı çekilmeyeceğidir. Evet, işçilerin yaşamında ekonomik ajitasyon için kullanılamayacak tek bir ekonomik sorunun olmadığı gibi, politik yaşamda da politik ajitasyon için kullanılmayacak, politik ajitasyona hizmet ede-

meyecek tek bir sorun yoktur.

Sorun, bunun bilincinde davranarak, gerekli olan durumda doğru konunun ele alınıp işçi ve emekçilerin sosyalist bilinci edinmesi için etkilemek, teşvik etmek ve uyarmaktır. Ajitasyon malzemesinin ya da konusunun yokluğundan yakınanlar, sadece kendi yeteneksizliklerini gösterir.

Ajitasyon konusunda ekonomik ve politik yaşamda geniş bir alanın olmasına bağlı olarak bilince çıkarılması gerekli olan bir nokta, politik ajitasyonu genişletmenin önkoşulu olan çok yönlü politik teşhirin yapılmasıdır. Bu konuda Lenin şu tavrı takınmaktadır:

"Şu soru ortaya çıkıyor: politik eğitim neden ibaret olmalı? İşçi sınıfının otokrasiye karşı düşmanlığı fikrinin propagandasıyla yetinilebilir mi? Elbette hayır. İşçilere politik olarak ezildiklerini ***açıklamak*** *(kendi çıkarları ile işverenlerin çıkarlarının uzlaşmaz karşıtlık içinde olduğunu* ***açıklamak*** *gibi) yetmez. Ajitasyon yürütmek için, bu baskının her somut görüntüsü (tıpkı ekonomik baskının somut görüntülerini ajitasyon için kullandığımız gibi) ele alınmalıdır. Ve* ***bu*** *baskının altında çeşitli toplumsal sınıflar ezildiği için, bu baskı hayatın ve faaliyetin çeşitli alanlarında –sendikal, kamusal, özel, ailevi, dini, bilimsel vs. vs. ortaya çıktığı için– otokrasinin* ***çok yönlü politik teşhirinin*** *örgütlenmesini* ***üstlenmedikçe****, işçilerin politik bilincini geliştirme* ***görevimizi yerine getiremediğimiz*** *açık değil midir? Baskının somut görüntülerini ajitasyon vesilesi olarak kullanmak için, bu görüntüleri teşhir etmek (ekonomik ajitasyon için fabrika koşullarının teşhir edilmesi gibi) zorunludur." (Lenin, Seçme Eserler Cilt 2, s. 85-86, İnter Yayınları)*

Çok yönlü politik teşhir hem işçi sınıfına, işçi sınıfının mücadelesinin sadece kendi ekonomik mücadelesi olmadığını, onun, yani işçilerin yaşamının sadece kendi çalışma alanlarıyla sınırlı olmadığını; bunun genel olarak sözkonusu ülkedeki ekonomik ve politik yaşamla kopmaz bir bağla bağlı olduğunu kavratmak için; hem de buna bağlı olarak işçi sınıfının tüm emekçilerin sorunlarına sahip çıkması gerektiği, ezilen diğer sınıf ve tabakalarla mücadele birliğini kavratmak için zorunludur.

İşçilerin mücadelesinin diğer ezilen sınıf ve tabakaların mücadelesiyle birleştirilmesi ve sınıf mücadelesinin kapitalist, sömürü düzenine karşı yürütülmesi gerektiği bilinci işçi ve emekçilere taşınmadığı sürece, komünistlerin işçi ve emekçileri aydınlatma, bilinçlendirme görevlerini yerine getirdiğinden bahsedilemez. Kısacası çok yönlü politik teşhirler, kitleleri devrimci faaliyete eğitmenin zorunlu ve temel koşuludur. Çünkü: *"Eğer işçiler,* ***hangi sınıfı*** *hedef alıyor olursa olsun,* ***her türlü*** *zorbalık ve baskı, zor ve suistimal olayına tepki göstermeyi, hem de herhangi bir açıdan değil de sosyal-demokrat açıdan tepki göstermeyi öğrenmemişlerse, işçi sınıfının bilinci gerçek bir politik bilinç olamaz." (Lenin, age, sayfa 95-96)*

Çok yönlü politik teşhirler ile politik ajitasyonun geliştirilmesi, güçlendirilmesi kitleleri eylemlere katma, harekete geçirme açısından da vazgeçilmez çalışmadır. Lenin, eylemlere çağrıyı ajitasyon ve propagandadan koparan "Trade-unionistlere" karşı polemik yaparken şunları da tespit eder:

"Kitlelerin eyleme çağrılmasına gelince, enerjik bir politik ajitasyon, canlı ve çarpıcı teşhirler mevcut olur olmaz, bu kendiliğinden gerçekleşecektir. ***Birini suçüstü yakalamak ve her yerde anında teşhir etmek, aslında her türlü 'çağrı'dan daha etkilidir;*** *(abç) bu öyle etkilidir ki, çoğu kez, kitlelere kimin çağrı yaptığını, kimin şu ya da bu gösteri plânını önerdiğini vs. saptamak olanaksızlaşır. Çağrı –sözcüğün genel anlamında değil, somut anlamında– ancak eylem yerinde, ancak bizzat ve hemen eyleme katılanlar tarafından yapılabilir. Biz sosyal-demokrat yazarların işi ise, politik teşhirleri ve politik ajitasyonu derinleştirmek, genişletmek ve güçlendirmektir." (Lenin, age, sayfa 97-98)*

Ajitasyonun somut ve güncel olması gerektiği düşüncesinin önemi, Lenin'in altını çizdiğimiz tespiti gözönüne alınırsa daha da iyi kavranabilir. Evet, ajitasyon somut ve güncel olmalıdır. Özelle genel birleştirilmelidir, ama özel yerine esas olarak genel ajitasyondan kaçınılmalıdır. Somut yerine soyut bir olay, gelişme vb. konmamalıdır.

Örneğin, Susurluk kazası sonrasında Türkiye'de sayısız çetenin varlığı resmen tespit edildi. Bugün yapılacak ajitasyonda yapılması gereken, birkaç sene öncesine gitme ve devletin kapitalistlerin devleti olduğu, devlet-mafya-çete birliğinin kapitalizmin yol arkadaşı olduğu vb. vb. birçok düşüncenin birbiriyle bağıntı içinde ancak anlaşılabilecek, gerçekte ise propagandanın görevini yerine getirmek değil, güncel durumda öne çıkan çetenin teşhiri olmalıdır. Ajitasyon da bu somutu işlemelidir. Bu ve benzeri sorunlardan kaçınabilmek ve ajitasyonun etkili olabilmesini sağlayabilmek için gözönüne alınması gerekli olan bazı noktaları da kısaca belirtmekte fayda vardır.

Ajitasyonun, merkezi ya da bölgesel yayın organlarında, bildirilerde işçileri, emekçileri etkilemede daha fazla etkide bulunması ve daha somut ve güncel olabilmesi için en temel sorun, yoğun ve hızlı bilgi akışının sağlanmasıdır. Bu noktada önemli, önemsiz haber ayrımı olmamalı, detay sorunlar da mümkün olduğunca aktarılmalıdır. Somut gelişmeler hakkında ne kadar geniş ve doğru bilgi aktarılırsa, o kadar da etkili, somut ve güncel ajitasyon mümkün olur.

Ajitatörün, ajitasyon yaptığı konuda mümkün olduğunca geniş bilgiye sahip, konuya hakim olması gerekir. Bunun sağlanması, en başta bilimsel sosyalizmin incelenmesiyle, komünistlerin temel yaklaşımlarının kavranmasıyla olur. Andaki siyaset açısından ise partimizin sözkonusu noktalardaki genel yaklaşımının ve yayın organlarında ortaya koyduğu siyasetin, yol göstericiliğin kavranmasıyla olur. Partinin çizgisini ve güncel siyasetini sistemli bir temelde incelemeyenler doğal olarak partinin siyasetini doğru biçimde kitlelere aktaramaz.

Özelde de somut ele alınan konulardaki gelişmelerin sistemli ve dikkatli takip edilmesiyle olur. Bu konuda en başta günlük basın ve yayının takip edilmesi; ve eğer sözkonusu edilen olay şu ya da bu fabrikada, ya da işletmede yaşanmışsa, mümkün olan en sağlam ve en güncel bilginin edinmesi, somut ve güncel ajitasyon için olmazsa olmaz önkoşuldur.

Örneğin, toplu iş sözleşmesi için pazarlıkların başladığını bilen bir ajitatör, işçilere, sözleşmeye katılanların işçilerin temsilcileri olmadığını, işçileri patronlara satacaklarını ve işçiler tarafından istenen ücret zammının verilmeyeceğinin ajitasyonunu yapıyor. Ajitatör bunu yaparken ama, birgün

önceki gelişmeleri takip etmemiş ve işçilerden biri çıkıp: "Arkadaş sen hangi dünyada yaşıyorsun? Biz, istediğimiz ücret zammını dün kabul ettirdik!" derse, o ajitatörün kitle üzerindeki etkisinin negatif olacağı açıktır. Ve o ajitatör önceden kazandığı güveni yitirir, kaybettiği güveni yeniden kazanmak için ise uzun bir süre gerekecektir. Ve bu da yapılan çalışmaya zarar verir.

Yığınların güvenini kazanmanın ön şartı gerçekleri olduğu gibi kitlelere aktarmaktır. Bu bağlamda ajitatörün söz ve eylem birliğine sahip olması, söylediğini yapan ve örnek tavır takınıp ön saflarda yer alması, kitlelerin güvenini kazanması için zorunludur.

Ajitasyonun etkili olabilmesi için, ajitatörün söyledikleri açık ve anlaşılır olmalıdır. Açıklık, sadelik ve anlaşılırlık ajitasyonun önde gelen özelliklerindendir. Bu bağlamda ajitatör, hiçbir zaman yüksek perdeden atmamalıdır. Kendisinin diğerlerinden daha akıllı olduğunu göstermekten ve kitlelerin anlamadığı yabancı sözcükleri kullanmaktan kaçınmalıdır.

Ajitasyon, ne kadar somut ve güncel olması gerekiyorsa, aynı zamanda gerçeğe de dayanmak zorundadır. İşçilere ve emekçilere gerçekler olduğu gibi –yani ne durumu kötü göstermek, ne de iyi göstermek için abartmadan çarpıtılmalıdır– aktarılmalıdır.

Bu bağlamda ajitasyonun, Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimci hareketi içinde yanlış biçimde kavrandığı ve kullanılan kavramının da yanlış kullanıldığı bilince çıkarılmak zorundadır. Örneğin ajitasyon, palavra atma, insanları gaza getirme, kışkırtma vb. anlamında kullanılmaktadır. Ve birçok yerde ajitasyon, demagoji ile eşdeğerde ele alınmaktadır. Ajitasyon konusunda doğru bir anlayışı hakim kılabilmek için, ajitasyonun bu yanlış kavranışına karşı da mücadele gereklidir.

Bilince çıkarılması gerekli olan bir nokta da ajitasyon yöntemleri konusunda radyo ve televizyon gibi araçların önemidir. İçinde bulunduğumuz koşullarda, gerek işçi sınıfının ve emekçilerin mücadeleleri, gerekse de partimizin durumu, gücü, etkisi vb. bağlamlarında sözlü ya da bildiri, afiş, yazılama gibi araçlarla yapılan ajitasyon yeterli görülse de; yığınların harekete geçirilmesi sözkonusu olduğu durumda sözlü ajitasyon gibi çalışmalar yeterli olmayacaktır. Bu durumda radyo, özellikle de televizyonun kitleleri etkilemede oynadığı rol bilindiğinde televizyon gibi araçların kullanımı büyük bir öneme sahiptir.

Ajitasyonda dikkat edilmesi gereken sorunlardan biri de sloganlarla ilgilidir. Ajitasyon, esasta bir tek düşünceyi sözlü olarak aktarmak olduğuna göre, her somutta öne çıkarılacak bir konuda atılacak slogan ya da şiar, kitleleri harekete geçirmede önemli bir rol oynar. Bu konuda önemli olan şu ya da bu şiarın, sloganın işçilerin, emekçilerin andaki sorununa tekabül eden ve onları mücadelede ilerleten, bilincini geliştiren şiar ya da slogan olmasıdır.

Böylesi bir sloganın reformist ya da revizyonist, oportünistler tarafından da kullanılması, içerikte doğru olduğu ölçüde komünistler tarafından da kullanılmasına engel değildir. Komünistler bir yandan işçi ve emekçileri etkileyen, onların mücadelesini ilerleten sloganlara sahip çıkarken, bu sloganların içeriğinin nasıl doldurulduğu konusunda komünist yaklaşımı işçi ve emekçilere taşıyarak reformist, oportünist vb. kesimlerle kendileri arasındaki farklılığı ortaya koyarlar.

Bu bağlamda şu ya da bu sloganı atmada, –slogan yanlış bilinç vermediği, işçi ve emekçilerin bilincini karartmadığı sürece– kendimizi dar bir çerçeveye sıkıştırmadan, sloganların içeriğini doğru biçimde doldurmak ve komünistlerle reformistler, oportünistler arasındaki farklılığı ortaya koymak önemlidir.

Örneğin, "Özelleştirmeye hayır!" sloganı, değişik örgütler tarafından atılmaktadır. Bu slogan tek başına ele alındığında, işçiler için bu slogan, işsizliğe, işten atılmalara, taşeronlaştırmaya, sendikasızlaştırmaya karşı olmak; işçileri bu sorunlara karşı mücadeleye çağırmak anlamına gelmektedir. Bu sloganla birlikte işçilerle birleşmek, işçi hareketi içine komünist görüşler taşımak sözkonusu olduğunda, bu sloganın atılması doğrudur. Fakat sözkonusu olan, kendisine devrimci ya da komünist sıfatını takıp "özelleştirmeye" karşı varolan durumu, statükoyu korumak ise, böylesi bir durumda "Özelleştirmeye hayır!" sloganı tek başına ele alındığında yanlış bilinç taşır ve yanlış olur.

Bu, bir sloganın belli somut koşullarda doğru olabileceği gibi, bazı koşullarda da yanlış olabileceği anlamına gelir. Sorunun özü, seçilen sloganın anda, içinde bulunulan koşullara ve mücadelenin geliştirilmesine uygun olmasıdır.

Örneğin, "Tüm iktidar sovyetlere!" sloganı somut koşullardan bağımsız ele alındığında doğru bir slogandır. Fakat Lenin tarafından bu şiar, bu şiarın işçilerin, emekçilerin bilincini karartma rolünü oynayacağı bir dönemde, Temmuz 1917'de savunulmaz. Lenin iktidarın sovyetlere geçmesine karşı değildir. Ama, içinde bulunulan koşullarda iktidarın sovyetlere devri sloganının, devrim için mücadelede halkı aldatmak anlamına geldiği için bu sloganı reddetmektedir. Sloganların doğru seçimi için öncelikle andaki sınıf mücadelesinin, toplumsal gelişmenin doğru bir analizi gerekmektedir.

Ajitasyonun etkili olabilmesi için işçi sınıfının şu ya da bu eylemi, hareketi de doğru biçimde tahlil edilmek zorundadır. Eğer bir fabrikada grev veya başka biçimdeki eylemler varsa, sözkonusu eyleme, greve doğru temelde müdahale edebilmek ve işçilerin mücadelesini ilerletebilecek araç ve taleplerin seçimi büyük önem arzeder. Bu konuda en temel sorun, fabrikanın iyi tanınması, mücadelenin arkasında yatan gerçeğin ne olduğunun bilinmesi ve bu bilgiler temelinde ise mücadelenin araçları ve taleplerinin belirlenmesidir. Eğer bu konuda sorunun "püf noktası" yakalanıp doğru araç ve taleplerle işçilere gidilirse, ajitasyonun başarılı olacağı kesindir.

Bu bağlamda birçok aracın birbirine paralel kullanılmasının da ajitasyonun etkisini olumlu yönde etkileyeceği bilince çıkarılmalıdır. Örneğin, bir eylem hakkında afişleme, pullama, yazılama ve somut eylemde sözlü ajitasyonların paralel yapılması, bunlardan sadece birinin yapılmasından fazla etki yapar.

Burada aktardığımız bazı noktaları bilince çıkararak ajitasyon çalışmalarımızdaki eksikliklerimizi azalttığımız ölçüde, işçi ve emekçileri etkileyip onlara sosyalist bilinci taşıma görevimizi de daha eksiksiz yapma durumunda olacağız. Bu bilinçle iş başına!

"Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin 6. Uluslararası Konferansı" üzerine...

Nisan 1998 tarihli 117. sayımızda uluslararası komünist hareketin birliğini sağlama çalışması yürütme iddiasında olan inisiyatiflerden "Marksist–Leninist Parti ve Örgütlerin Konferansı" adlı inisiyatif hakkında bilgi vermiş, bu inisiyatifin gerçekleştirdiği 5. Konferansın kimi kararları hakkında tavır takınmış, ayrıca bizim bu konferansa katılmamızın hangi gerekçelerle, nasıl engellendiği konusunu da irdelemiştik. (Bkz. Bolşevik Partizan sayı 117, sayfa 29 -36)

Partimiz; uluslararası alanda marksist-leninist görüşlerimizi yaygınlaştırmak, Marksizm-Leninizm adına konuşan değişik ülkelerden parti ve örgütleri daha yakından tanımak, bilgi ve deneyim alışverişinde bulunmak; Marksizm-Leninizm adına konuşan güçlerin uluslararası alanda eylem birliğini sağlamaya ve marksist-leninist bir platform temelinde güçlerin birleştirilmesine katkıda bulunmak amaçlarıyla, sözkonusu inisiyatifin 1999 yılı içinde gerçekleştirdiği 6. Uluslararası Konferansa katılmak için de resmen müracaat etti.

Bu müracaat da, bundan önceki müracaatlarımız gibi, konferansı düzenleyen "Ortak Koordinasyon Grubu" adına yazılmış bir mektupla reddedildi.

Bizim 5. Konferans öncesi eleştirdiğimiz ve kamuoyu önünde açık ideolojik mücadeleyi açıkça reddeden "Konferans Kuralları", tam da bizim eleştirdiğimiz noktada 5. Konferansta değiştirilmişti. 4. Konferansın, 5. Konferansa katılım için kabulünü ön şart olarak belirlediği "Konferans Kuralları"nın d) maddesinde *"... parti ve örgütler arasında kamuoyu önünde tartışma yok. Bir parti veya örgütün bir başka örgüt veya partiye kamuoyu önünde eleştiri ve saldırısı yok."* deniliyordu. 5. Konferans bu maddeyi *"... Parti ve örgütler arasında ilkelere dayalı tartışma ve işbirliği; herhangi bir örgüt veya partinin bir diğerine kamuoyu önünde saldırısı yok."* biçiminde değiştirmişti. Bu değişiklik her ne kadar bizzat konferans belgesinde *"ilkelerin iyileştirilerek yeniden kabul edildiği"* biçiminde yorumlanıyorsa da, gerçekte olan, ***"eleştiri ve saldırı yok"*** ilkesinin yerine, ***"ilkelere dayalı tartışma"***nın geçirilmesiydi. Biz bunu ileriye atılmış bir adım olarak değerlendirdik; 4. Konferansın "örgütsel ilke"sinin tersine, bu yeni "ilke" ile, –bu tam bizim istediğimiz biçimde formüle edilmemiş de olsa ve gerekçelendirilmelerde, açıklamalarda çelişmelerin üzerini örten bir tavır izlenmiş de olsa– "yaşanabileceğini" tespit ettik. Ve 5. Konferansın "örgütsel kurallarını" kabul etme temelinde 6. Konferansa katılmak istediğimizi bildirdik. Konferansı hazırlayan Ortak Koordinasyon Grubu adına, Almanya Marksist-Leninist Partisi (MLPD) Başkanı Stefan Engel imzasını taşıyan bir mektupla müracaatımızın reddedildiği bize bildirildi. Sözkonusu mektup aynen şöyleydi:

"Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin Enternasyonal Konferansının ORTAK KOORDİNASYON GRUBU

Bolşevik Partizan
Enternasyonal İlişkiler Bölümüne

Sevgili ... yoldaş,

Haziran 1997'de gönderdiğiniz mektup, Ortak Koordinasyon Grubu (OKG) tarafından ele alındı, ve burada OKG'nin verdiği yetkiyle, aldığı kararı iletmek istiyorum.

Mektubunuzda, 6. Enternasyonal Konferansı'na katılmak için başvuruda bulunmak istediğiniz bildiriliyor ve Konferans kurallarını tanıdığınızı açıklıyorsunuz.

Mektubunuzdaki bütünlüklü içerik, kuralları tanıdığınızı ifade etse de, bunu soru işareti haline getiriyor. Yeniden katılma başvurunuza gerekçe olarak ileri sürdüğünüz şey, Enternasyonal Konferansın sizin Proleter Tartışma Kültürü anlayışınıza uygun olduğudur.

Gerekçe olarak, "partiler arasında açık tartışma yok" formülasyonunun yerine "partiler arasında ilkesel tartışma ve işbirliği, bir partinin bir diğerine açık saldırılarda bulunmaması" formülasyonunun geçirilmiş olmasını gösteriyorsunuz.

Biz buradan hareket ederek sizin, "açık tartışma" fikrinin arkasına sığınarak, diğer partilere karşı şimdiye kadar yürütmüş olduğunuz saldırılarınızın engellenmeksizin sürdürmeyi umduğunuz sonucunu çıkarıyoruz.

Oysa formülasyon değişikliği, şimdi-

ye kadarki Konferans kurallarının derinleştirilmesi ve somutlaştırılması anlamına geliyor.

Bu değişiklik, Bolşevik Partizan'ın talep ettiği yönteme geriye dönüş anlamına gelmiyor, ancak daha çok Bolşevik Partizan'ın açık saldırılarını sürdürme yöntemine karşıdır.

Bu temelde, Enternasyonal Konferans, katılımcı örgütlerden herhangi birinin bir diğerini mahkum etmeyi hedeflemeksizin, bütün nesnel farklılıkları açık ve dostane şekilde tartışmak istemektedir.

Bu küçük burjuva önderlik hevesi ve dağıtma yöntemi Enternasyonal Konferans kurallarıyla bağdaşmaz.

Pratiğinizden yola çıkıldığında, Bolşevik Partizan'ın bu kurallara uymak istediğine ilişkin köklü kaygılar sözkonusudur.

Bu yılın Ocak ayında, Gelsenkirchen'de (Almanya / BN) *Enternasyonal Konferansın tanıtım toplantısında, tartışma bitirildikten sonra da, Enternasyonal Konferans temsilcileri sizin temsilcileriniz tarafından saldırıya uğradı.*

Gelsenkirchen'de Mayıs ayında Enternasyonal Gençlik Buluşması'nda Pfingsjugendtreff / BN) *yer aldığınız halde, eylembirliği kurallarına uymadınız.*

Eylembirliği katılımcıları tarafınızdan açık saldırıya uğradığı gibi, eğlencenin yerinde bir de "protesto yürüyüşü" yaptınız.

Eğlencenin genel masraflarını karşılamak için belirlenen stand ücretlerinden kaçınmak için, el altında, parasını ödeyen diğer örgütlerden masa temin etmeye çalıştınız.

Sizin ölçünüz, hiçbir şeye uymak zorunda olmamak, başkalarının yaptıkları size uygun olmadığında da, herkese dayatmalarda bulunmaktır.

NKP/MLB'nin (Nepal Komünist Partisi/Marksist-Leninist Birlik / BN) *revizyonist olduğunu belgeleyeceğinize, saçma sapan tanımlamalar kullanıyorsunuz. İddianızı somut olarak belgelemek konusunda borçlusunuz. Böylesi bir tutumla birlik sağlanamaz. Bunlar, marksist-leninist hareket içinde sürekli bölünmeye kaynak teşkil eden, en iyiyi ben bilirim küçük burjuva yöntemleridir.*

"Trotz Alledem" gazetesinden alıntıladığımız ve yer alan açıklamalara içerik olarak karşı çıkacağınıza, gazetenin size ait olmadığını açıklamakla yetiniyorsunuz. Gazetenin çıkmış olmasını açıkça selamlamakla, MLPD'ye (Almanya Marksist-Leninist Partisi / BN) *yapılan açık saldırıları onaylıyorsunuz.*

Bu nedenlerden hareketle, Enternasyonal Konferansa katılma hakkını elde etmek için, formel olarak ilkelerini tanıdığınızı belirtmeniz, bu hakkı kötüye kullanmadan edemeyeceğinizden dolayı, katılmanıza karşıyız.

OKG'nin geçen yılki katılma başvurunuzun reddedilmesini geri çekmesi için bir neden görülmemektedir.

Sizin başvurunuz ve OKG'nin buna cevabı Enternasyonal Konferans katılımcılarının bilgisine sunulacaktır.

Devrimci Selamlarla
imza
Stefan Engel
OKG Başkanı
09.02.1998"

Sözkonusu mektupta, kamuoyu önünde açık ideolojik mücadeleden duyulan korku dile getiriliyor, bizim kendi görüşlerimizi savunmamız "küçük burjuva önderlik hevesi ve dağıtma yöntemi" olarak adlandırılıyordu.

Biz buna cevaben yazdığımız mektupta, konferansı düzenlemekle görevli OKG'yi kendi koyduğu kurallara uymaya ve karşılıklı yazışmaları, 5. Konferansa yönelik eleştirilerimizi Konferansa sunmaya çağırdık. Ayrıca suçlanan Genç Bolşevik'in bir açıklamasını da mektubumuza ekledik.

Sözkonusu mektup ve Genç Bolşevik'in açıklaması şöyledir:

"'Ortak Koordinasyon Grubu'ndan Değerli Yoldaşlar,

Sizlerin 09.02.1998 tarihli mektubunuz elimize geçti. Bu mektupla sizler, bizim gelecekte yapılacak olan 6. Konferansa katılma başvurumuzu reddediyorsunuz. Sizler red gerekçesi olarak da; 4. Konferansın kurallarının 5. Konferansla değiştirilmediğini; tersine sadece bunların "derinleştirilmiş ve somutlaştırılmış" olduğunu söylüyorsunuz.

Bizler şunu tespit etmek istiyoruz: Nasılından bağımsız olarak, kuralların değişmiş olduğu olgudur ve biz bu değişen kurallar temelinde Konferansa katılmak istiyorduk. Çıkardığımız yayınlardan da görüleceği üzere, bir dizi siyasi ve ideolojik sorunda, örgütümüzle, 5. Konferansın pozisyonları arasında bir uyumluluk sözkonusudur. Görüşümüzce bizler, sizlerin 5. Konferansta katılma şartı olarak getirdiğiniz talepleri kabul ediyor ve onlara uyuyoruz. Yazınızda ise maalesef, sanki sadece bu katılma kuralları yokmuşçasına ve tersine belirli siyasi değerlendirmelerin de –Nepal Komünist Partisi/Birleşik Marksist-Leninist'ler değerlendirilmesinde olduğu gibi–, sizler için tahammül görmediği anlamına gelen bir ifade kullanıyorsunuz. Bizler, örneğin bugünkü gerici Çin'i hâlâ sosyalist olarak görme şeklinde çok farklı görüşler savunan kimi örgütlerin katılımcı olarak kabul edilmesini ve Partimizin kabul edilmemesini bir türlü anlayamıyoruz. Partimiz, sadece siyasi görüşlerini net ve açık bir biçimde söylediği için, "küçük burjuvaca önderlik hakkı" talep ediyor şeklinde mahkûm edilmek istenmektedir.

Biz bir kez daha çok açık bir biçimde kuralları sadece formel olarak değil, içeriksel olarak da kabul ettiğimizi ilan ediyoruz.

Somut suçlamalara ilişkin olarak da, bizim gençlik örgütümüz olan Genç Bolşevik'in uluslararası gençlik buluşmasına katılımı bağlamında, kendi tavrını ek olarak sunuyoruz. Umudumuz o ki, bizim yazdığımız mektupların ve önümüzdeki dönemde İngilizce ve Almanca olarak çıkacak olan, 5. Konferansın kararlarına yönelik siyasi eleştirilerimizin 6. Konferansa sunulması temelinde bir kez daha tartışma yürütürsünüz.

Komünist Selamlarla...
Haziran 1998"

"Genç Bolşevik'in açıklaması:

Gerçeklerin çarpıtılması ve yalanların yöntemi...

1997 Uluslararası gençlik buluşmasında bir protesto gösterisi yaptığımız doğrudur. Ancak bunu yapmamızı gerektiren koşullar, Stefan Engel'in "Ortak Koordinasyon Grubu" Başkanı olarak yazdığı yazıda çarpıtılarak aktarılmıştır.

Bizler yazılı olarak katılım için getirilen tekniğe ilişkin tüm ortak kuralları kabul ettik. Sizlerin de, Temmuz 1997, Genç Bolşevik sayı 6, sayfa 5'te yayınlanan belgeden de görebileceği gibi yazılı başvurumuzda "Bizler herhalükârda 8. Uluslararası Gençlik Buluşması'na katılmak istiyoruz. Bizler aynı zamanda tüm katılımcılar için geçerli

olan kurallara uymayı da kabul ediyoruz. Kurallar konusunda özel muamele istemiyoruz. Yani, bizler açacağımız masada kuponlarla satış yapmayı ve yaptığımız toplam satışın % 20'sini toplu masraflar için vermeyi kabul ediyoruz. (...) Bizler aşağıdaki yapabileceğimizi düşündüğümüz görevleri de üzerlenmeye hazırız. Hakemlik, teknik/müzik cihazları, hesaplar-mali işler. Üçüncü nokta olan 'gezginci dağıtım grupları' çıkarmamayı ve işimizi –yayınlarımızı sadece açtığımız masada teşhir etmeyi de kabul ediyoruz."

Nasıl olur da yazılı olarak verilen bu güvenceye karşılık mektupta yapıldığı gibi gerçek olmayan şu bilgiler verilebilir? "Sizler buluşmanın genel masraflarının karşılanması için toplanan yer ücretini ödemekten kaçmak için, gizlice yer parasını ödemiş olan örgütlerden masa temin etmeye kalkıştınız." Bu utanmazca bir iddiadır. MLPD'nin bizi alandan kovmasının ertesinde başka yapılacak birşey yoktu. Yapılacak tek şey, MLPD'nin oportünizmini açıkça teşhir etmek için böyle bir gösteri yürüyüşü yapmaktı.

MLPD'nin bu olaya ilişkin temel problemi, bizim onu açıkça eleştirmiş olmamızdı. Bu eleştiri mektupta "eylem birliği katılımcıları açık saldırıya maruz kaldı" isnadı altında dile gelmektedir. Biz bu "saldırıyı" nasıl yaptık? Biz çıkardığımız ve orda dağıttığımız bildirimizde onları eleştirdik. Ve işte bu eleştirimizdi onların saldırı dediği şey. Kamp yerine çeşitli şehirlerden seyahat ederek geldikten sonra bizler kamp yerinden dıştalandık. Sözkonusu Genç Bolşevik'ten hangi gerekçeyle olduğunu alıntılıyoruz:

"Kamp yönetiminin yapmış olduğumuz başvuru konusundaki tavrı çok açık bir hayır idi. Onlar, bizim onlara saldırdığımızı ve hakaret ettiğimizi gerekçe olarak ileri sürdüler. Bunu ispatlamak için de orda dağıttığımız ve bu sayımızda da bastığımız bildirimizden şu cümleleri alıntıladılar. "Bu nedenle Sosyalist Gençlik 8. Uluslararası Gençlik Festivali eylem birliğinin temeli olan 'bizler söz ve eylemle Bonn'un Kriz programına karşı ve yaşanabilir bir gelecek için ortak mücadele yürütürüz' tespitini yeterli göremez. Bu slogan sadece Kohl hükümetinin aktüel olan siyasetine karşı mücadele eden, enternasyonalist olmayan ve sorunun temellerine inmeyen bir sloganlar.

Bu cümlelerde saldırı ve hakaret olarak ne var? Kamp yönetimi bizi ikna edemedi. MLPD'nin bizi kovması, onun oportünist yöntemine ve tartışmalardan korkusuna ispattır. O, ya eleştirileri gizlemekte ya da eleştirenleri yalanlarla karalamaya çalışmaktadır."

Altıncı Konferans da sonuçta bizim katılma talebimizin öncelikle Almanya Marksist-Leninist Partisi (MLPD) tarafından "başarıyla" engellenmesiyle, bizim katılımımız olmadan 1999 yılı içinde yapıldı.

Yayınlanan konferans belgelerinde bizim katılma isteğimiz ve bunun red gerekçeleri vb. ile ilgili en küçük bir açıklama, yazışmaların ve bizim 5. Konferans belgeleri hakkında yaptığımız değerlendirmelerin konferansçılara iletilip iletilmediği, üzerinde tartışılıp tartışılmadığı konusunda en küçük bir bilgi yok. (Sözkonusu belgelerin tarafımızdan Almanca ve İngilizce iki dilde OKG'ye ulaştırılmış olduğu da bilinmelidir.) Bu bağlamda en azından konferansın düzenleyicileri arasında yer alan MLPD'nin tavrını bildiğimizde, bu konunun suskunlukla geçiştirilmiş olması bizi şaşırtmaz. Her halükârda ister suskunlukla geçiştirilmiş olsun, ister belgeler dağıtılmış üzerine tartışılmamış olsun, ister tartışılmış fakat kamuoyuna yansıtılmamış olsun, yapılanın marksist-leninist bir tavırla ilgisi olmadığı bizim için açıktır.

Kısaca 6. Konferansın hazırlığında –bizim somutumuzda– Koordinasyon Grubu adına MLPD Başkanı'nın takındığı bizim Konferansa katılmamızın engellenmesi tavrı, oportunist bir tavırdır; bu tavrı takınanların kendi sözlerini, kendi koyduğu kuralları da çiğnediğini, açık tartışma ve eleştiriden öcüden korkulur gibi korkulduğunu gösterir bir tavırdır.

6. Konferans yukarıda da belirttiğimz gibi 1999 yılı içinde yapılmıştır. Alınan kararlar içinde 5. Konferansın "örgütsel kurallar"ı aynen onaylanmıştır. 2-3 yıllık bir dönem içinde yapılması öngörülen 7. Konferansa katılmak için biz yeniden müracat edeceğiz. Gelişmelerin nasıl olacağını, gerçek marksist-leninist görüşlerden korkanların bu kez katılımımızı hangi gerekçelerle engellemeye çalışacaklarını yaşayacağız.

Bundan bağımsız olarak biz burada 6. Konferansın kararlarını tanıtmak ve bu kararlar hakkında görüşlerimizi aktarmak istiyoruz.

Buna başlamadan önce 6. Konferans sonrasında, daha önceki konferansların tersine olarak gelişen bir uygulamayı selamlamak istiyoruz:

6. Konferans sonrasında, 6. Konferans katılımcılarının bir bölümü, kendi basınlarında 6. Konferans kararlarını tanıtırken, aynı zamanda bu kararlarla ilgili eleştiri ve düşüncelerini de yayınladılar. Bunların içinde, geçmişte kamuoyu önünde belgelere eleştiri getirilmesini "saldırı" olarak nitelendiren MLPD de var! Ayrıca "Ortak Koordinasyon Grubu"nun yayınladığı "Enternasyonal Basın Yazışmaları" adlı yayın organında da değişik örgütlerin kararlarla ilgili görüşleri yayınlandı, yayınlanıyor. Yani denetlemek isteyen herkese, hangi kararın hangi örgüt tarafından hangi gerekçelerle imzalandığını, kararın hangi maddelerine ne itirazları olduğunu vb. denetleme imkânı sağlandı. Bu geçmişte yapılmayan bir uygulama idi. Biz geçmişte bu uygulamanın yapılmamasını eleştirmiştik. Bu alanda atılan adım olumlu bir adımdır. Fakat yetersizdir, bu adım geçmişteki, çelişmelerin üzerini örten uygulamanın özeleştirisi ile tamamlanmalıdır.

6. Konferansa katılan örgüt ve partiler

Verilen bilgiye göre 6. Uluslararası Konferansa şu parti ve örgütler katılmıştır:

* Afganistan ML Örgütü
* Arjantin-Devrimci Komünist Partisi (PCR)
* Bengaldeş İşçi Partisi (WPB)
* Almanya Marksist-Leninist Partisi (MLPD)
* Dominik Cumhuriyeti - KP/ML (PC/ML)
* Fransa - MLK Örgütü- Proletaryanın Sesi (OCML Voie Proletarienne)
* Yunanistan- A/synechia
* Hindistan - KP (ML) / Yanaşakti (CPI-ML)
* Hindistan- KP(ML) / Yeni Demokrasi (CPI-ML)
* Japonya - Komünist Lig (JCL)
* Kongo'dan (eski Zaire) bir örgüt
* Lüksemburg Komünist Örgütü (KOL)
* Hollanda - ML Grubu / Rode Mor-

gen (MLG)
* Norveç - İşçi KP (AKP)
* Paraguay - Devrimci Halk Hareketi (MPRPP)
* Filipinler KP (CPP)
* Peru - Amaru Enstitüsü
* Türkiye - TKP/ML
* Uruguay - Devrimci Komüünist Partisi (PCR)
* ABD - O. Light grubu
* Güney Doğu Asya'dan bir grup
(...)

Katılımcı partiler dışında Hindistan KP/ML - Kızıl Bayrak; Hindistan KP/ML (Halk Savaşı) ve Hindistan KP/ML Geçici Merkez Komitesi'nden de konferansa başarılar dileyen mesajlar gelmiştir.

Katılımcıları 5. Konferansın katılımcıları ile karşılaştırdığımızda şunları tespit ediyoruz:

5. Konferansa katılan, bizim çizgisini oportunist olarak değerlendirdiğimiz Nepal KP /Birleşik ML'ler, onun dışında İspanya Komünistler Birliği; Güney Afrika'dan Pan Afrikan Kongresi (PAC) ve Tayvan Çin Kang Dağları Enstitüsü adlı örgütler 6. Konferansa katılmamışlardır. Bunların neden katılmadığı konusunda kamuoyuna bir açıklama da yoktur. Özellikle Nepal Komünist Partisi bağlamında MLPD ile yürüttüğümüz tartışmalar bilindiğinde, bizim 6. Konferansa katılmamızın engellenmesinin nedenlerinden biri olarak Nepal KP'sine "saldırılarımızın"(!!!) öne sürüldüğü bilindiğinde, bu oldukça ilginç bir olaydır. Diğerlerinin de durumu nedir, neden katılmamışlardır; konferansta bu sorun edilmiş midir? vb. Bütün bunlar bilinmemektedir. Konferansın 4. No'lu kararında OKG'nin çalışması onaylanmakta ve onun "faaliyet raporunun kabul edildiği" söylenmektedir. Sözkonusu faaliyet raporu devrimci kamuoyuna açılmamıştır. Devrimci kamuoyu, aynen müracat edip de kabul edilmeyenlerin neden kabul edilmediklerini olduğu gibi, 5. Konferansa katılıp da 6. Konferansa katılmayanların neden katılmadığını, bu bağlamda OKG'nin bir çalışmasının olup olmadığını, varsa ne çalışma yürüttüğünü öğrenme hakkına sahiptir. Bu konularda konferans belgelerinde hiç bir tavrın, bilginin olmaması bütünüyle yanlıştır.

5. Konferansa katılmayıp da, 6. Konferansa katılan parti ve gruplar ise şunlardır:

Dominik Cumhuriyeti KP/ML; Yunanistan'dan A/synechia; Paraguay'dan MPRPP; Peru'dan Amaru Enstitüsü; Türkiye'den TKP/ML; ABD'den O. Light gurubu ve Güneydoğu Asya'dan bir örgüt.

Katılan örgütlerin bir bölümü okuyucularımız açısından bilinen örgütlerdir. Örneğin FKP'nin bir dizi belgesi; Hindistan'dan olan örgütler hakkında, Fransa'dan OCML hakkında, ABD'den O. Light grubu hakkında ve Japonya Komünist Ligi hakkında daha önce kimi bilgiler ve belgeler Bolşevik Partizan'da yayınlanmıştır.

Türkiye'den TKP/ML'yi, devrimci ve fakat oportunist bir örgüt olarak değerlendirdiğimiz, MLPD'nin çizgisini oportunist olarak değerlendirdiğimiz bilinmektedir. Katılan diğer örgütler hakkında değerlendirme yapacak yeterli bilgiye sahip değiliz. Yalnızca tüm bu partilerin ve örgütlerin "uluslararası konferans"a katılmak için kabul edilmesi şart koşulan ve 7. Kongeransa katılmak için de ön şart olan şu ilkeler temelinde yanyana geldiklerini biliyoruz:

" a) ML ve Mao Zedung Düşüncelerine sarılmak

b) Modern revizyonizme karşı mücadele ve Stalin ve Mao Zedung konusunda olumlu bir tavır

c) Konfenrans kurallarının kabulü"

Biz bu ilkeler bağlamında 5. Konferanstan sonra şu değerlendirmeyi yapmıştık:

"Kriter olarak hem "Mao Zedung Düşüncesi"ne sarılma, hem de Mao'nun olumlu değerlendirilmesi konuluyor. Bunlardan ikincisi çok daha geniş bir çevreyi kapsayan bir kriter. "Mao Zedung Düşüncesini" savunmayan ya da onu Marksizm-Leninizmin yeni bir aşaması olarak vb. savunmayı red eden ve fakat Mao'yu büyük marksistleninist olarak değerlendiren tüm güçleri kapsıyor bu kriter. "Mao Zedung Düşüncesi'nin savunulması kriteri ise bundan daha dar bir çevreyi kapsıyor.

İkinci kriter, birinci kriterdeki "Mao Zedung Düşüncesi" savunucularını da kapsamasına rağmen, birinci kriter, yalnızca bunları kapsadığı noktada, Marksizm-Leninizm adına konuşan bir dizi devrimci gücü dıştalıyor. Ortaya, bu iki kriterin yanyana konmasıyla Konferansın ne istediğini bilmediği görüntüsü çıkıyor. Bizce kriterin bu noktada "... Mao zedung'a karşı olumlu bir tavır" biçiminde konması doğru ve yeterlidir." (Bkz. Bolşevik Partizan sayı 117, sayfa 36)

Bugün de buna ekleyecek bir şey yok.

Bu kriterleri savunduğunu söyleyen partiler ve örgütlerle biraraya gelmek, onlarla tartışma içinde doğru marksistleninist bir ortak platformun yaratılmasına çalışmak doğrudur, gereklidir. Bu kriterleri savunduğunu söyleyen kimi parti ve örgütleri oportunist değerlendirmemiz, onlarla doğru ve yanlışın mücadelesini yürütmenin, belirli eylemlerde güçlerimizi birleştirmenin önünde engel değildir bizce.

Konferansın kararları

Konferans toplam dört karar almıştır. Bu kararların tümü konferansa katılmayanların da imzasına açıktır.

Konferansın 1 No'lu kararı *"Dünya Ekonomisi'nin Gelişmesi Üzerine"* başlığını taşımaktadır.

Karar metni şöyledir:

"1.

Güney Doğu Asya 1997 yılında krize girdiğinde, emperyalistler, onun etkilerinin bölgeyle sınırlı olacağı gerekçelerini getirdiler. Fakat gerçekte "Asya Kaplanları" adı verilenlerin çökmesinin geri planında en temel emperyalist güçlerden bu bölgeye olağanüstü bir sermaye fazlasının akışı yatıyordu. Bunlar kâr oranının düşmesini korkunç spekülasyonlar yoluyla ve üretim kapasitesinin, pazarın bu ürünlere olan talep kapasitesinin çok üzerinde olan olağanüstü bir genişletilmesi ile karşılamaya çalıştılar. Bu emperyalist sistemin dünyaya sunduğu bir çelişmedir.

Brezilya Real'inin çöküşü 18 aydan beri süren krizin yeni bir dalgasının başlangıcıdır. Bu 1997'de başlayan ilk dalgadan sonra üçüncü büyük dalgadır. İkinci dalga 1998'de Rus crash'ı ile gerçekleşmişti. Rusya ödeme yükümlülüklerini artık yerine getiremeyeceğini açıkladı. Bu da ABD ve Avrupa'ya etkimede bulundu.

Krizin gelişmesi, söz konusu olanın dünya çapında bir kriz olduğunu gösterdi. O Japonya'daki krizi derinleştirdi, Rusya'ya, Doğu Avrupa ülkelerine ve Latin Amerika'ya genişledi, şimdi de Avrupa'da yayılma ve bizzat ABD

ekonomisine bulaşma tehdidini taşıyor. Emperyalistler krizi yalnızca bir borsa krizi ve mali kriz olarak tanıttılar, fakat o ekonomi savaşlarının ve görece aşırı üretimin sonucudur. Bu devrevi aşırı üretim krizi, kapitalizmin, üretimin toplumsal karakteri ile ürünün üzerindeki bireysel mülkiyet arasındaki, çelişmesini göstermektedir. Burada sözkonusu olan dalgalar halinde gelişen ve domino efektine sahip olan derin bir krizdir: bazı ülkeler ekonomik olarak çökerken, diğer bazıları bir bunalıma (rezesyona / ÇN) girmiştir. Kriz emperyalist sistemin şimdiki çağındaki tüm çelişmelerini kötüleştirecek ve keskinleştirecektir.

Yalnızca "mali ve borsa krizi"nden söz eden burjuva propagandası spekülatif sermayenin üretici sermayeden bağımsız olmadığını gözlerden gizliyor. Son yıllarda spekülatif sermayenin güçlü patlayışı aşırı sermaye birikiminin bir ifadesidir.

Biriken aşırı sermaye en yüksek derecede kârlı yatırım imkânları arayışı içinde büyük çapta spekülasyona yönelmektedir. Spekülasyonun özelliği henüz gerçekleştirilmemiş olan artı değer üzerine spekülasyon yapılmasıdır.

Spekülatif sermayenin hep daha hızlı gelişmesi emperyalizmin çürümüşlüğünün ve asalak karakterinin en uçtaki bir ifadesidir. Bunlar reformist ve revizyonist "Mali Sermayenin Kontrolü" planları ile değil, ancak emperyalizmin kendisi ile birlikte ortadan kalkacaktır. Mali sermaye endüstri sermayesi ile banka sermayesinin içiçe geçmesidir. Mali sermaye temelinde her şeye egemen bir mali oligarşi ortaya çıkmıştır. Sermayenin her iki biçimi de birbirinden ayrılmaz ve devlet aygıtlarına egemendirler.

Mali sermayenin kontrolü hayalci umutlarına bel bağlamak yerine, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar birleşmeli ve krizin etkimelerine karşı direnmeli, bütün olarak tekelci devlet kapitalizmine ve onun egemenliğine saldırmalıdır.

2.

Dünya ekonomik krizinin gelişmesi kapitalizmin genel krizini derinleştirmekte ve sertleştirmektedir. Bu gerçek, burjuva "globalleşme" ideolojinin tam zıddında durmaktadır. Bu (ideoloji / ÇN) bütün ülkelere sanayileşme, refah ve barışçı bir gelişme vadetmektedir. Gerçekte ise ekonomik gelişmedeki eşitsizlik, özellikle emperyalist ülkelerle ezilen ülkeler arasında iyice güçlenmiştir.

Enternasyonal tekel üretiminin kapitalist yeniden yapılandırılmasının sonucu olan üretimin enternasyonalleşmesi çelişmeleri en uç noktasına dek sertleştirmekte ve böylece sosyalizme geçişi olgunlaştırmakta ve gerekli kılmaktadır. Böyle bir geçiş için maddi şartlar gelişmektedir. Ancak yalnızca emperyalist ülkeler ve az sayıda bağımlı ülke enternasyonalleşme içine çekilmiştir. Yalnızca emperyalist ülkeler bundan yararlanmaktadır. Çok övülen teknik ilerleme yalnızca sermaye için enteresan olan alanlarda olmaktadır. Hızlı teknolojik gelişmeyle üretici güçlerin mahvedilmesi elele yürümektedir. Bu yıkıcı etkilerin görüntüleri 1,2 milyar insanı kapsayan ve giderek artan kitlesel işsizlik, bir çok ülkede bu arada emperyalist ülkelerin belli bölgelerinde de yaşanan deendüstriyalizasyondur. (Sanayinin tasfiyesi / ÇN)

Kapitalist üretim tarzının yıkıcı etkileri, ancak üretici güçler kapitalist zincirlerinden kurtarıldığında, aşılabilir. Ancak kapitalist üretim ilişkileri yıkıldıktan sonra, üretici güçler kendilerini toplumun sürekli artan maddi ve manevi ihtiyaçlarını karşılayabilecek şekilde geliştirebilirler.

3.

Dünyanın içinde bulunduğu durumda şimdiki ekonomik krizin sonuçları büyük öneme sahip olacak. Bunlar tekdüze olmayacak. Krize yanıtlar ekonomik ve fakat esas olarak da siyasi tarzda olacak. Ne ABD, ne Avrupa, ne Japonya, ne Rusya, ne Çin, bu krizden krize girdikleri gibi çıkmayacaklar. Hangi değişikliklerin olacağını öngörmek imkânsızdır.

Daha şimdiden kırda ve kentte büyük emekçi kitleleri, bütün dünyada yüzmilyonlarca insan krizin sonucu olarak büyük acılarla karşı karşıyadır. Krizin sonuçları işsizliğin korkunç artışı, açlık ücretlerinin daha da düşürülmesi, köylülerin geniş çapta topraklarından koparılması, sömürünün keskinleştirilmesi, daha büyük yoksulluk, konut, sağlık ve eğitim alanlarında ağır sorunlardır. Aynı şekilde toprak mülkiyetinin yoğunlaşması, tarım ürünlerinin fiyatlarının uluslararası pazarda düşmesi ve bankaların verdiği tefeci kredileri ezilen ülkelerde milyonlarca köylüyü iflasa sürüklemekte, onları şehre göçe ve korkunç bir yoksulluk içinde yaşamaya zorlamaktadır. Tekeller ve gerici hükümetler, krizin sonuçlarını ödeyenin emekçiler olması için çaba sarfetmektedir. Bunun örnekleri, IMF ve emperyalizmin diğer enternasyonal araçlarının dikte ettiği aşırı derecede sömürülme, ulusal zenginliklerin peşkeş çekilmesi planları ve büyüyen dış borçlanmadır. İşçi sınıfının ve ezilen ulus ve halkların emperyalist talanı en uç noktasına dek keskinleştirilmektedir.

Fakat kriz aynı zamanda, Asya'nın ve Latin Amerika'nın çeşitli ülkelerinde ve bazı emperyalist ülkelerde de gözlemlenebileceği gibi, geniş çaplı kitle hareketleri için objektif şartları da ortaya çıkarmıştır. Bugün devrimci yükselişin büyüyen bir dalgası ve Marksizm-Leninizm'e sadık kalan komünist partilerinin güçlenmesi gözlemlenmektedir.

Kriz kötü bir şeydir. Fakat ondan korkarak kazanacak bir şey yoktur. O kapitalizmin objektif yasalarına uymaktadır. Bu yasaları Marksizm-Leninizm'in yardımıyla tanıyabiliriz. Zafer ne kolay ne de çabuk kazanılacaktır. Fakat eğer marksist-leninistler krizin yarattığı duruma devrimci bir çizgi ile yaklaşırlarsa, halklar acılarından güç yaratacak ve kendi hükümetlerinin IMF ve Dünya Bankası'nın kriz programlarına karşı mücadelede ilerleyecektir. Onlar kitlelerin devrimci mücadelesi yoluyla ulusal ve sosyal kurtuluşa, sosyalizme kadar, devrimin zaferine kadar ilerleyecektir."

Bu karar, Konferansın tüm katılımcıları dışında, ayrıca Hindistan KP/ML (Geçici MK) tarafından da imzalanmış.

Bu karar bağlamında bizce sorulması gereken ilk soru şudur: "Dünya ekonomisinin gelişmesi üzerine" başlıklı bu karar tasarısında yapılmak istenen nedir? Yapılmak istenen, varolduğu söylenen "ekonomik kriz"i çözümlemek ve bundan marksist-leninistler için türetilecek görevlerin tespiti midir? Biz amaçlananın bu olduğunu düşünüyor, varsayıyoruz. Amaç bu olarak tespit edilirse, bu kararın bu amaca varmada yetersiz kaldığı, kriz ve görevler konusunda somutun somut tahlilinden çok uzakta, genel tespitler yapmanın ötesine geçemediği ortadadır.

Bizce başka türlü de olamazdı. Çün-

kü içinde bulunulan somut durumun somut çözümlemesi, somut verilerin bütünlük içinde incelenmesi, değerlendirilmesi, bunlardan ortak sonuçlar çıkarılması, henüz aralarında Marksist Kriz Teorisi konusunda birlik olup olmadığı ortaya çıkarılmamış grup ve partilerin iki yılda bir yapılan bir konferansında gerçekleştirilecek bir iş değildir.

Konferans böyle bir karar için harcadığı çaba ve enerjiyi, örneğin Marksist Kriz Teorisi konusunda birlik sağlamak için bir tartışma için kullansaydı, bizce daha iyi yapardı.

Bu karara bu genel itirazımızın yanında, kararda getirilen kimi görüşlerle de sorunlarımız, tartışılan konularda birlikte tartışma ihtiyacı duyduğumuz sorularımız var.

Kriz bağlamında biz kısaca şöyle düşünüyoruz:

Kapitalist sistem, emperyalizm aşamasında bir bütün olarak kriz içindedir. Bundan anlaşılması gereken şudur: Emperyalist sistem, kapitalizmin içsel gelişmelerini, ötesinde devrimin başladığı/başlayacağı en uç noktasına kadar geliştirmiştir. Kapitalizm, emperyalizm aşamasında, artık yükselen bir çizgide değil, aşağıya doğru gelişen bir çizgide hareket etmektedir. Artık kapitalist üretim ilişkileri, kapitalizmin ortaya çıktığı ve geliştiği dönemin tersine üretici güçlerin gelişmesi ile uyum içinde değildir, tersine onların gelişme olanaklarını sınırlar, gelişmesinin önüne set çeker, engel olur hale gelmiştir. Emperyalist sistem çürüyen, asalak, can çekişen kapitalizmdir. Emperyalist sistemin "genel buhran" içinde bulunduğu aşamasıdır.

Bu genel kriz durumu, emperyalizm varlığını sürdüğü sürece var olacaktır.

Bunun dışında bir de kapitalizmin, kapitalist ekonomiye özgü devrevi krizleri vardır. Bu ekonomik krizler, gerçekte "aşırı üretim" krizleridir. Maksimal kâra dayalı ve pazarın belirleyici olduğu bir ekonomik sistem olan kapitalizmde, sermaye her zaman anda en kârlı olan alanlara kayar. Bu, bu alanlarda bir süre sonra aşırı üretimin ortaya çıkmasını beraberinde getirir. Üretilen, piyasaya sürülen mallar alıcı bulmaz. Birikir. İflaslar vb. başlar. Kriz gündeme gelir. Süreç içinde sermayenin yeni alanlara kayması, yeni üretim tekniklerinin devreye sokulması vb. yoluyla bir devrevi krizden çıkılır. Yeni bir devre başlar. Devrevi krizler, bir yanıyla kapitalizmin kendini yenilediği araçlardır. Bazı kapitalistleri devreden çıkarma ve emekçi yığınların yoksulluğunu ve acılarını arttırma pahasına, bir bütün olarak kapitalizm ve burjuvazi açısından devrevi krizler sistemin olmazsa olmaz ve sistemi yenilemeye yarayan yol arkadaşlarıdır.

Ancak bu krizlerin emekçi yığınlar açısından sonuçları korkunçtur. Bu korkunçluk, krizin derinliğine paralel olarak artar. İşsizlik, açlık, yoksulluğun aşırı ölçüde arttığı dönemlerdir, devrevi krizlerde ekonomik gelişmenin durduğu, dibe vurduğu dönemler. Bu dönemler objektif olarak, işçi sınıfı ve emekçi yığınların kapitalizmin kendileri için ne anlama geldiğini çok daha açık görebildikleri, kendi dolaysız tecrübeleriyle kapitalist sistemin gerçek düşmanları olduğunu kavramalarının çok daha kolay olduğu dönemlerdir. Aynı zamanda egemen sınıflar içinde de daralan sömürü gelirini paylaşma dalaşının uç noktaya vardığı dönemlerdir ekonomik kriz dönemleri. Bu yüzden kapitalizmin devrevi ekonomik krizleri, aynı zamanda hem "egemenlerin eski tarzda egemenliklerini sürdürmelerinin" çok zor hale geldiği, hem de alttakilerin "artık yeter" dedikleri bir ortamın, siyasi krizin, ve evet devrimci durumların ortaya çıkmasına elverişli ortamı yaratırlar.

Fakat burda hiç bir şekilde: Devrevi ekonomik kriz = siyasi kriz = devrimci durum... otomatizasyonu yapılmamalıdır. Her devrevi ekonomik kriz, mutlaka siyasi krize yol açacak diye bir kural yoktur. Her ekonomik ve siyasi krizin, devrimci durum yaratmasının kural olmadığı gibi...

Tarihte kapitalizmin derin devrevi krizlerinin örneğin savaş durumu gibi faktörlerle birleştiği ortamlarda, devrimler gündeme gelmiş; gerek Büyük Sosyalist Ekim Devrimi, gerekse İkinci Dünya Savaşı ertesinde devrimler bu biçimde gerçekleşmiştir.

Kısaca, kapitalizmin genel buhranı ile devrevi krizler bir ve aynı şey değildir. Birincisi tüm emperyalizm çağının bir görüntüsü iken, ikincisi dönem dönem "devrevi" olarak ortaya çıkan bir olgudur. Devrevi krizler, devrimin şartlarını daha da olgunlaştırarak tabii ki emperyalizmin genel buhranını da derinleştiren bir rol oynayabilirler.

Devrevi krizler her ülkedeki kapitalizmin özelliklerine göre şekillenirler, bir anda bütün emperyalist dünyada aynı derinlikte, aynı biçimde ortaya çıkmaz ve gelişmezler. Fakat bir ülkedeki devrevi kriz –hele hele bu kriz emperyalist metropollerde ortaya çıkmışsa– diğer ülkelerde de yansımalarını bulur, diğer ülkelerde de etkisini gösterir.

Devrevi krizler kapitalizm açısından ilke olarak aşılabilir krizlerdir; ve emperyalist burjuvazi krizleri aşma konusunda oldukça geniş deneyime sahiptir.

Kapitalizmin genel buhranı ise ancak proleter dünya devrimi ile, emperyalizmin yeryüzünden silinmesi ile aşılabilir ve mutlaka aşılacaktır. Ancak kapitalizmin "genel buhran" içinde olması da onun kendiliğinden yıkılacağı, kendiliğinden çöküp gideceği anlamına gelmiyor. Kapitalizm ancak onun kendi mezar kazıcısı olan sınıfın, proletaryanın aktif müdahalesi ile, proletaryanın önderlik edeceği devrimlerle yıkılabilir ve yıkılacaktır.

Devrevi kriz bağlamında bilinmesi gereken bir başka şey de, ekonomik krizin önce bir alanda ortaya çıkması, fakat süreç içinde ekonominin bütün diğer alanlarını da etkilemesi ve sarması olgusudur. Normal gelişmede ekonomik krizin çıkış noktası sanayi alanında "aşırı üretim"dir, bu ekonominin diğer alanlarına da yansır. Fakat bu ille de devrevi her krizin mutlaka sanayi alanında çıkacağı ve sanayi alanında "aşırı üretim" sonucu olacağı anlamına gelmez. Bazen sanayi üretimi için belirleyici önemde bir metanın pazara sınırlı sürülmesi; onun fiyatının birden katlanması vb.; ya da piyasada dolaşan çok miktarda spekülatif kapitalin siyasi, sosyo-psikolojik nedenlerle kısa sürede büyük değer kaybına uğraması, borsa krizi ve mali krizin çıkması da, devrevi krizlerin çıkış noktaları, veya onların derinleştirici faktörleri olabilir. Örneğin 1974 "Petrol Krizi" emperyalist dünyada İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra yaşanan en derin devrevi krizin tetikleyicisi ve en önemli faktörlerinden biri olmuştur. Örneğin 1997'de Güneydoğu Asya'da kriz öncelikle bir borsa krizi ve mali kriz olarak ortaya çıkmıştır.

Şimdi karar metnine gelelim:

Güneydoğu Asya'da yaşanan 1997 krizinin çıkış noktası "mali kriz ve borsa krizi" olmuş, değer kaybı öncelikle spekülatif sermayede yaşanmıştır.

1999'da dünya çapında dolaşımda bulunan sermayenin yalnızca % 15'inin (!) ticari bir borcun ödenmesinde kullanıldığı ya da değer yaratımı için yatırıldığı bugünün dünyasının bir olgusudur. Dolaşan sermayenin % 85'i faiz ödemeleri ve spekülasyon işlerinde kullanılmıştır. (Bkz. Jan Ziegler, "Açlık dünyaya nasıl geliyor?") Böyle bir ekonomi her zaman "mali krize ve borsa krizine" açık bir ekonomidir. Ve evet yalnızca mali kriz ve borsa krizi olarak yaşanıp ekonominin gerçek temeli olan sanayi ve tarıma fazla yansımayan krizler de böyle bir ekonomik yapıda mümkündür. Bu yapı borsa 'crash'larına her an açık bir yapıdır.

Kuşkusuz spekülatif alanda bu kadar sermayenin olabilmesi, sanayi-tarım-ticaret alanında toplanmış olan aşırı sermaye birikiminin bir sonucudur. Bu aşırı sermaye en kısa zamanda en fazla kâr getirecek alanlar aramış, bunu spekülasyon alanında, borsada bulmuştur. Fakat spekülatif sermayenin de kaynağının sanayi-tarım-ticaret olması, hiç bir şekilde, üretim alanından "bağımsız" bir mali kriz-borsa krizinin mümkün olmadığı anlamına gelmez. 1997'deki Uzak Asya'daki mali kriz/borsa krizi, belli ölçülerde diğer ülkelerde de borsalarda dalgalanmalara, spekülatif sermayede "değer" kayıplarına yol açmış, fakat üretim alanında önemli bir etkimesi –özellikle emperyalist metropoller açısından– olmamıştır.

Konferansın yapıldığı 1999'da da, bugün de emperyalist metropoller ve kapitalist dünya bütün olarak ele alındığında, gerçek anlamda bir "dünya krizi"nden söz edilemez. Örneğin ABD, başta Almanya olmak üzere Avrupa Birliği içindeki emperyalist güçlerin ekonomisi gerilemiyor, tersine ilerliyor. Böyle bir durumda devrevi ekonomik kriz içinde bulunulduğunun, "krizin derinleştiği"nin vb. tespitini yapmak doğru değildir, gerçeklerin doğru yorumu değildir.

Kararda bir "dünya ekonomik krizi"nin varlığı tespit edilmekte ve bunun "kapitalizmin genel buhranını derinleştirdiği" tespiti yapılmaktadır. Bu tespit, devrevi ekonomik kriz tespiti bağlamında bugün için doğru bir tespit değildir. Bugün krizin olmadığını söylemek, hiç bir şekilde "bütün ülkeler için sanayileşme, refah ve barışçı gelişme" ideolojisinin savunulmasını beraberinde getirmek zorunda da değildir. Burjuvazinin "globalizasyon" ideolojisini teşhir etmek, ona karşı mücadele etmek için, olmayan bir krizi varmış gibi görüp göstermek –niyet iyi de olsa– yanlıştır. Emperyalizm hiç bir döneminde, ister devrevi kriz içinde bulunsun, ister bulunmasın "bütün ülkeler için sanayileşme, refah, barış içinde gelişme" getirmemiştir, getirmez. Bu emperyalizmin özüne aykırıdır. Krizin varlığına, yokluğuna bağlı bir olgu değildir. Refahın en gelişmiş olduğu en zengin ülkelerde bile kapitalizm, kriz olsun olmasın toplumun çok önemli bir bölümü için yoksulluk demektir! Uluslararası alanda kriz olsun olmasın, bir avuç ezen sömüren emperyalist güç ve ezilen sömürülen ülkeler biçiminde bölünmek demektir! Krizin varlığı yoksulların, ezilenlerin, emekçilerin durumunu biraz daha kötüleştirir, ama özde değiştirmez.

Kararda yer alan *"Yalnızca emperyalist ülkelerin ve az sayıda bağımlı ülkenin enternasyonalleşme içine çekildiği"* tespiti yanlış bir tespittir. Emperyalizm dünyanın her yanını emperyalist ekonominin bir parçası haline getirmiştir. Bu anlamda enternasyonalleşme içine çekilmiş olmayan alan yoktur.

Dünyanın geneli ele alındığında "deendüstriyalizasyon" tespiti doğru bir tespit değildir. Endüstrinin yapılanmasında, örgütlenmesinde değişiklikler vardır, sanayi sermayesinin yerleşim alanlarında değişiklikler vardır vb. Fakat bu, endüstrinin ortadan kalkması anlamına gelmiyor. Dünya geneli ele alındığında, hele hele deendüstrilizasyon tespiti, gerçekte "kapitalizm gelişmiyor" tespitiyle eş anlamlıdır ve yanlıştır.

"Bugün devrimci yükselişin büyüyen bir dalgası ve Marksizm-Leninizm'e sadık kalan komünist partilerinin güçlenmesi gözlemlenmektedir." tespiti, isteğin gerçek durum yerine geçirildiği subjektif bir tespittir.

Gerçekte, var olan ve seviyesi de oldukça geri olan kitle hareketleri geneli ele alındığında, devrimci değil, reformist temeldeki hareketlerdir. Dünya çapında "devrimci yükselişin büyüyen dalgası"ndan söz etmek gerçeğin tespiti değildir.

Marksizm-Lenenizm'e sadık kalan komünist partilerin güçlenmesi de, bu partilerin büyük çoğunluğunun (FKP bizim bildiğimiz tek istisna!) gerçek gücü ile, önlerine koydukları görevler karşılaştırıldığında, gerçekleri ve burdan çıkması gereken görevleri doğru bir biçimde yansıtmayan bir tespit!

Sonuç: Bu karar proletarya ve emekçi yığınlara "dünya ekonomisinin gelişmesi" konusunda ve bundan türeyen görevler konusunda doğru bilinç taşıyan bir karar değildir.

İçinde bir çok doğru var. Proletaryaya, komünistlere moral verme çabası var; emperyalizmin eninde sonunda devrimle yıkılacağı genel doğrusunun vurgulanması var; burjuvazinin değişik yalanlarının teşhiri var; fakat somutun marksist-leninist çözümlenmesinde, bu temelde doğru yol gösterilmesinde fazla bir şey yok; yer yer önemli yanlışlar var.

Proletaryaya yol gösterme iddiasında olan partiler ve örgütler uluslararası bir Konferans kararında şunu da diyebiliyorlar:

"Dünyanın içinde bulunduğu durumda şimdiki ekonomik krizin sonuçları büyük öneme sahip olacak. Bunlar tekdüze olmayacak. Krize yanıtlar ekonomik ve fakat esas olarak siyasi tarzda olacak. Ne ABD, ne Avurpa, ne Japonya, ne Rusya, ne Çin bu krizden krize girdikleri gibi çıkmayacaklar. Hangi değişkiliklerin olacağını öngörmek imkânsızdır."

Şimdi, "ekonomik kriz" tespitinin doğru olduğunu varsayalım. Bu halde burada söylenenler, marksist-leninistlerin söylemesi gerekenler mi? Bu mu marksist-leninist yol gösterme? Evet, "krizden hiç bir ülke krize girdiği gibi çıkmayacak..." Ama hangi değişikliklerin olacağını sormayın! Çünkü bunları "öngörmek imkânsızdır!" O halde söylenenler boş laftan öte nedir?

Bizce Konferans bu kararı bu biçimiyle almamalıydı.

Konferansın bu karar dışında *"Emperyalist dünya sistemi içindeki siyasi değişiklikler"*, *"Ulusal bağımsızlık için mücadele, yeni demokratik devrim ve sosyalizm için mücadelede marksist-leninistlerin strateji ve taktiği üzerine"*, *"6. Enternasyonal Konferansın perspektifi üzerine"* başlıklı üç kararı daha vardır.

Önümüzdeki sayılarda bu kararları da okuyucuya sunup, değerlendirmelerimizi aktaracağız.

Yoksulluğun kaynağı, ücretli bir kölelik sistemi olan kapitalizmdir! Onu ortadan kaldırmanın tek yolu devrimdir!

Hakim sınıflar enflasyonu yüzde 20'lere indireceğiz diyerek, zaten yoksulluk ve açlıkla karşı karşıya olan yaşamımızı daha da çekilmez hale getiriyorlar. Milyonlarca insan işsiz, iş bulabilenler ise en fazla asgari ücretle çalışmak zorunda, çalışanların büyük çoğunluğu sosyal güvenceden yoksun.

Asgari ücretin 90 milyon bile olmadığı bu ülkede, tuzu kuru olan büyük sermaye sahipleri, hükümetin uygulamalarından oldukça memnunlar. Enflasyonu aşağıya çekme bahanesiyle IMF direktiflerini uygulayan hükümetin, memur maaşlarına 2001 yılının ilk yarısı için yüzde 10'luk artış kararı, memurların tepkisini çekti. Yüzde 10'luk bu artış kamu emekçilerinin yoksullaşmasını daha da artıracağı bir sefalet ücretidir.

Bu kararın açıklanması ile, memurlar tepkilerini hemen gösterdiler. Bu tepkinin de etkisiyle, reformist KESK ile açıktan devlet güdümlü faşist bir sendika olan Türk Kamu-Sen eylem kararları aldılar. Bu sendikalar, daha önceki eylemlerde olduğu gibi, memurların eylemlerini düzen sınırları içinde tutmaya çalışacak, belki ufak bir artışla hükümetin kararını onaylayacaklar. Hükümetin memur maaşları ile ilgili kararı açıklaması ile birlikte, işçi sendikaları da memur eylemlerini destekleyecekleri açıkladılar. İşçilerin üretimden gelen güçleriyle memur eylemlerine destek sunmaları, sendika ağalarının gazabına uğramazsa, eylemin başarısı açısından önemlidir.

Açlığa mahkum edilen işçilerin, emekçilerin bu köhnemiş sömürücü asalak düzende birtakım hak kırıntıları elde etmeleri için bile örgütlenmekten ve mücadele etmekten başka yolları yoktur. İki alternatifimiz var; ya ücretli kölelik şartlarında köle olarak yaşamaya devam edeceğiz ya da bu kölelik düzenini devrimle tarihin çöplüğüne atacak, insanın insanı sömürmediği bir düzen olan sosyalizm için mücadele edeceğiz.

Açlık ve yoksulluk, emperyalizmin ekonomik politikasının tabii sonucudur. Tamamıyla emperyalistlerin güdümünde olan, Birleşmiş Milletler (BM) Dünya Gıda Örgütü, bu yıl dünya gıda gününü; "Açlığın olmadığı bir milenyum" sloganıyla kutluyor. Bu açıklamanın yapıldığı günümüzde, dünyada 1 milyar insanın açlık sınırında yaşadığı tespit ediliyor. Bu sayı, Kuzey Amerika ve Batı Avrupa nüfusunda daha fazladır.

BM'nin açıklamalarına göre, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de, açlık sınırında yaşayan insan sayısı 8 milyonun üstündedir. IMF'nin de dayatması sonucu hükümetin aldığı ekonomik kararlar, bu durumun daha da kötüleşeceğini gösteriyor. Yine Kuzey Kürdistan-Türkiye'de 12 milyondan fazla insan sağlığa uygun olmayan gıda tüketiyor.

Hükümet bugünlerde, ailelerinin bütçelerine katkı yapmak için sokakta çöp toplayan, boyacılık yapan, kağıt mendil satan çocukların çalışmasının suç olduğunu, çocuklarını çalıştıran ailelerin cezalandırılacağını duyurdu. İşsizliğin had safhada olduğu, hiç bir sosyal güvencenin olmadığı, bir sefalet ücreti olan 86 milyon asgari ücretle bile çalışmaya hazır yüzbinlerce emekçinin olduğu bu ülkede, çocuk emeğinin sömürülmesine ve çocukların sokakta çalıştırılmasına bu faşistlerin karşı çıkmaları büyük bir sahtekârlıktır. Tuzları kuru olanlar açlığın ne demek olduğunu bilmezler, açın halinden anlamazlar!

Kamu-Sen'in yaptığı bir araştırmanın sonucuna göre anda 4 kişilik bir ailenin açlık sınırı 567 milyon. Türkiye'de kamu çalışanlarının maaşlarının ortalama 172 milyon olduğu bilindiğinde yüzde 10'luk maaş artışının ne anlama geleceğini anlamak için fazla kafa yormaya gerek yoktur.

Bir yanda kamu emekçilerine yüzde 10'luk artış öngörülürken, diğer yandan talan tüm hızıyla sürmektedir.

Hakim sınıfların cephesinde, talanın nasıl yürüdüğüne en son örnek Ege Bank soygunudur. Bir iki tutuklama ile göz boyamaya çalışan ve artık vurgunculara göz açtırmayacağını söyleyen devlet, diğer tarafta, bizden depremzedeler, eğitime katkı payı vs. için kestiği vergilerle, bu bankaların içini tekrar dolduracak, tutukladıkları bu asalakları da serbest bırakacaktır. Bunun için hafızalarımızı fazla zorlamaya gerek yoktur, geçmişte Emlak Bank ve diğer vurgunlarda bunu yaşadık. Vurguncular, talancılar, hırsızlar... yurtdışında villalarında sefa sürüyorlar.

Çeşitli milliyetlerden
kadın ve erkek işçiler, emekçiler!

Bugüne kadarki yaşamımız, hakim sınıfların kaşık ile verip, kepçe ile aldıkları bir yaşam olmuştur. Sermayenin bu dizginsiz saldırılarına karşı, mücadeleyi örgütlemelisin. Düzenin uysal kölesi olarak kalmanı sağlamaya çalışan, sendika bürokratlarına karşı durmalısın. Sorun sadece kimi ekonomik hakların alınması veya alınmaması ile sınırlı değil. Unutma ki; bu düzen devam ettiği sürece, ücretli kölelik de devam edecektir. Bu ücretli kölelik düzenini **Bolşevik Parti** önderliğinde bir **DEVRİM** ile ortadan kaldırmadan kurtuluş yoktur! Bu yolda sana yol gösterecek partimizin sesine kulak ver, ona destek sun, saflarında örgütlen!

Ekim 2000 ▲

Bolşevik Parti
(KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE)

Kamu emekçileri saflara!

IMF'nin direktifleriyle hareket eden faşist devlet tüm emekçilere olduğu gibi kamu emekçilerine de düşman olduğunu 2001 yılı ücret artış oranını % 10'da tutarak göstermiştir. Bolşevikler, çeşitli araçlarla emekçilere, devletin bu saldırılarına karşı mücadeleyi yükseltme çağrısında bulundular, bulunuyorlar. Aşağıda, Kuzey Kürdistan ve Türkiyeli Bolşeviklerin hazırlayıp dağıttıkları pullardan bazılarını yayınlıyoruz...

KAMU EMEKÇİSİNİN ÜCRETLERİ
DERHAL ARTIRILSIN!
EMEKÇİLERE SADAKA DEĞİL,
HAKKI VERİLSİN!
GREVLİ, TOPLUSÖZLEŞMELİ SENDİKA
HAKKI! HAFTADA 35 SAATLİK İŞ!
KADIN ÜCRETLERİ DERHAL ARTIRILSIN!
EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET!
NE ÖZEL, NE DEVLET KAPİTALİZMİ!
KAHROLSUN ÜCRETLİ KÖLELİK DÜZENİ!
ÖZELLEŞTİRMEYE HAYIR!

KANUN HÜKMÜNDE KARARNAME (KHK) İLE
ESASTA DEVRİMCİ, İLERİCİ KAMU
EMEKÇİLERİNİN İŞTEN ATILMASI
PLANLANMAKTADIR!
EMEKÇİLERİN ÖRGÜTLÜ GÜCÜ
KHK'LERE İZİN VERMEYECEKTİR!
KHK'YE HAYIR!
KAMU EMEKÇİLERİNE İŞ GÜVENCESİ!
KAHROLSUN SÖMÜRÜ DÜZENİ!
BOLŞEVİK PARTİ

KAMU İŞÇİLERİ, EMEKÇİLER!
GREV VE DİRENİŞİN ÖNDERLİĞİNİ ELİNİZE
ALIN! REFORMİST SENDİKA ÖNDERLİĞE
GÜVENMEYİN!
TÜM ÇALIŞANLAR TARAFINDAN SEÇİLİP
DENETLENEN, GEREKTİĞİNDE GÖREVDEN
ALINAN GREV VE MÜCADELE KOMİTELERİNİ
KURUN!
DAHA İYİ VE ÖZGÜRCE BİR YAŞAM İÇİN
MÜCADELEYİ GÜÇLENDİRİN!

HAK VERİLMEZ, ALINIR!
DEMOKRATİK, EKONOMİK, SİYASİ
MÜCADELEMİZE HIZ VERİP
GERÇEK KURTULUŞUMUZ OLAN DEVRİM VE
SOSYALİZM İÇİN MÜCADELEYİ GELİŞTİRELİM!
KAHROLSUN EMPERYALİZM, FAŞİZM VE
HER TÜRDEN GERİCİLİK!
YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM!
GELECEK SOSYALİZMİN OLACAKTIR!
BOLŞEVİK PARTİ

Faşist Türk Devleti, devrimcileri F Tipi denilen tabutluklarda tecrit etmeye yöneliyor!

KARŞI ÇIK, HESAP SOR!

Faşist Türk devletinin devrimci ve komünist tutsaklara yönelik saldırıları tüm hızıyla devam ediyor. Bugüne kadar tutsak ettiği devrimcileri, komünistleri teslim alamayan devlet, kudurmuş köpek gibi saldırarak devrimcileri katletmeye devam ediyor.

Dün Ulucanlarda 10 devrimci tutsağı vahşice işkence ederek katleden devlet, hemen Mehmetçik basını olay yerine çağırarak, katliamları meşrulaştırmaya çalıştı. Faşist Ecevit ve diğer devlet yetkilileri; "Devlet hapishanelere müdahale edemiyordu, şimdi otoritesini sağlıyor" açıklamalarıyla nasıl otorite sağladıklarını gösteriyorlardı! Devlet otoritesini sağlamalıydı, bunun için 5 Temmuzda, Burdur cezaevindeki devrimci tutsaklar gündemdeydi. "İsyan çıkardılar, cezaevini ateşe verdiler" gerekçesiyle saldırıya geçen caniler, çivili sopa, cop, yangın aletleri vb. ile devrimcilere saldırdılar; onlarca devrimci ağır bir şekilde yaralandı. Burdur cezaevindeki tutsaklar, avukatları aracılığı ile yaptıkları açıklamada; "5 temmuzdaki operasyon sırasında yangın çıkarmadıklarını, yangını kendilerini dumanla boğmak isteyen jandarmanın bizzat gerçekleştirdiğini" anlatarak devletin otoritesini nasıl sağladığı konusunda şunları söylüyorlardı:

"5.07.2000 tarihinde saat 8.00'de tüm koğuşların çevresinde ve çatılarda askerleri gördük, endişelendik. Ulucanlar'da yaşananların tekrar yaşanacağını düşünerek barikatlar kurduk. 8.30 sıralarında gaz, ses ve sis bombaları atılmaya başlandı. Biz de geri, koğuşlara kaçmaya başladık. Tazyikli su püskürtüyorlardı. Su da yapışkan bir madde vardı. Bariyerleri biz yakmadık. Bizi dumandan boğmak için kendileri yaktılar. Ellerinde ateş püskürten bir şey vardı." (Cumhuriyet 10 Temmuz 2000) Bu saldırıda 21 devrimci tutsak çeşitli işkencelerden geçirilerek ağır yaralandı. Bunlardan Veli Saçılık'ın kolu koptu. Kopan kol Isparta'da bir mahallede köpeğin ağzında bulundu. Azime Arzu Torun gardiyanlar tarafından floresan lamba ile tecavüze uğradı. Her zaman olduğu gibi devlet yetkilileri "Olayda hatası olan görevliler hakkında soruşturma açacaklarını" belirterek bu katliamı da ört bas etmeye çalıştılar. Bu olayda tecavüz olayını soruşturmak için Adelet Bakanlığının görevlendirdiği bir kadın yetkili, Azime Arzu Torun ile "Florans

kaç santim girdi" diyerek alay etmiştir. Bu faşistlerden zaten başka bir tavır da beklenemezdi. Bu katliamlar ve tecavüzlerin hesabı bir gün mutlaka sorulacaktır!

Faşist devletin Burdur cezaevine saldırısından sonra saldırılarını diğer cezaevlerinde de tünel kazdılar vs. iddiaları ile sürdürdü, sürdürüyor. Bu saldırılarla devlet, cezaevlerine hakim olabilmek için, F tipi olarak adlandırılan "hücre tipi" ya da "tecrit koğuşu" sistemine geçerek devrimcileri, komünistleri teslim almak istemektedir. Devrimcilerin zorlu mücadeleler sonucu bedel ödeyerek elde ettikleri toplu koğuşlarda kalma hakları bugün tekrar ellerinde alınmak istenmektedir. Güçlü bir zindan direnişine sahip olan devrimciler bu haklarını kolay kolay teslim etmeyeceklerdir.

Devrimcileri ideolojik ve politik olarak esir alamayan devlet; hücre tipi tabutluklara koyarak onların bilinçlerini esir almak istemektedir. Ne yaparlarsa yapsınlar devrimcileri işkence tezgahlarında teslim alamayanlar, onları hücrelerde de teslim alamayacaklardır.

Çeşitli milliyetlerden
kadın ve erkek işçiler, emekçiler!

Bu faşist devlet, emperyalizme göbekten bağlı ekonomik ve politik uygulaması ile ağababaları olan IMF'nin bir dediğini iki etmemektedir. Bunun sonucu olarak yaşamın hergeçen gün daha da kötüleşerek devam etmektedir. Bu gidişatın böyle gitmeyeceğini bilen devrimciler sizlere bu gerçeği anlatmak istedikleri için zindanlardalar. Cezaevleri, yalnızca devrimcilerin, komünistlerin sorunu değil, aynı zamanda sizin de sorununuz. Hakim sınıflar ilerici, aydın, devrimci, komünist güçlerin ortadan kaldırıldığı, en iyi halde etkisinin en aza indirildiği, düzeni fazla rahatsız etmeyecek bir muhalefet istemektedirler. Bu durum hakim sınıflar açısından dikensiz gül bahçesidir.

Seni iliğine kadar sömüren, bu sömürücü sisteme karşı muhalefeti örgütlemede, kapitalist sistemi değiştirme onurlu mücadelesinde, sana yol gösteren devrimcilerin, komünistlerin, faşist devlet tarafından tecrit edilmeleri, imha edilmeleri en başta sizin zararınızadır. Sizlerin kurtuluşu yolunu ortaya koyan devrimcilerin, komünistlerin hücrelerden tecrit ve imha edilmelerine karşı çıkın, hesap sorun! Devrimci tutuklu ve hükümlülere yönelik saldırılara karşı, direniş cephesini güçlendirelim, devletin saldırılarının püskürtülmesi için mücadeleyi yükseltelim!

Hücre sistemine hayır!

Devrimci tutuklulara yönelen saldırıların hesabı devrimle sorulacaktır! Faşizme ölüm, tek yol devrim!

Ağustos 2000 ▲

Bolşevik Parti
(KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE)

Faşist devlet hücre tipi cezaevlerine karşı tepki gösteren tutuklu yakınlarına azgınca saldırıyor. Devrimci tutuklu ve hükümlülere yönelik saldırılara karşı, direniş cephesini güçlendirelim, devletin saldırılarının püskürtülmesi için mücadeleyi yükseltelim!

Di herêma navnetewî de û li Kurdistana Bakur-Tirkiyê rews û tezên li ser babetên erkên me...

[DİNYA Dİ BİN SERWERÎYA EMPERYALÎZMÊ DE!]

GUHASTIN NE DI PÛXTÊ DE YE!

12. Ji roja ku emperyalîzm derketiye holê û hatiye rewşa serwer heta îro, di dinya emperyalîst de rêzek guhastinên girgîn bûne. Lêbelê taybetiyên bingeh yên emperyalîzmê yên ku di teoriya emperyalîzmê ya leninist de hatine verisandin bi eynî awayî dajon.

Di vê pevgirêkê de, ew her cûre revîzyonîzmê, hinek rastiyên heyî weke aîda pûxtê dibîne û nişandide ku sîstema emperyalîst bi yekpareyî siyaseta ji hedefa şoreşê derxistine geşdike.

Bave axa yê revîzyonîzmê Bernstein, kapîtalîzma ku ji yekdestiyê re geşdibe êdî bi awakî aşitiyê û reforman ve derbasbûna wê ya sosyalîzmê mumkûn e, diparast.

Kautsky, di nava geşbûna emperyalîzmê de, tespîta bi aşitî derbasbûna reformîst ya sosyalîzmê wê geşbûna berbi ûltra-emperyalîzmê mumkûn bike dikir.

Revîzyonîstên Tito, êdi beşekî burjûvazî jî hatiye xala qebûlkirina sosyalîzmê; toriyên derbasbûna bi aşitî, reformîst diparast. Revîzyonîzma Tito, bi beşekî burjûvazî tev ve wê karibe sosyalîzmê ava bike diparast. Enî tişt revîzyonîstên çînî jî parastin. (Mao Zedung û Marksist-Leninistên di bin peşderiya wî de jî demekê di vê pevgirêkê de dîtinên çewt parastin.)

Modern revîzyonîzma Kruşçev di akama pêşveçûnên di dinyayê de, emperyalîzm êdi bi riya "peşbaziyê di nava aşitiyê de" bê hewceyedariya şoreş ji tûndê tê "bi riya parlamentî ve" wê karibe were guhartin; teza şerên emperyalîst misiger in kevin bûne ûwv. diparêze; hêrêş weke yekpareyî ne dijî sîstema emperyalîst, emperyalîzma AY, berê wê divê berbi "beşên wê yên ne demokratîk û hêrêşker"... diparast.

Teoriya Sê Dinya, di herêma navnetewî de bi tenê dijî dijminê serek yê hatine îlan kirin emperyalizma AY û sosyalemperyalîzma Rûs, îttifaka "welatên dinya duemîn û sêemîn" û proleterya û gelên bindest dipareze, beşekî hêzên mezin yên emperyalîst û hinek hêzên nokerên emperyalîzmê weke hêzên şoreşa dinyayê dîdîtin, wv.

Kirûya navnetewîbûna sermaye û hilberinê ku di dema dawiyê de ajotine piyasê, teoriyên globalibûnê jî yên tu dibê ka weke kirûyeke nû ye tê dîtin û nîşan dide, teoriyên ku bi pirranî dîtinên bi taybetiyên bingeh yên emperyalizmê hatine guhastin ve ketine nava hev ajotine piyasê ne.

ALTERNATÎVA YEKANE YA EMPERYALÎZMÊ, ŞOREŞA PROLETER YA DİNYAYÊ YE! YA BARBARÎ, YA SOSYALÎZM!

13. Alternatîfa yekane ya emperyalîzmê sosyalîzm e/komunîzm e. Sîstema emperyalîst, heta ku bi şoreşa dinya proleter neyê hilveşandin, ji bo insanetiyê ji barbariyê rizgarbûn tune. Parastina hemû dîtinên di aliyê emperyalîzm dikare were reforme kirin yan sextekariya hayedar e, yan jî kuriya siyasî ye.

14. Babetên bingeh yên qurna me ne hatine guhartin. Yên ku qurnê nîşan dikin emperyalîzm û tekoşîna hilweşandina wê ye. Qurna me, qurna emperyalîzmê û şoreşên proleter e.

15. Şoreşa dinya proleter, weke Şoreşa Sosyalîst ya Mezin ya Cotmehê li Rûsyayê û şoreşên proleter yên dûre nîşan dan, bi saziya sosyo-ekonomîk û çanda yeko yeko welatan ve bi hebûna rewşa şertên subjektîf yên navnetewî û netewî ve girêdayî, di demên cûre de, di şeklê cûre de û wê bi lez geşbibe, bi şoreşên cûre yên di pêşangiya proleter de wê bi bîçima ji helqen zincîra emperyalîst qetandin ve pêk were, pêvajoyeke hevgihayi ya şoreşan li yeko yeko welatan e.

Troçkizmapevajoka şoreşa dinya proleter wisa, ango li yeko yeko welatan di demên cûre de û bi lez şoreşên ku wê pekwerin ne hevgêhahiyeke wan; weke şoreşeke ku hema li temamiya welatên emperyalîst de di heman demê de wê pekwere têdigêhêje, bi rastî teoriyeke şoreşa dinya proleter bê îmkan dike, ye.

16. Bi belaveke pir tund, li welaten kapîtalîst yê pêşveçûyî, şoreşa sosyalîst bi raste rast, li welaten bi emperyalîzmê ve girêdayîne di vê an jî wê lezê de wê xwe biguharîne şoreşa sosyalîst, şoreşên antîemperyalîst-demokratîk yên di bin pêşengiya proleterya de, hevgihayiya raste rast ya şoreşa dinya proleter e. Li cem vê, li welatên bi emperyalîzmê ve girêdayîne di bin pêşengiya netewî yan jî bûrjûva biçûk de tekoşînên rizgariya netewî jî di mercên bêlî de dikarin bibin mutefîkê şoreşa dinya proleter. Şertê vê yê pêşin, tevgereke komunîst ya bi hêz, ya herî rind hebûna dewleteke sosyalîst ku di rewşa wê wê destekê bi raste rast bide vê tevgera rizgariyê ye. Di mercên ev tune de, tevgerên di bin pêşengiya bûrjûva biçûk de ne hîn di tekoşînê de ne di rewşa bi emperyalîzmê ve lihevhatinê de ne. Tevgerên rizgariya netewî yên bi emperyalîzmê ve lihev tên nikarên ji bo şoreşa dinya proleter bibin mutefîk.

Hêzên emperyalîst û hezên hevkarên emperyalîzmê ne, di bin tu şertî de nikarên weke mutefîkê şoreşa dinya proleter werin dîtinê.

(Di şertên bêlî yên awerte de, —nimûne: di dema Şerê cîhanê yê Duemîn de di Koalîsyona Antî-Hitler de— di navbera hêzên şoreşa dinya proleter û yên beşekî hêzên emperyalîst de dijî 'dijminê hevbeş', dikarên îtifakên demîn werin danîn. Encax ev dijminê hevbeş yê demîn de, ne 'sîstema emperyalîst' bi xwe ye, hinek perçên wê nin.)

Dûmahîk Hêye

Alternatîfa yekane ya emperyalîzmê sosyalîzm e/komunîzm e. Sîstema emperyalîst, heta ku bi şoreşa dinya proleter neyê hilveşandin, ji bo insanetiyê ji barbariyê rizgarbûn tune. Parastina hemû dîtinên di aliyê emperyalîzm dikare were reforme kirin yan sextekariya hayedar e, yan jî kuriya siyasî ye.

Bolşevik mücadele
insanlığın kurtuluşunun
mücadelesidir.
Bu mücadelede sen de yerini al!

BAĞIŞ KAMPANYASINA KATIL!

BOLŞEVİK PARTİZAN